

Shadow of Heavenly Things

Joseph Pitman

Introduction

'Aadaam (Hebrew word for man) was created in the image or nature of God and lived righteously for an unspecified period of time. During that time physical and spiritual death of man did not exist. After Adam's creation God placed him in Eden giving him at least 3 instructions.

1. Be fruitful and multiply [reproduce].
2. Tend and keep the garden [work].
3. Do not eat of the fruit of the tree of knowledge of good and evil [obey].

There is no indication that Adam and Eve refused to reproduce or take care of the garden. However, when tempted by Satan they chose to yield to their desire to be as wise as God and disobeyed by eating of the restricted tree. They were no longer in a righteous relationship with God. Consequently, physical and spiritual death entered into their life and the created world. God did not abandon them but initiated His plan to redeem and reconcile mankind. Their earthly sacrifices, ceremonies and rituals were types and shadows foreshadowing the perfect and lasting sacrifice or sin-offering to be revealed in Jesus of Nazareth, God in Human form.

"Therefore, let no one judge you in matters of food and drink or with respect to a festival, a New Moon, or Sabbath days. These are a shadow of the things to come, but the reality belongs to the Messiah" (Colossians 2:16).

Prophecy

Prophecy is a process in which one or more messages communicated to a prophet are then communicated to others. Such messages typically involve divine inspiration, interpretation, or revelation of conditioned events to come (cf. divine knowledge). The process of prophecy especially involves reciprocal communication of the prophet with the (divine) source of the messages. A listing of prophecies during the Patriarchal and Mosaic ages relating to Christ and their fulfillment is provided at the end of the lesson.

Types

a. A type is a divinely purposed illustration of some truth. It may be: (1) a person; (2) an event; (3) a thing; (4) an institution; or (5) a ceremony. Types occur most frequently in the Pentateuch [Genesis, Exodus, Leviticus, Numbers and Deuteronomy] but are found, more sparingly, elsewhere. The antitype, or fulfillment of the type, is found generally in the New Testament"

Σκιά των Ουράνιων Πραγμάτων

Joseph Pitman

Εισαγωγή

«Ο Αδάμ (εβραϊκή λέξη για τον άνθρωπο) δημιουργήθηκε κατ' εικόνα ή φύση του Θεού και έζησε δίκαια για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα. Εκείνη την περίοδο ο φυσικός και πνευματικός θάνατος του ανθρώπου δεν υπήρχε. Μετά τη δημιουργία του Αδάμ, ο Θεός τον τοποθέτησε στην Εδέμ δίνοντάς του τουλάχιστον 3 οδηγίες.

4. Να είστε καρποφόροι και να πολλαπλασιάζονται [αναπαράγονται].
5. Φροντίστε και κρατήστε τον κήπο [εργασία].
6. Μην τρώτε από τον καρπό του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού [υπακούτε].

Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο Αδάμ και η Εύα αρνήθηκαν να αναπαραχθούν ή να φροντίσουν τον κήπο. Ωστόσο, όταν δειλάστηκαν από τον Σατανά, επέλεξαν να υποχωρήσουν στην επιθυμία τους να είναι τόσο σοφοί όσο ο Θεός και δεν υπάκουσαν τρώγοντας από το περιορισμένο δέντρο. Δεν είχαν πλέον μια δίκαιη σχέση με τον Θεό. Κατά συνέπεια, ο σωματικός και πνευματικός θάνατος μίληκε στη ζωή τους και στον κτιστό κόσμο. Ο Θεός δεν τους εγκατέλειψε, αλλά ξεκίνησε το σχέδιό Του για να λυτρώσει και να συμφιλιώσει την ανθρωπότητα. Οι επίγειες θυσίες, οι τελετές και οι τελετουργίες τους ήταν τύποι και σκιές που προμήνυαν την τέλεια και διαρκή θυσία ή προσφορά για την αμαρτία που θα αποκαλυφθεί στον Ιησού από τη Ναζαρέτ, τον Θεό με ανθρώπινη μορφή.

"Γι' αυτό, μην σας κρίνει κανείς σε θέματα φαγητού και ποτού ή σε σχέση με μια γιορτή, μια Νέα Σελήνη ή το Σάββατο. Αυτά είναι μια σκιά των μελλοντικών πραγμάτων, αλλά η πραγματικότητα ανήκει στον Μεσσία" (Κολοσσαείς 2 :16).

Προφητεία

Η προφητεία είναι μια διαδικασία κατά την οποία ένα ή περισσότερα μηνύματα που κοινοποιούνται σε έναν προφήτη μεταδίδονται στη συνέχεια σε άλλους. Τέτοια μηνύματα συνήθως περιλαμβάνουν θεία έμπνευση, ερμηνεία ή αποκάλυψη εξαρτημένων γεγονότων που θα έρθουν (πρβλ. θεϊκή γνώση). Η διαδικασία της προφητείας περιλαμβάνει ιδιαίτερα την αμοιβαία επικοινωνία του προφήτη με τη (θεία) πηγή των μηνυμάτων. Στο τέλος του μαθήματος παρέχεται μια λίστα με προφητείες κατά την

b. "A 'Type' is a prefigurative action or occurrence in which one event, person or circumstance is intended to represent another, similar to it in certain respects, but future and distant. The 'Antitype' is the thing prefigured. The Old Testament type is also called the shadow and the New Testament reality which it typified is called the body, the express image, the substance or the reality.

"To correctly interpret type-language prophecy, it must be spiritualized. A type was a prophecy of the antitype.

"Because of the resemblance of two things in certain features, one may be designated by the name of the other. In some cases, the language which described the shadow is used when the substance is meant." ... "We must recognize that the type and antitype are not identical. There are only some points of resemblance. Also, the shadow is inferior to the substance. The type was temporary. There can be no possibility of a return to the shadow after the coming of the substance."

"Typology [the study and interpretation of types and symbols]

1. Type - (Gr. tupos). Romans 5:14 where Paul declares that Adam "is a figure, type, symbol, representation, pattern (tupos) of him that was to come"; i.e., Christ.

2. Shadow (Gr. Skia). Colossians 2:17, certain elements of the Mosaic system are said to be "a shadow of the things to come;" "who, Levitical priest, unto an example and shadow do serve of the heavenly things (Hebrews 8:5); the law having a shadow of the coming good things--not the very image of the matters (Hebrews 10:1).

3. Copy, example, pattern (Gr. Hupodeigma) and used in conjunction with "shadow" in Hebrews 8:5 (cf. Hebrews 9:23).

4. Parable, symbol, illustration, figure, type (Gr. parabole). Hebrews 9:9, where certain elements of the tabernacle are "a figure for the present time." "He considered that God was able even to raise him from the dead, from which, figuratively speaking, he did receive him back (Hebrews 11:19).

5. Antitype, true likeness, symbolizes, corresponds, pattern, copy, figure (Gr. antitupon, rendered "figures" or "pattern" in Hebrews 9:24, and "like figure" or "true likeness" in 1 Peter 3:21.

"Types are grounded in real history; the people, places, events, offices, actions, institutions, etc. were deliberately chosen by God to prepare for the coming of

Πατριαρχική και Μωσαϊκή εποχή σχετικά με τον Χριστό και την εκπλήρωσή τους.

Τύποι

ένα. Ένας τύπος είναι μια θεϊκή απεικόνιση κάποιας αλήθειας. Μπορεί να είναι: (1) ένα άτομο. (2) μια εκδήλωση? (3) ένα πράγμα? (4) ένα ίδρυμα· ή (5) μια τελετή. Οι τύποι απαντώνται συχνότερα στην Πεντάτευχο [Γένεση, Έξοδος, Λευιτικό, Αριθμοί και Δευτερονόμιο], αλλά απαντώνται, με πιο φειδώ, αλλού. Το αντίτυπο, ή η εκπλήρωση του τύπου, βρίσκεται γενικά στην Καινή Διαθήκη».

σι. "Ένας "Τύπος" είναι μια προειδοποιητική ενέργεια ή περιστατικό στο οποίο ένα γεγονός, πρόσωπο ή περίσταση προορίζεται να αντιπροσωπεύσει ένα άλλο, παρόμοιο με αυτό από ορισμένες απόψεις, αλλά μελλοντικό και μακρινό. Ο "Αντίτυπος" είναι αυτό που προεικονίζεται. ονομάζεται επίσης σκιά και η πραγματικότητα της Καινής Διαθήκης την οποία χαρακτηρίζει ονομάζεται σώμα, η ρητή εικόνα, η ουσία ή η πραγματικότητα.

«Για να ερμηνευτεί σωστά η προφητεία τύπου-γλώσσας, πρέπει να πνευματικοποιηθεί. Ένας τύπος ήταν μια προφητεία του αντίτυπου.

"Λόγω της ομοιότητας δύο πραγμάτων σε ορισμένα χαρακτηριστικά, το ένα μπορεί να χαρακτηριστεί με το όνομα του άλλου. Σε ορισμένες περιπτώσεις, η γλώσσα που περιέγραψε τη σκιά χρησιμοποιείται όταν εννοείται η ουσία." ... "Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο τύπος και ο αντίτυπος δεν είναι πανομοιότυποι. Υπάρχουν μόνο μερικά σημεία ομοιότητας. Επίσης, η σκιά είναι κατώτερη από την ουσία. Ο τύπος ήταν προσωρινός. Δεν μπορεί να υπάρξει δυνατότητα επιστροφής στη σκιά μετά την προερχόμενος από την ουσία».

«Τυπολογία[η μελέτη και ερμηνεία τύπων και συμβόλων]

1. Τύπος - (Γρ. tupos). Ρωμαίους 5:14 όπου ο Παύλος δηλώνει ότι ο Αδάμ «είναι μια μορφή, τύπος, σύμβολο, παράσταση, σχέδιο (tupos) αυτού που επρόκειτο να έρθει». δηλαδή ο Χριστός.

2. Σκιά (Γρ. Σκιά). Κολοσσαείς 2:17, ορισμένα στοιχεία του συστήματος του Μωσαϊκού λέγεται ότι είναι «μια σκιά των μελλοντικών πραγμάτων». «Ο οποίος, Λευιτικός ιερέας, για παράδειγμα και σκιά υπηρετεί τα ουράνια πράγματα (Εβραίους 8:5)· ο νόμος έχει τη σκιά των μελλοντικών καλών πραγμάτων - όχι την ίδια την εικόνα των πραγμάτων (Εβραίους 10:1).

3. Αντιγραφή, παράδειγμα, μοτίβο (Γρ. Hupodeigma) και χρησιμοποιείται σε συνδυασμό με τη «σκιά» στο Εβραίους 8:5 (πρβλ. Εβραίους 9:23).

the Christian system. The type was designed by God to preview its fulfillment in the New Testament."

Patriarchal Age

The following article on Types and Shadows in the Patriarchal age is quoted from the Internet web site feedingonchrist.com/old-testament-personal-types-and-shadows-of-christ. They are the personal opinions and interpretations of Nicholas T. Batzig of New Covenant Presbyterian Church in Richmond Hill, Ga. Like all opinions and interpretations, they are not inspired and may or may not be valid. It is up to the readers to form their own opinion and either to reject or accept them. Thebiblewayonline.com does not express an opinion regarding his interpretations and opinions.

Adam is explicitly said to have been a type of Christ in that he was the representative of humanity (Rom. 5:12). Paul unfolds one of the foremost ways in which he was a type of Christ in Romans 5:12-21. Adam's federal headship-together with the guilt, corruption and death that his disobedience brought on all humanity-is contrasted with the federal headship of Christ, and the subsequent justification of believers through His obedience and substitutionary death. Adam is also seen as a type of Christ in 1 Corinthians 15 where his earthly body is contrasted with the resurrected body of the glorified Christ and His people. In both of these places there is similarity and contrast in the type.

Abel is shown to be a type of Christ in that he was the first one to suffer for righteousness sake (Matt. 23:34-35). The hostility that Cain directed toward his brother was ultimately meant for God. Charles Spurgeon said, If Cain could have gotten at the throat of God he would have done so. This is precisely what men did in the crucifixion of Christ. Abel died because he worshiped God rightly. Jesus died because He always did the will of His Father in Heaven. Abel was the first martyr. Jesus is the anti-typical martyr. The writer of Hebrews tells us that "the blood of Jesus speaks better things than that of Abel" (Heb. 11:4; 12:24). As was true of Adam, so Abel was a type of Christ by way of comparison and contrast. He is compared with Christ in that he was martyred for righteousness; he is contrasted with Christ in that his blood cried out for vengeance while Christ's blood cries out for mercy.

Seth was a type of Christ in that he was the "seed" of the woman who-as his name intimates-was "appointed/placed/set" in the place of Abel. Our Lord Jesus Christ is the "Seed of the woman" in the sense of ultimate fulfillment of the promise of Genesis 3:15. Seth was merely a typical step in the fulfillment of the Covenant promise to send a "Seed-Redeemer." Here it is imperative for us to note a guiding interpretive principle when studying the Old Testament. Because the revelation of God is organically related to the first promise of a redeemer (Gen. 3:15), and

4. Παραβολή, σύμβολο, εικονογράφηση, σχήμα, τύπος (Γρ. παραβολή). Εβραίους 9:9, όπου ορισμένα στοιχεία της σκηνης του Μαρτυρίου είναι «ένα σχήμα για τον παρόντα καιρό». «Θεώρησε ότι ο Θεός ήταν σε θέση ακόμη και να τον αναστήσει από τους νεκρούς, από τους οποίους, μεταφορικά μιλώντας, τον έλαβε πίσω (Εβραίους 11:19).

5. Αντίτυπο, αληθινή ομοίωση, συμβολίζει, αντιστοιχεί, μοτίβο, αντίγραφο, σχήμα (Γρ. antitypon, που αποδίδεται "σχήματα" ή "μοτίβο" στους Εβραίους 9:24 και "όμοιο σχήμα" ή "αληθινή ομοίωση" στο Α' Πέτρου 3: 21.

"Οι τύποι βασίζονται στην πραγματική ιστορία· οι άνθρωποι, οι τόποι, τα γεγονότα, τα γραφεία, οι δράσεις, οι θεσμοί κ.λπ. επιλέχθηκαν σκόπιμα από τον Θεό για να προετοιμαστούν για την έλευση του χριστιανικού συστήματος. Ο τύπος σχεδιάστηκε από τον Θεό για να δει την εκπλήρωσή του στο Καινή Διαθήκη."

Πατριαρχική Εποχή

Το ακόλουθο άρθρο για τους Τύπους και τις Σκιές στην Πατριαρχική εποχή παρατίθεται από τον ιστότοπο του Διαδικτύου feedingonchrist.com/old-testament-personal-types-and-shadows-of-christ. Είναι οι προσωπικές απόψεις και ερμηνείες του Nicholas T. Batzig της New Covenant Presbyterian Church στο Richmond Hill, Ga. Όπως όλες οι απόψεις και ερμηνείες, δεν είναι εμπνευσμένες και μπορεί να είναι ή να μην είναι έγκυρες. Εναπόκειται στους αναγνώστες να σχηματίσουν τη δική τους γνώμη και είτε να την απορρίψουν είτε να την αποδεχτούν. Το Thebiblewayonline.com δεν εκφράζει άποψη σχετικά με τις ερμηνείες και τις απόψεις του.

Ο Αδάμ λέγεται ρητά ότι ήταν τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο εκπρόσωπος της ανθρωπότητας (Ρωμ. 5:12). Ο Παύλος ξεδιπλώνει έναν από τους σημαντικότερους τρόπους με τους οποίους ήταν τύπος Χριστού στα εδάφια προς Ρωμαίους 5:12-21. Η ομοσπονδιακή ηγεσία του Αδάμ -μαζί με την ενοχή, τη διαφθορά και τον θάνατο που επέφερε η ανυπακοή του σε όλη την ανθρωπότητα - έρχεται σε αντίθεση με την ομοσπονδιακή ηγεσία του Χριστού και την επακόλουθη δικαίωση των πιστών μέσω της υπακοής Του και του υποκατάστατου θανάτου Του. Ο Αδάμ θεωρείται επίσης ως τύπος Χριστού στο 1 Κορινθίους 15 όπου το επίγειο σώμα του αντιπαραβάλλεται με το αναστημένο σώμα του δοξασμένου Χριστού και του λαού Του. Και στα δύο αυτά σημεία υπάρχει ομοιότητα και αντίθεση στον τύπο.

Άβελ αποδεικνύεται ότι είναι ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο πρώτος που υπέφερε για χάρη της δικαιοσύνης (Ματθ. 23:34-35). Η εχθρότητα που έστρεψε ο Κάιν προς τον αδελφό του προοριζόταν τελικά για τον Θεό. Ο Τσαρλς

since that first promise was to be fulfillment by "the woman" bearing a male child, every subsequent generation from Adam and Eve forward were to look expectantly to the fulfillment of the promise of redemption. We see that in Eve naming Cain. We are told in Genesis 4:1, "Now Adam knew Eve his wife, and she conceived and bore Cain, and said, 'I have acquired a man from the Lord.'" In faith, Eve was hoping that God had fulfilled His promise to give her a Redeemer, though nothing could have been further from the truth. The expectation of the Redeemer is bound also to the establishment of the covenantal line from which Christ would come. Seth stands at the head of that covenantal line.

Enoch was a type of Christ in that "he walked with God and was not." Enoch was an example of exceptional uprightness. In his being taken away to heaven bodily he prefigured the bodily ascension of Christ who "walked with God and was not." The bodily ascension of Enoch prefigures the resurrection and ascension of Jesus-as well as the bodily resurrection of all those united to Christ by faith.

Noah was a type of Christ in that he served as a sort of "second Adam;" he was not "The second Man," or "the Last Adam," but was a type of the One to come. Just as God had given Adam creation mandates to be fruitful and multiply so He gave Noah re-creation mandates. The Lord had given Adam instruction concerning what he could eat. So too Noah received instruction concerning food. Noah would typically be the federal representative of a new humanity. Jesus is THE federal head of the new humanity. Noah's name meant "rest." His father named him "Rest," saying, "This one will give us rest from the ground that the Lord God has cursed." Noah only brought rest in a typical sense when he walked off of the Ark with his family to inhabit a typical new creation. But Christ, the greater Noah, actually gives rest to the souls of men and women (Matt. 11:25-30). Christ alone has secured the new creation through His death and resurrection. The Lord preserved mankind after the flood in order to fulfill His promise (Gen. 3:15) to send the "seed" of the woman to crush the head of the Serpent. He also preserved Noah on the Ark because the Redeemer was in his loins-so to speak (Luke 3:23, 35-37). Because Messiah had not yet come, God would have been unfaithful to His promise if He had utterly destroyed the world. He left a remnant so that men might multiply, and that the Christ might come and redeem a multitude of people to great to number. Though the flood had been a judgment on the wickedness of the fallen world, it could never take that wickedness out of the hearts of men, only the saving work of Christ could do so. God promised never to destroy the world in the way that He had done so for the very same reason for which He had destroyed it in the first place (Gen. 6:5-7; 8:20-22). In short, the humanity of Christ was in the Ark in Noah's loins, and everything in the Ark with Noah was going to be used in the unfolding plan of redemption.

Σπέρτζον είπε: «Αν ο Κάιν μπορούσε να πιάσει το λαιμό του Θεού, θα το έκανε. Αυτό ακριβώς έκαναν οι άνθρωποι στη σταύρωση του Χριστού. Ο Άβελ πέθανε επειδή λάτρευε τον Θεό σωστά. Ο Ιησούς πέθανε επειδή έκανε πάντα το θέλημα του Πατέρα Του στους Ουρανοί. Ο Άβελ ήταν ο πρώτος μάρτυρας. Ο Ιησούς είναι ο αντιτυπικός μάρτυρας. Ο συγγραφέας των Εβραίων μας λέει ότι «το αίμα του Ιησού μιλάει καλύτερα από αυτό του Άβελ» (Εβρ. 11:4· 12:24). Όπως ίσχυε για τον Αδάμ, έτσι και ο Άβελ ήταν ένας τύπος Χριστού ως σύγκριση και αντίθεση. Συγκρίνεται με τον Χριστό στο ότι μαρτύρησε για δικαιοσύνη.

Ο Σεθ ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο «σπόρος» της γυναίκας που -όπως λέει το όνομά του- «διορίστηκε/τοποθετήθηκε/τοποθετήθηκε» στη θέση του Άβελ. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είναι ο «Σπόρος της γυναίκας» με την έννοια της τελικής εκπλήρωσης της υπόσχεσης της Γένεσης 3:15. Ο Σεθ ήταν απλώς ένα τυπικό βήμα στην εκπλήρωση της υπόσχεσης της Διαθήκης να στείλει έναν «Σπόρο-Λυτρωτή». Εδώ είναι επιτακτική ανάγκη να σημειώσουμε μια κατευθυντήρια ερμηνευτική αρχή κατά τη μελέτη της Παλαιάς Διαθήκης. Επειδή η αποκάλυψη του Θεού σχετίζεται οργανικά με την πρώτη υπόσχεση ενός λυτρωτή (Γέν. 3:15), και δεδομένου ότι αυτή η πρώτη υπόσχεση επρόκειτο να εκπληρωθεί από τη «γυναίκα» που θα γεννούσε ένα αρσενικό παιδί, κάθε επόμενη γενιά από τον Αδάμ και την Εύα και μετά, έπρεπε να κοιτάζουν με προσδοκία την εκπλήρωση της υπόσχεσης της λύτρωσης. Το βλέπουμε στην Εύα που ονομάζει τον Κάιν. Μας λένε στο εδάφιο Γένεση 4:1, «Τώρα ο Αδάμ γνώρισε την Εύα τη σύζυγό του, και αυτή συνέλαβε και γέννησε τον Κάιν, και είπε: «Απέκτησα άνθρωπο από τον Κύριο». Με πίστη, η Εύα ήλπιζε ότι ο Θεός είχε εκπληρώσει το δικό Του. υποσχεθείτε ότι θα της δώσετε έναν Λυτρωτή, αν και τίποτα δεν θα μπορούσε να απέχει περισσότερο από την αλήθεια. Η προσδοκία του Λυτρωτή συνδέεται επίσης με την καθιέρωση της διαθήκης από την οποία θα ερχόταν ο Χριστός. Ο Σεθ βρίσκεται στην κεφαλή αυτής της συμμαχικής γραμμής. Η προσδοκία του Λυτρωτή συνδέεται επίσης με την καθιέρωση της διαθήκης από την οποία θα ερχόταν ο Χριστός. Ο Σεθ βρίσκεται στην κεφαλή αυτής της συμμαχικής γραμμής.

Ενώχ ήταν τύπος Χριστού στο ότι «περπάτησε με τον Θεό και δεν ήταν». Ο Ενώχ ήταν παράδειγμα εξαιρετικής ευθύτητας. Με την απομάκρυνσή του στον ουρανό σωματικά προεικόνισε τη σωματική ανάληψη του Χριστού που «περπάτησε με τον Θεό και δεν ήταν». Η σωματική ανάληψη του Ενώχ προϊδεάζει την ανάσταση και την ανάληψη του Ιησού - καθώς και τη σωματική ανάσταση όλων όσων ενώνονται με τον Χριστό με πίστη.

Job was a type of Christ in that he was a righteous sufferer. Job underwent a humiliation and exaltation that finds its antitype in the suffering and glory of the Redeemer. Job was tested by God when he was tempted by the devil. Jesus was tested by God when He was tempted by the devil. Just as God meant good for Job through his sufferings (Job 42:12), so He meant good for Christ through His sufferings. Jesus is the righteous sufferer who shows forth the righteousness of God

Melchizedek was a type of Christ in that he was the King/Priest who blessed Abraham. No one in the Old Testament serves in both offices. Jesus is the Prophet, Priest and King of His church. Melchizedek typified Him in two of the three offices (Zech. 6:12-13). He was "King of Righteousness" and "King of Priest." Jesus is the King in whom "righteousness and peace kiss" at the cross (Ps. 85:10). Like Melchizedek before Him, Jesus had "no beginning of days, nor end of life." He is the eternal Priest to whom Melchizedek pointed. He was never, and never will be, replaced as High Priest of the Church.

Abraham was a type of Christ in that he was the prototypical stranger and foreigner. Like the Redeemer, He functionally "had nowhere to lay his head." As the federal head of the Covenant, he was also the father of many nations. Jesus is the "Everlasting Father" (Isaiah 8:18, 9:6; Psalm 45:16; Hebrews 2:13) of believer who federally represented His people from every tongue, tribe, nation and language. The promises in Scripture are said to have been made to "Abraham and his Seed...who is Christ." All the promises made to Abraham were made to Him as the typical representative of the Covenant of Grace. Ultimately, they were made to, and fulfilled in, Jesus Christ.

Isaac was a type of Christ in that he was the promised "son of Abraham." The promises of God were given directly to Abraham with respect to His son (offspring). Everywhere in the NT are we taught that Jesus is the true promised son of Abraham. However, in the original giving of the promise Isaac was the promised son in view. The birth and life of Isaac also typify the Redeemer. Just as Isaac's birth was the result of the supernatural power of God so too was it true of Jesus. Isaac typified the Redeemer in that he is the only other human sacrifice that God commanded, and-though God stopped Abraham from going through with the sacrifice of Isaac-he is said to have died and been risen "figuratively" (Hebrews 11:19). Jesus, the true and greater son of Abraham, was sacrificed, raised and returned to His Father.

Jacob was a type of Christ in that He was the chosen one who was named 'Israel' by God. Before Israel was a nation, He was a person. This is significant since Jesus is shown to be the true Israel in the Gospels. The fact that the name "Israel" is first given to a person reveals that the anti-typical Israel would be a person. Jacob's gave birth to the nation-

Νώε ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι υπηρέτησε ως ένα είδος «δεύτερου Αδάμ». Δεν ήταν «Ο δεύτερος Άνθρωπος» ή «ο Τελευταίος Αδάμ», αλλά ήταν ένας τύπος Αυτός που θα ερχόταν. Ακριβώς όπως ο Θεός είχε δώσει στον Αδάμ εντολές δημιουργίας για να είναι καρποφόρος και να πολλαπλασιαστεί, έτσι έδωσε στον Νώε εντολές αναδημιουργίας. Ο Κύριος είχε δώσει στον Αδάμ οδηγίες σχετικά με το τι μπορούσε να φάει. Έτσι και ο Νώε έλαβε οδηγίες σχετικά με το φαγητό. Ο Νώε θα ήταν τυπικά ο ομοσπονδιακός εκπρόσωπος μιας νέας ανθρωπότητας. Ο Ιησούς είναι Ο ομοσπονδιακός επικεφαλής της νέας ανθρωπότητας. Το όνομα του Νώε σήμαινε «ανάπαυση». Ο πατέρας του τον ονόμασε «Ανάπαυση», λέγοντας: «Αυτός θα μας αναπαύσει από τη γη που καταράστηκε ο Κύριος ο Θεός». Ο Νώε ξεκουράστηκε μόνο με μια τυπική έννοια όταν έφυγε από την Κιβωτό με την οικογένειά του για να κατοικήσει σε μια τυπική νέα δημιουργία. Αλλά ο Χριστός, ο μεγαλύτερος Νώε, πράγματι αναπαύει τις ψυχές ανδρών και γυναικών (Ματθ. 11:25-30). Μόνο ο Χριστός έχει εξασφαλίσει τη νέα δημιουργία μέσω του θανάτου και της ανάστασής Του. Ο Κύριος διατήρησε την ανθρωπότητα μετά τον κατακλυσμό για να εκπληρώσει την υπόσχεσή Του (Γεν. 3:15) να στείλει το «σπέρμα» της γυναίκας να συντρίψει το κεφάλι του Φιδιού. Διατήρησε επίσης τον Νώε στην Κιβωτό επειδή ο Λυτρωτής βρισκόταν στη μέση του, ας πούμε έτσι (Λουκάς 3:23, 35-37). Επειδή ο Μεσσίας δεν είχε έρθει ακόμη, ο Θεός θα ήταν άπιστος στην υπόσχεσή Του αν είχε καταστρέψει τελείως τον κόσμο. Αφησε ένα υπόλοιπο για να πολλαπλασιαστούν οι άνθρωποι και να έρθει ο Χριστός και να εξαγοράσει πλήθος ανθρώπων σε μεγάλο αριθμό. Αν και ο κατακλυσμός ήταν μια κρίση για την κακία του πεσμένου κόσμου, δεν θα μπορούσε ποτέ να αφαιρέσει αυτή την κακία από τις καρδιές των ανθρώπων, μόνο το σωτήριο έργο του Χριστού θα μπορούσε να το κάνει. Ο Θεός υποσχέθηκε να μην καταστρέψει ποτέ τον κόσμο με τον τρόπο που το είχε κάνει για τον ίδιο ακριβώς λόγο για τον οποίο τον είχε καταστρέψει εξ αρχής (Γέν. 6:5-7, 8:20-22). Εν ολίγοις, η ανθρωπότητα του Χριστού βρισκόταν στην Κιβωτό στην οσφύ του Νώε, και τα πάντα στην Κιβωτό με τον Νώε επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν στο εκτυλισσόμενο σχέδιο της λύτρωσης.

Δουλειά ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ένας δίκαιος πάσχων. Ο Ιώβ υπέστη ταπείνωση και εξύψωση που το βρίσκει αντίτυπο στα βάσανα και τη δόξα του Λυτρωτή. Ο Ιώβ δοκιμάστηκε από τον Θεό όταν πειράστηκε από τον διάβολο. Ο Ιησούς δοκιμάστηκε από τον Θεό όταν πειράστηκε από τον διάβολο. Ακριβώς όπως ο Θεός εννοούσε το καλό για τον Ιώβ μέσω των παθημάτων του (Ιώβ 42:12), έτσι εννοούσε το καλό για τον Χριστό μέσω των παθημάτων Του. Ο Ιησούς είναι ο δίκαιος πάσχων που δείχνει τη δικαιοσύνη του Θεού

Μελχιεδέκ ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο Βασιλιάς/Ιερέας που ευλόγησε τον Αβραάμ. Κανείς στην Παλαιά Διαθήκη δεν υπηρετεί και στα δύο αξιώματα. Ο

church; Jesus gives birth to His church. Jesus is God's "chosen One" (Is. 42:1). He is the "last man of Israel" and the representative of the true Israel.

Joseph was a type of Christ in that he suffered unjustly and then was exalted to save his brethren. Undergoing a series of deaths and resurrections, Joseph typified the "sufferings of Christ and the glories to follow" (1 Peter 1:10-11). He was envied and hated by his brothers, suffered at their hands and was exalted to a place of power over the most powerful nation of the world. Jesus, the greater Joseph, was envied and hated by His countrymen and brethren, murdered by them and then exalted to the highest place of power and honor to save the world by feeding them with the rich granaries of heaven. feedingonchrist.com/old-testament-personal-types-and-shadows-of-christ

Mosaic Age

Years after Joseph's death God raised up Moses to deliver His people from Egyptian bondage. After crossing the Red Sea, they were free from slavery. Then, God through Moses entered into a covenant with these former slaves. This covenant is often referred to as "The Law of Moses." God also gave to Moses specific plans for the building of a tabernacle and its contents. Following its completion God enter into the Most Holy Place. Because of lack of faith these people known to us as The Children of Israel wandered for 40 years before they were allowed to enter the land promised by God to Abraham, Isaac and Jacob.

By inspiration Moses and other writers recorded their history we call the Old Testament. It covers the period from creation to "just at the right time" for God to reveal and provide the forgiveness of sins, salvation, by the atoning sacrifice of Jesus of Nazareth.

Hopefully the following pictures will assist you in understanding Joseph Pitman's personal interpretations of types and shadows. The BibleWay Publishing does not express an opinion as to the accuracy of his opinion.

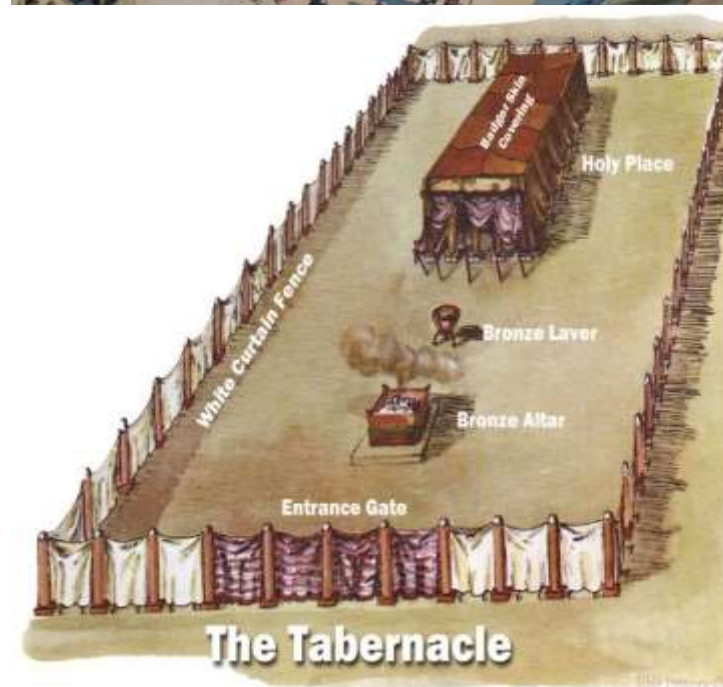
1. The first shows the Israelites camped by tribe around the tabernacle.
2. The second displays the burnt offering on the altar and the presence of God descending on the Most Holy Place where the Arc of the Covenant and Mercy Seat resided.
3. The third is a cutaway view showing the layout and contents of the Holy and Most Holy, Holy of Holies.
4. The fourth is an artist conception of the tabernacle contents

Ιησούς είναι ο Προφήτης, ο Ιερέας και ο Βασιλιάς της εκκλησίας Του. Ο Μελχισεδέκ τον τυποποίησε σε δύο από τα τρία αξιώματα (Ζαχ. 6:12-13). Ήταν «Βασιλιάς της Δικαιοσύνης» και «Βασιλιάς του Ιερέα». Ο Ιησούς είναι ο Βασιλιάς στον οποίο «η δικαιοσύνη και η ειρήνη φιλούν» στον σταυρό (Ψαλμ. 85:10). Όπως ο Μελχισεδέκ ενώπιόν Του, ο Ιησούς δεν είχε «ούτε αρχή ημερών, ούτε τέλος ζωής». Είναι ο αιώνιος Ιερέας στον οποίο έδειξε ο Μελχισεδέκ. Ουδέποτε αντικαταστάθηκε, ούτε πρόκειται να αντικατασταθεί ως Αρχιερέας της Εκκλησίας.

Αβραάμηταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο πρωτότυπος ξένος και ξένος. Όπως ο Λυτρωτής, λειτουργικά «δεν είχε πού να βάλει το κεφάλι του». Ως ομοσπονδιακός επικεφαλής του Συμφώνου, ήταν επίσης ο πατέρας πολλών εθνών. Ο Ιησούς είναι ο «Αιώνιος Πατέρας» (Ησαΐας 8:18, 9:6· Ψαλμός 45:16· Εβραίου 2:13) του πιστού που εκπροσωπούσε ομοσπονδιακά τον λαό Του από κάθε γλώσσα, φυλή, έθνος και γλώσσα. Οι υποσχέσεις στη Γραφή λέγεται ότι δόθηκαν στον «Αβραάμ και στο σπέρμα του... που είναι ο Χριστός». Όλες οι υποσχέσεις που δόθηκαν στον Αβραάμ έγιναν σε Αυτόν ως τυπικό εκπρόσωπο της Διαθήκης της Χάριτος. Τελικά, έγιναν στον Ιησού Χριστό και εκπληρώθηκαν μέσα σε αυτόν.

Ισαάκήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο υποσχέμενος «γιος του Αβραάμ». Οι υποσχέσεις του Θεού δόθηκαν απευθείας στον Αβραάμ σε σχέση με τον γιο Του (απόγονο). Παντού στο ΝΔ διδασκόμαστε ότι ο Ιησούς είναι ο αληθινός υποσχέμενος γιος του Αβραάμ. Ωστόσο, στην αρχική παροχή της υπόσχεσης ο Ισαάκ ήταν ο υποσχέμενος γιος. Η γέννηση και η ζωή του Ισαάκ χαρακτηρίζουν επίσης τον Λυτρωτή. Όπως η γέννηση του Ισαάκ ήταν το αποτέλεσμα της υπερφυσικής δύναμης του Θεού, έτσι ίσχυε και για τον Ιησού. Ο Ισαάκ χαρακτηρίζει τον Λυτρωτή με το ότι είναι η μόνη άλλη ανθρώπινη θυσία που διέταξε ο Θεός, και - παρόλο που ο Θεός εμπόδισε τον Αβραάμ να περάσει με τη θυσία του Ισαάκ- λέγεται ότι πέθανε και αναστήθηκε «μεταφορικά» (Εβραίου 11:19). Ο Ιησούς, ο αληθινός και μεγαλύτερος γιος του Αβραάμ, θυσιάστηκε, ανατράφηκε και επέστρεψε στον Πατέρα Του.

Ιακώβος ήταν ένας τύπος Χριστού στο ότι ήταν ο εκλεκτός που ονομάστηκε «Ισραήλ» από τον Θεό. Πριν το Ισραήλ γίνει έθνος, ήταν ένα πρόσωπο. Αυτό είναι σημαντικό δεδομένου ότι ο Ιησούς φαίνεται να είναι ο αληθινός Ισραήλ στα Ευαγγέλια. Το γεγονός ότι το όνομα «Ισραήλ» δόθηκε για πρώτη φορά σε ένα άτομο αποκαλύπτει ότι το αντιτυπικό Ισραήλ θα ήταν ένα πρόσωπο. Ο Ιακώβ γέννησε το έθνος-εκκλησία. Ο Ιησούς γεννά την εκκλησία Του. Ο Ιησούς είναι ο «εκλεκτός» του Θεού (Ησ. 42:1). Είναι ο «τελευταίος άνθρωπος του Ισραήλ» και ο εκπρόσωπος του αληθινού Ισραήλ.

Ιωσήφ ήταν τύπος Χριστού στο ότι υπέφερε άδικα και μετά υψώθηκε για να σώσει τους αδελφούς του. Υποβαίνοντας σε μια σειρά από θανάτους και αναστάσεις, ο Ιωσήφ χαρακτήρισε τα «βάσανα του Χριστού και τις δόξες που θα ακολουθήσουν» (Α' Πέτρου 1:10-11). Τον ζήλευαν και τον μισούσαν τα αδέρφια του, υπέφερε από τα χέρια τους και εξυψώθηκε σε θέση εξουσίας πάνω στο πιο ισχυρό έθνος του κόσμου. Ο Ιησούς, ο μεγαλύτερος Ιωσήφ, ζηλεύτηκε και μισήθηκε από τους συμπατριώτες και τους αδελφούς Του, δολοφονήθηκε από αυτούς και στη συνέχεια υψώθηκε στο υψηλότερο σημείο δύναμης και τιμής για να σώσει τον κόσμο τρέφοντάς τους με τους πλούσιους σιτοβολώνες του ουρανού. feedingonchrist.com/παλιά-διαθήκη-προσωπικοί-τύποι-και-σκιές-του-χριστού

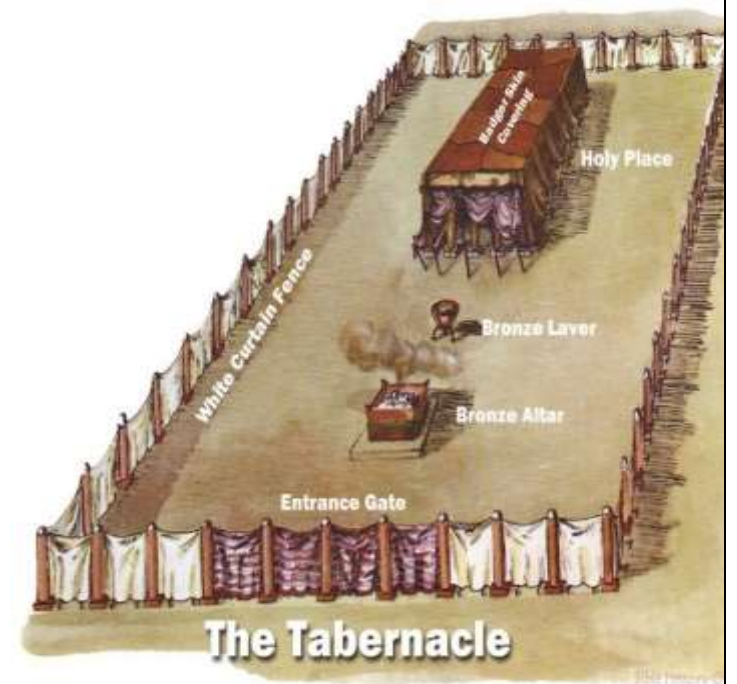
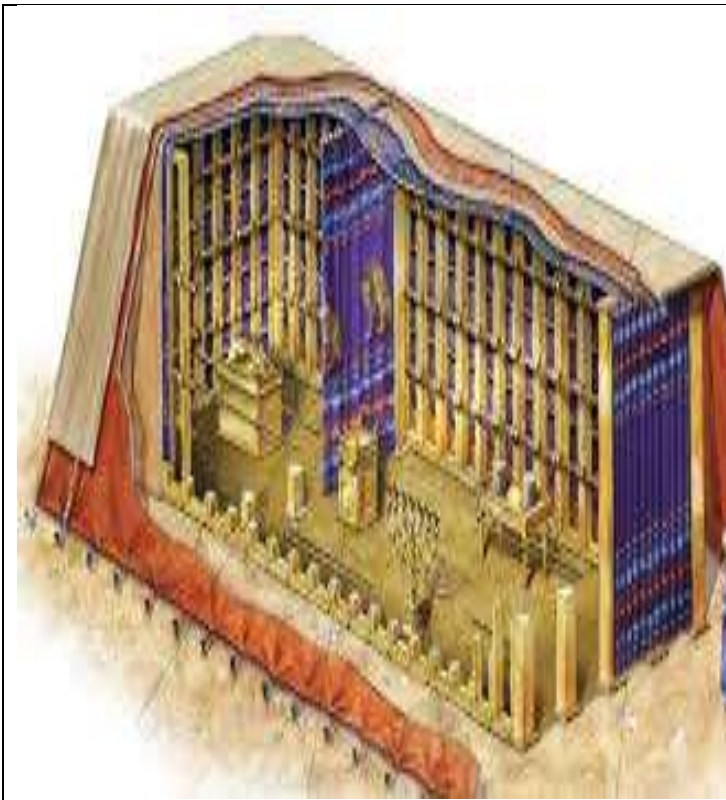
Εποχή Μωσαϊκού

Χρόνια μετά το θάνατο του Ιωσήφ, ο Θεός ανέστησε τον Μωυσή για να ελευθερώσει τον λαό Του από την αιγυπτιακή δουλεία. Αφού πέρασαν την Ερυθρά Θάλασσα, ήταν ελεύθεροι από τη σκλαβιά. Τότε, ο Θεός μέσω του Μωυσή συνήψε σε διαθήκη με αυτούς τους πρώην σκλάβους. Αυτή η διαθήκη αναφέρεται συχνά ως «Ο Νόμος του Μωυσή». Ο Θεός έδωσε επίσης στον Μωυσή συγκεκριμένα σχέδια για την οικοδόμηση μιας σκηνής και το περιεχόμενό της. Μετά την ολοκλήρωσή του ο Θεός εισέρχεται στα Άγια των Αγίων. Λόγω έλλειψης πίστης, αυτοί οι άνθρωποι που μας είναι γνωστοί ως Τα Παιδιά του Ισραήλ περιπλανήθηκαν για 40 χρόνια προτού τους επιτραπεί να εισέλθουν στη γη που είχε υποσχεθεί ο Θεός στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ.

Με έμπνευση ο Μωυσής και άλλοι συγγραφείς κατέγραψαν την ιστορία τους που ονομάζουμε Παλαιά Διαθήκη. Καλύπτει την περίοδο από τη δημιουργία έως «ακριβώς την κατάλληλη στιγμή» για να αποκαλύψει ο Θεός και να παράσχει τη λύση των αμαρτιών, τη σωτηρία, με την εξιλεωτική θυσία του Ιησού από τη Ναζαρέτ.

Ας ελπίσουμε ότι οι παρακάτω εικόνες θα σας βοηθήσουν να κατανοήσετε τις προσωπικές ερμηνείες του Joseph Pitman για τους τύπους και τις σκιές. Η BibleWay Publishing δεν εκφράζει άποψη για την ακρίβεια της γνώμης του.

5. Το πρώτο δείχνει τους Ισραηλίτες στρατοπεδευμένους ανά φυλή γύρω από τη σκηνή.
6. Το δεύτερο εμφανίζει το ολοκαύτωμα στο θυσιαστήριο και την παρουσία του Θεού που κατεβαίνει στα Άγια των Αγίων όπου βρισκόταν η Αψίδα της Διαθήκης και το Κάθισμα του Ελέους.
7. Το τρίτο είναι μια αποκομμένη όψη που δείχνει τη διάταξη και τα περιεχόμενα των Αγίων και των Αγίων των Αγίων.
8. Το τέταρτο είναι μια καλλιτεχνική αντίληψη του περιεχομένου της σκηνής

The Tabernacle

הַכְּרֹבִים

כַּפֹּרֶת

אֲרוֹן הַעֲדוּת

מְנוֹרָה

מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת

הַשֻּׁלְחָן לֶחֶם פָּנִים

כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת

מִזְבַּח הָעֹלָה

**THE SHADOW OF HEAVENLY THINGS,
Or**

THE FIRST AND SECOND TABERNACLE.

BY JOSEPH PITTMAN.

"To be had from the Author, Airlie Avenue, Armadale, or at the Austral Publishing Co., 528 Elizabeth-street, Melbourne. The profits of this work will be devoted to the Armadale Rescue Home. 1893. Pittman, Joseph.

The Shadow of Heavenly Things, or the First and Second Tabernacle. Melbourne: Austral Publishing Company, 1893. Electronic text provided by Colvil Smith. HTML rendering by Ernie Stefanik. 15 August 1999"

Chapters

Preface and Introduction

Chapter I: Shadow and Substance

Chapter II: Moses-Christ

Chapter III: Inspired Workmen

Chapter IV: The Materials

Chapter V: The Court

Chapter VI: The Structure

Chapter VII: The Covering

Chapter VIII: The Brazen Altar

Chapter IX: The Laver

Chapter X: The Priesthood

Chapter XI: The Holy Place

Chapter XII: The Table of Shew-Bread

Chapter XIII: The Altar of Incense

Chapter XIV: The Holy of Holies

Chapter XV: The High Priest

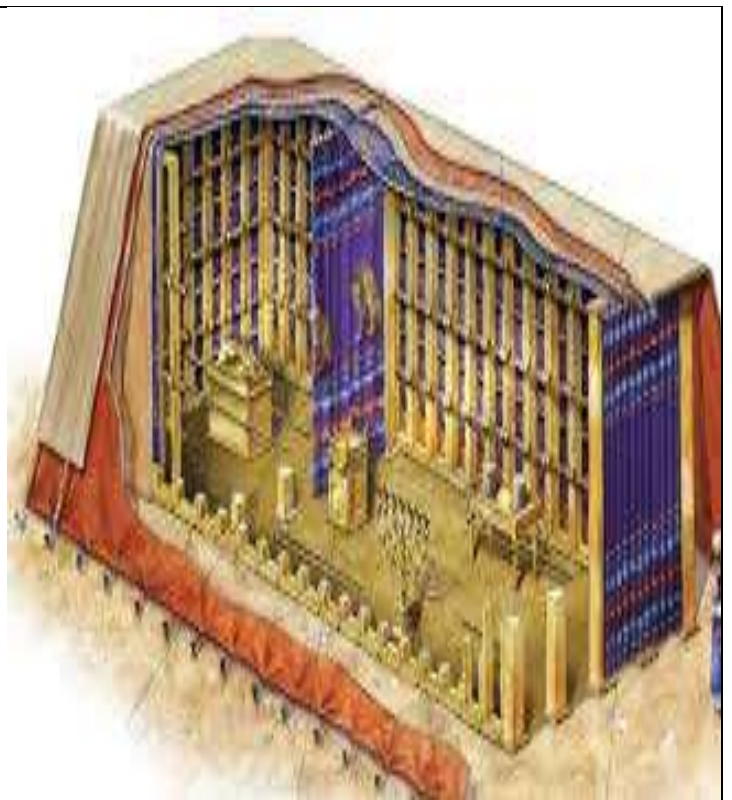
Chapter XVI: Conclusion

PREFACE

THE substance of this little work was written eight years ago. On coming to the colony of Victoria it was my intention then to have published it; but finding Bro. Maston's little gem of a treatise on the same subject already in the field, I put the manuscript away. But thinking over ways of helping our Rescue Home it occurred to me that, with this object in view, I might now be pardoned for bringing my humble production to light. On interviewing Bro. Maston, with his usual magnanimity, he soon set my mind at rest as to any fear of rivalry; and urged me to go to press, as the field was by no means fully explored. And now I have only to say that if this effort prove in any degree helpful to my earnest reader, I shall be more than repaid, if by his commending it to others, its sale is increased, and so the Rescue Home will be benefited. -- J. P.

INTRODUCTION.

TO draw aside the veil of futurity is divine. Of the numerous evidences of the heavenly authorship of the Bible, perhaps one of the most conclusive is its marvellous unfolding of the

Η ΣΚΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ, Ἡ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ
ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΚΗΝΟ.

future. Two methods were employed. First, by the "sure word of prophecy," which God gave "by the mouth of His holy prophets since the world began;" and second, by types and shadows. It may be open to question whether, ordinarily, "coming events cast their shadows before," but this is undoubtedly true of the Bible. It is not too much to say that the entire system of Christianity was forecast in the Scriptures of the Old Testament by means of type and prophecy. The New Testament contains about 500 references to the Old. Nearly the whole of these citations are made to bear witness to the truth of the religion of Jesus Christ. There is therefore a close connection between the two great divisions of the Bible--the Old and the New Testaments; and they must be studied together to understand "all the counsel of God." The plan of this little treatise confines us to one aspect of this delightful study. Let us pray for light and guidance, that the glory of God may be ours, and that we may see light in His light.

The journeyings of the Israelites, from their captivity in Egypt to their entrance into Canaan, is one continuous series of types and symbols of our progress from the bondage of sin to our triumphant entrance into glory. Moses, too, as the leader of Israel, ever stands out as the type of Jesus Christ. This is abundantly proved by the following New Testament Scriptures: "I would not, brethren, have you ignorant how that our fathers were all under the cloud, and all passed through the sea; and were all baptized unto (marg. into) Moses in the cloud and in the sea; and did all eat the same spiritual meat; and did all drink the same spiritual drink: for they drank of a spiritual rock that followed them, and that rock was Christ. . . . Now these things were, our examples (marg. in these things they became figures of us)" (1 Cor. 10:1-6); "Moses indeed said, A prophet shall the Lord God raise up unto you from among your brethren like unto me; to, Him shall ye hearken in all things whatsoever He shall speak unto you. And it shall be that every soul which shall not hearken to that prophet shall be utterly destroyed from among the people" (Acts 3:22, 23); "With whom was He displeased forty years? Was it not with them that sinned, whose carcasses fell in the wilderness? And to whom swear He that they should not enter into His rest, but to them that were disobedient? And we see that they were not able to, enter in because of unbelief. Let us fear, therefore, lest haply, a promise being left of entering into His rest, any one of you should seem to have come short of it" (Heb. 3:17; 4:1). But even if we could not refer to such scriptures as these, the likeness is so striking that it is impossible to mistake it. Let us briefly trace it. The Israelites were subject to a cruel bondage in Egypt, which utterly degraded them. This is the state of man, bound, defiled, and degraded by sin. Moses was sent by God to lead the children of Israel out of their bondage into liberty. Jesus was sent to deliver us from sin and ruin. The very character and life story of Moses bear striking resemblance to Jesus. Knowing that he was intended to be the deliverer of Israel (Acts 7:25) he "refused to be

JOSEPH PITTMAN.

"Θα λάβετε από τον συγγραφέα, Airlie Avenue, Armadale, ή από την Austral Publishing Co., 528 Elizabeth-street, Melbourne. Τα κέρδη αυτής της εργασίας θα αφιερωθούν στο Armadale Rescue Home. 1893. Pittman, Joseph.

Η Σκιά των Ουράνιων Πραγμάτων, ή η Πρώτη και η Δεύτερη Σκηνή. Melbourne: Austral Publishing Company, 1893. Ηλεκτρονικό κείμενο που παρέχεται από τον Colvil Smith. Απόδοση HTML από τον Ernie Stefanik. 15 Αυγούστου 1999"

Κεφάλαια

Πρόλογος και Εισαγωγή

Κεφάλαιο I: Σκιά και ουσία

Κεφάλαιο II: Μωυσής-Χριστός

Κεφάλαιο III: Εμπνευσμένοι εργάτες

Κεφάλαιο IV: Τα Υλικά

Κεφάλαιο V: Το Δικαστήριο

Κεφάλαιο VI: Η δομή

Κεφάλαιο VII: Η κάλυψη

Κεφάλαιο VIII: The Brazen Altar

Κεφάλαιο IX: Ο λεβιέ

Κεφάλαιο X: Η Ιεροσύνη

Κεφάλαιο XI: Ο Άγιος Τόπος

Κεφάλαιο XII: Το τραπέζι του ψωμιού

Κεφάλαιο XIII: Ο Βωμός του Θυμιάματος

Κεφάλαιο XIV: Τα Άγια των Αγίων

Κεφάλαιο XV: Ο Αρχιερέας

Κεφάλαιο XVI: Συμπέρασμα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ουσία αυτού του μικρού έργου γράφτηκε πριν από οκτώ χρόνια. Όταν ήρθα στην αποικία της Βικτώριας, είχα την πρόθεσή μου να το δημοσιεύσω. αλλά βρίσκοντας τον Bro. Το μικρό διαμάντι του Maston για μια πραγματεία για το ίδιο θέμα ήδη στο πεδίο, άφησα το χειρόγραφο μακριά. Αλλά σκέφτομαι τρόπους να βοηθήσω το Σπίτι Διάσωσης μας, σκέφτηκα ότι, έχοντας υπόψη αυτό το αντικείμενο, μπορεί τώρα να με συγχωρέσουν που έφεραν στο φως την ταπεινή παραγωγή μου. Κατά τη διάρκεια συνέντευξης Bro. Ο Μάστον, με τη συνηθισμένη του μεγαλοψυχία, δεν άργησε να μου ξεκουράσει ως προς τον φόβο της αντιπαλότητας. και με προέτρυνε να πάω να πατήσω, καθώς το πεδίο σε καμία περίπτωση δεν ήταν πλήρως εξερευνημένο. Και τώρα έχω μόνο να πω ότι αν αυτή η προσπάθεια αποδειχθεί σε κάποιο βαθμό χρήσιμη για τον ένθερμο αναγνώστη μου, θα ανταμειφθώ περισσότερο από το να την επαινέσω σε άλλους, η πώλησή της αυξηθεί, και έτσι θα ωφεληθεί το Σπίτι Διάσωσης. -- JP

ΕΙΣΑΓΩΓΗ. Το να παραμερίσεις το πέπλο του μέλλοντος είναι θεϊκό. Από τις πολυάριθμες αποδείξεις της ουράνιας συγγραφής της Βίβλου, ίσως ένα από τα πιο πειστικά είναι

called the son of Pharaoh's daughter, choosing rather to be evil entreated with the people of God than to enjoy the pleasures of sin for a season, accounting the reproach of (the) Christ greater riches than the treasures of Egypt, for he looked unto the recompense of reward" (Heb. 11:24-26). Thus Jesus, "though He was rich, yet for our sakes He became poor, that we, through His poverty, might become rich" (2 Cor. 8:9). "Who for the joy that was set before Him, endured the cross, despising the shame" (Heb. 12:2). The likeness is real, though it is truly as but the shadow to the substance. The analogy yet continues. Moses proved his divine mission by many wonderful miracles. So of Jesus Peter said: "Ye men of Israel, hear these words: Jesus of Nazareth, a man approved of God unto you by mighty works and wonders and signs, which God did in the midst of you, even as ye yourselves know" (Acts 2:22). And Jesus said truly: "The works which I do in My Father's name, they bear witness of Me" (John 10:25). The institution of the Passover--the lamb slain and eaten with unleavened bread and bitter herbs, the people having their loins girded, their shoes on their feet and their staff in their hand; the lintel and posts of their doors splashed with the blood of the lamb; the passing over of the angel of destruction: all strikingly illustrate precious new covenant things. "Christ our passover is sacrificed for us," and by faith we received Him, with the bitterness of repentance, but with the gladness of hope, when we rose up from our chains and shame, resolved to live a new and consecrated life. By faith we sheltered ourselves under the blood of His cross, and the wrath which we so much dreaded and deserved was graciously turned aside! Moses leads the people, under God. We read: "And it came to pass, when Pharaoh had let the people go, that God led them not by the way of the land of the Philistines, although that was near: for God said, Lest peradventure the people repent when they see war, and they return to Egypt: but God led the people about by the way of the wilderness of the Red Sea" (Ex. 13:17, 18). Now, while it is impossible to locate on the map the course pursued by the children of Israel, it is certain that the Lord led them by a strange way, which in their worldly wisdom they would never have chosen for themselves. As far as can be ascertained with tolerable certainty, it appears that the way that "was near" was a short and easy way into the wilderness, which would have avoided the Red Sea. But instead of taking this course, "God led the people about" through a rugged mountainous country, down to the shores of the Red Sea. Any human general would have judged this to be the height of folly. And we know what the people thought when they saw the sea before them, impassable mountains on either side of them, and the relentless Pharaoh and his host at their rear. But God saw the end from the beginning. They did not, and this made all the difference. "And the Lord said unto Moses, Wherefore, criest thou unto Me? Speak unto the children of Israel that they go forward. And lift thou up thy rod, and stretch out thine hand over the sea, and divide it" (Ex. 14:15, 16). And Moses did so; and the people, led by Moses, passed

η θαυμάσια απελευθέρωσή της για το μέλλον. Χρησιμοποιήθηκαν δύο μέθοδοι. Πρώτον, με τον «βέβαιο λόγο της προφητείας», τον οποίο έδωσε ο Θεός «από το στόμα των αγίων προφητών Του από τότε που άρχισε ο κόσμος». και δεύτερον, κατά τύπους και σκιές. Μπορεί να είναι ανοιχτό το ερώτημα εάν, συνήθως, «τα επερχόμενα γεγονότα ρίχνουν τις σκιές τους πριν», αλλά αυτό ισχύει αναμφίβολα για τη Βίβλο. Δεν είναι πάρα πολύ να πούμε ότι ολόκληρο το σύστημα του Χριστιανισμού είχε προβλεφθεί στις Γραφές της Παλαιάς Διαθήκης μέσω του τύπου και της προφητείας. Η Καινή Διαθήκη περιέχει περίπου 500 αναφορές στην Παλαιά. Σχεδόν όλες αυτές οι αναφορές γίνονται για να μαρτυρήσουν την αλήθεια της θρησκείας του Ιησού Χριστού. Υπάρχει επομένως μια στενή σύνδεση μεταξύ των δύο μεγάλων τμημάτων της Βίβλου -- της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. και πρέπει να μελετηθούν μαζί για να κατανοήσουν «όλη τη συμβουλή του Θεού». Το σχέδιο αυτής της μικρής πραγματείας μας περιορίζει σε μια πτυχή αυτής της απολαυστικής μελέτης. Ας προσευχηθούμε για φως και καθοδήγηση, ώστε η δόξα του Θεού να είναι δική μας και να δούμε φως στο φως Του.

Τα ταξίδια των Ισραηλιτών, από την αιχμαλωσία τους στην Αίγυπτο μέχρι την είσοδό τους στη Χαναάν, είναι μια συνεχής σειρά τύπων και συμβόλων της προόδου μας από τη δουλεία της αμαρτίας μέχρι τη θριαμβευτική είσοδό μας στη δόξα. Ο Μωυσής, επίσης, ως ηγέτης του Ισραήλ, ξεχωρίζει πάντα ως ο τύπος του Ιησού Χριστού. Αυτό αποδεικνύεται άφθονα από τις ακόλουθες Γραφές της Καινής Διαθήκης: «Δεν θα ήθελα, αδελφοί, να αγνοήσετε πώς οι πατέρες μας ήταν όλοι κάτω από το σύννεφο, και όλοι πέρασαν μέσα από τη θάλασσα· και όλοι βαπτίστηκαν στον Μωυσή στο το σύννεφο και στη θάλασσα· και όλοι έφαγαν το ίδιο πνευματικό κρέας· και όλοι ήπιαν το ίδιο πνευματικό ποτό· επειδή ήπιαν από έναν πνευματικό βράχο που τους ακολουθούσε, και αυτός ο βράχος ήταν ο Χριστός. τα παραδείγματά μας (μαργ. σε αυτά έγιναν μορφές μας)» (Α' Κορ. 10:1-6). " Ο Μωυσής είπε πράγματι: Ο Κύριος ο Θεός θα αναστήσει σε εσάς προφήτη από τους αδελφούς σας σαν εμένα. να, Αυτόν θα τον ακούτε σε όλα όσα θα σας μιλήσει. Και θα είναι ότι κάθε ψυχή που δεν θα ακούσει αυτόν τον προφήτη θα καταστραφεί εντελώς από τον λαό» (Πράξεις 3:22, 23). «Με ποιον δυσαρεστήθηκε σαράντα χρόνια; Δεν ήταν μαζί τους που αμάρτησαν, των οποίων τα σφάλματα έπεσαν στην έρημο; Και σε ποιον ορκίζεται ότι δεν πρέπει να εισέλθουν στην ανάπαυσή Του, αλλά σε εκείνους που ήταν ανυπάκουοι; Και βλέπουμε ότι δεν μπόρεσαν να μπουν μέσα λόγω απιστίας. Ας φοβηθούμε, λοιπόν, μήπως, ενδεχομένως, να απομείνει μια υπόσχεση για την είσοδο στην ανάπαυσή Του, φανεί ότι κάποιος από εσάς την έχει στερήσει» (Εβρ. 3:17, 4:1). Αλλά ακόμα κι αν δεν μπορούσαμε αναφερθείτε σε τέτοιες γραφές όπως αυτές, η ομοιότητα είναι τόσο εντυπωσιακή που είναι αδύνατο να την μπερδέψουμε. Ας το ανιχνεύσουμε εν συντομία. Οι Ισραηλίτες υποβλήθηκαν σε μια σκληρή δουλεία στην Αίγυπτο, η οποία τους εξευτέλιζε εντελώς. Αυτή είναι η

over on dry land; and the Egyptians, following them, were engulfed in the returning flood, while the people rent the heavens with their shouts of victory and praise. This illustrates a great and important truth. God's ways are not our ways. This instance of God's inscrutable providence is in reality an illustration of His ways generally. Numerous instances of the same kind, in which God's commands and ways seem, to poor finite reason, absurd, are scattered over the pages of the word of God. I need only mention the blowing of trumpets round Jericho; Gideon's army reduced to 300 men, to face the host of the Midianites; the washing of Naaman the leper in Jordan; the blind man, whose eyes were anointed with clay, told to wash them in the pool of Siloam. Human reason is baffled before commands like these. And were it not for the sequel in all such instances, instead of standing in reverent awe and adoration before such infinite wisdom and power, we would have been offended by their apparent absurdity. But of what does the fact of God leading the people by a strange way through the Red Sea remind us, or what act in the progress from sin and condemnation to the liberty of the gospel is it intended to typify? The answer is baptism. "Our fathers," says Paul, "were all under the cloud, and all passed through the sea, and were all baptised into Moses in the cloud and in the sea;" and he adds, "Now these things were our examples" (figures of us, marg.). Here it is seen that the baptism of the Israelites into Moses as their deliverer, in the cloud and in the sea, was a type of baptism into Christ. To me the analogy, seems so complete that I do not see how anyone can doubt it. We have seen that the passover was a type of redemption through the precious blood of Christ, and the attitude of the people typified our faith in the Christ and our sincere repentance towards God, and that the people suffered themselves to be strangely led through the Red Sea. Now, if we take up our New Testament and examine the way of salvation as set forth by Christ and His inspired Apostles, we shall find that the passage of the Red Sea must be typical of baptism and nothing else. Our blessed Lord in giving the Apostles their Great Commission says: "Go ye, therefore, and make disciples of all nations, baptizing them (the disciples) into the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost," (Matt. 28:19.) Now just as the people of Israel committed themselves to Moses as his disciples or followers, and were formally baptized into him by following him through the Red Sea, and witnessed the complete overthrow and destruction of their old taskmasters; so the penitent believer in Jesus commits himself to Christ, as His faithful disciple, and follows Him through baptism, and then goes on his way rejoicing, like the Eunuch (Acts 8), because his sins and bonds are broken away and buried, to be remembered no more against him forever. This is God's strange way. Many think it meaningless, absurd, unnecessary. O let us take heed that we do not repeat the folly of the Israelites in their murmurings, or of Naaman in his short-sighted reasoning. Blessed is the man that believes God's way to be safe and right, just because it is His way;

κατάσταση του ανθρώπου, δεσμευμένου, μολυσμένου και υποβαθμισμένου από την αμαρτία. Ο Μωυσής στάλθηκε από τον Θεό για να οδηγήσει τα παιδιά του Ισραήλ από τη δουλεία τους στην ελευθερία. Ο Ιησούς στάλθηκε για να μας ελευθερώσει από την αμαρτία και την καταστροφή. Ο ίδιος ο χαρακτήρας και η ιστορία της ζωής του Μωυσή έχουν εντυπωσιακή ομοιότητα με τον Ιησού. Γνωρίζοντας ότι προοριζόταν να γίνει ο απελευθερωτής του Ισραήλ (Πράξεις 7:25) «αρνήθηκε να τον αποκαλούν γιό της κόρης του Φαραώ, επέλεγοντας μάλλον να τον παρακαλέσουν με κακία τον λαό του Θεού παρά να απολαύσει τις απολαύσεις της αμαρτίας για μια εποχή, θεωρώντας τον ονειδισμό (του) Χριστού μεγαλύτερο πλούτο από τους θησαυρούς της Αιγύπτου, γιατί προσέβλεπε στην ανταμοιβή» (Εβρ. 11:24-26). Έτσι ο Ιησούς, «αν και ήταν πλούσιος, όμως για χάρη μας έγινε φτωχός, για να γίνουμε εμείς με τη φτώχεια Του πλούσιοι» (Β' Κορ. 8:9). «Ο οποίος για τη χαρά που τέθηκε μπροστά Του, υπέμεινε τον σταυρό, περιφρονώντας την ντροπή» (Εβρ. 12:2). Το ομοίωμα είναι αληθινό, αν και είναι πραγματικά το ίδιο παρά η σκιά της ουσίας. Η αναλογία συνεχίζεται ακόμη. Ο Μωυσής απέδειξε τη θεϊκή του αποστολή με πολλά θαυμαστά θαύματα. Ο Ιησούς, λοιπόν, ο Πέτρος είπε: «Άνδρες Ισραήλ, ακούστε αυτά τα λόγια: Ιησούς ο Ναζωραίος, ένας άνθρωπος επιδοκιμασμένος από τον Θεό σε εσάς με θαυμαστά έργα και θαύματα και σημεία, που έκανε ο Θεός ανάμεσά σας, όπως και εσείς γνωρίζετε». (Πράξεις 2:22). Και ο Ιησούς είπε αληθινά: «Τα έργα που κάνω στο όνομα του Πατέρα μου, μαρτυρούν για μένα» (Ιωάννης 10:25). Ο θεσμός του Πάσχα--το αρνί σφαγμένο και φαγωμένο με άζυμα και πικρά βότανα, οι άνθρωποι με ζωσμένες την οσφύ τους, τα παπούτσια τους στα πόδια και το ραβδί στα χέρια τους. Το ανώφλι και οι στύλοι των θυρών τους πιτσίλησαν με το αίμα του αρνιού. το πέραςμα του αγγέλου της καταστροφής: όλα απεικονίζουν εντυπωσιακά πολύτιμα πράγματα της νέας διαθήκης. «Ο Χριστός το Πάσχα μας θυσιάστηκε για μας» και με πίστη Τον παραλάβαμε, με την πίκρα της μετανοίας, αλλά με τη χαρά της ελπίδας, όταν σηκωθήκαμε από τις αλυσίδες και την ντροπή μας, αποφασίσαμε να ζήσουμε μια νέα και αφιερωμένη ζωή. Με πίστη προστατέψαμε τους εαυτούς μας κάτω από το αίμα του σταυρού Του, και η οργή που τόσο πολύ φοβόμασταν και μας άξιζε παραμερίστηκε ευγενικά! Ο Μωυσής οδηγεί τον λαό, υπό τον Θεό. Διαβάζουμε: «Και όταν ο Φαραώ άφησε τον λαό να φύγει, Οποιοσδήποτε ανθρώπινος στρατηγός θα το είχε κρίνει ως το απόγειο της ανοησίας. Και ξέρουμε τι σκέφτηκαν οι άνθρωποι όταν είδαν τη θάλασσα μπροστά τους, αδιάβαστα βουνά εκατέρωθεν τους, και τον αδυσώπητο Φαραώ και τον οικοδεσπότη του στο πίσω μέρος τους. Αλλά ο Θεός είδε το τέλος από την αρχή. Δεν το έκαναν, και αυτό έκανε τη διαφορά. "Και είπε ο Κύριος στον Μωυσή: Γιατί, φωνάζεις σε μένα; Μίλησε στους γιους Ισραήλ να πάνε μπροστά. Και σήκωσε τη ράβδο σου, και άπλωσε το χέρι σου πάνω από τη θάλασσα, και μοίρασε την" (Εξ. 14 :15, 16). Και ο Μωυσής το έκανε. Και ο λαός, με επικεφαλής τον Μωυσή, πέρασε στην ξηρά. και οι Αιγύπτιοι, ακολουθώντας τους,

for in simply pursuing the path of duty, where reason fails to direct, he does but show his faith in the unerring wisdom of God, instead of in his own foolish and short-sighted reason.

Let us follow this analogy a little further. The story of Israel's wanderings and God's dealings with them are many times referred to in the New Testament as illustrations or figures of the Christian life.

1. They had no settled dwelling place. They were constantly on the move, ever journeying, sometimes approaching very near to the land of promise and again receding from it, but having ever before them the hoped for rest in the land "flowing with milk and honey." Over and over again is this used in the New Testament to illustrate the Christian life. "For we have not here an abiding city, but we seek after the city which is to come" (Heb. 13:14)--We are "sojourners and pilgrims" and long for the "rest that remaineth"; when we shall be "forever with the Lord."

2. The wilderness was barren. Their daily supplies came from heaven. The smitten rock yields floods of waters that follow them in all their wanderings. Says Moses, "The Lord led thee through that great and terrible wilderness, wherein were fiery serpents and scorpions, and thirsty ground where was no water; who brought thee forth water out of the rock of flint; who led thee in the wilderness with manna, which thy father's knew not; that he might humble thee, and that he might prove thee, to do thee good at thy latter end" (Deut. 8:15-16). "And thou shalt remember all the way which the Lord thy God hath led thee these forty years in the wilderness, that he might humble thee, to prove thee, to know what was in thine heart, whether thou wouldst keep his commandments or no. And he humbled thee, and suffered thee to hunger, and fed thee with manna, which thou knewest not, neither did thy fathers know; that He might make thee to know that man doth not live by bread only, but by everything that proceedeth out of the mouth of the Lord doth man live. Thy raiment waxed not old upon thee, neither did thy foot swell these forty years" (Deut. 8:2-4). It is a joy to every true Christian to be able to apply to himself the precious things of the New Testament which are here symbolized. "That rock was Christ," says Paul (1 Cor. 10:4). And Jesus says, "I am the living bread which came down out of heaven, that a man may eat thereof and not die" (John 6:51). This world to the Christian is a barren desert, so far as his spiritual life is concerned, but he knows to his joy that "man doth not live by bread only."

3. The very murmurings, disobediences, and punishments of the Israelites in the wilderness are often used by New Testament writers as warnings and types for our profit. "The serpent in the wilderness" is a type of Christ "lifted up" upon the cross. The people murmured, and God sent fiery serpents which destroyed them, and when they cried to God for

κατακλύστηκαν από τον κατακλυσμό που επέστρεψε, ενώ ο λαός σκίζει τους ουρανούς με τις κραυγές νίκης και επαίνους. Αυτό δείχνει μια μεγάλη και σημαντική αλήθεια. Οι δρόμοι του Θεού δεν είναι οι δρόμοι μας. Αυτή η περίπτωση της ανεξιχνίαστης πρόνοιας του Θεού είναι στην πραγματικότητα μια απεικόνιση των τρόπων Του γενικά. Πολυάριθμες περιπτώσεις του ίδιου είδους, στις οποίες οι εντολές και οι τρόποι του Θεού φαίνονται, σε κακή πεπερασμένη λογική, παράλογες, είναι διάσπαρτες στις σελίδες του λόγου του Θεού. Αρκεί να αναφέρω μόνο τις σάλπιγγες γύρω από την Ιεριχώ. Ο στρατός του Γεδεών μειώθηκε σε 300 άνδρες, για να αντιμετωπίσει τους Μαδιανίτες. το πλούσιμο του Λεπρού Νεεμάν στην Ιορδανία. ο τυφλός, του οποίου τα μάτια ήταν αλειμμένα με πηλό, είπε να τα πλύνει στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Η ανθρώπινη λογική μπερδεύεται μπροστά σε εντολές σαν αυτές. Και αν δεν υπήρχε η συνέχεια σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, αντί να στεκόμαστε με ευλαβικό δέος και λατρεία μπροστά σε μια τέτοια απέραντη σοφία και δύναμη, θα είχαμε προσβληθεί από τον φαινομενικό παραλογισμό τους. Αλλά τι μας υπενθυμίζει το γεγονός ότι ο Θεός οδηγεί τους ανθρώπους με έναν παράξενο τρόπο μέσω της Ερυθράς Θάλασσας ή ποια πράξη στην πρόοδο από την αμαρτία και την καταδίκη στην ελευθερία του Ευαγγελίου προορίζεται να χαρακτηρίσει; Η απάντηση είναι η βάπτισμα. «Οι πατέρες μας», λέει ο Παύλος, «ήταν όλοι κάτω από τη νεφέλη, και όλοι πέρασαν μέσα από τη θάλασσα, και όλοι βαφτίστηκαν στον Μουσή στη νεφέλη και στη θάλασσα». και προσθέτει, «Τώρα αυτά ήταν τα παράδειγμα μας» (αριθμοί μας, μαργ.). Εδώ φαίνεται ότι το βάπτισμα των Ισραηλιτών στον Μουσή ως ελευθερωτή τους, στη νεφέλη και στη θάλασσα, ήταν ένα είδος βαπτίσματος στον Χριστό. Μου φαίνεται τόσο ολοκληρωμένη η αναλογία που δεν βλέπω πώς μπορεί κανείς να την αμφισβητήσει. Είδαμε ότι το Πάσχα ήταν ένας τύπος λύτρωσης μέσω του πολύτιμου αίματος του Χριστού, και η στάση του λαού έδειξε την πίστη μας στον Χριστό και την ειλικρινή μας μετάνοια προς τον Θεό, και ότι οι άνθρωποι υπέφεραν να οδηγηθούν παράξενα στην Ερυθρά Θάλασσα. Τώρα, αν πάρουμε την Καινή μας Διαθήκη και εξετάσουμε τον δρόμο της σωτηρίας όπως ορίζεται από τον Χριστό και τους θεόπνευστους Αποστόλους Του, θα διαπιστώσουμε ότι το πέραςμα της Ερυθράς Θάλασσας πρέπει να είναι τυπικό του βαπτίσματος και τίποτα άλλο. Ο ευλογημένος Κύριός μας δίνοντας στους Αποστόλους τη Μεγάλη τους εντολή λέει: «Πηγαίνατε, λοιπόν, και κάντε μαθητές όλων των εθνών, βαφτίζοντάς τους (τους μαθητές) στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος». (Ματθ. 28:19.) Τώρα, όπως ο λαός του Ισραήλ αφοσιώθηκε στον Μουσή ως μαθητές ή ακόλουθοί του, και βαφτίστηκαν επίσημα σε αυτόν ακολουθώντας τον μέσω της Ερυθράς Θάλασσας, και ήταν μάρτυρες της πλήρους ανατροπής και καταστροφής των παλαιών αρχηγών τους. έτσι ο μετανοημένος πιστός στον Ιησού αφοσιώνεται στον Χριστό, ως πιστός μαθητής Του, και Τον ακολουθεί μέσω του βαπτίσματος, και μετά συνεχίζει το δρόμο του αγαλλιασμένος, όπως ο Ευνούχος (Πράξεις 8), επειδή οι

mercy, he ordered Moses to make a serpent of brass, as much like the fiery serpents as possible, and lift it upon a pole, that whosoever looked upon it might be healed. Jesus uses this as a type of himself. The type is indeed a very striking one, but how strange for Jesus to compare himself to a serpent! But no, it was not a serpent, but the likeness of a serpent. How true then is the symbol, Jesus was made "in the likeness of sinful flesh," that "as an offering for sin he might condemn sin in the flesh." The Apostle Paul says: "These things were our examples to the intent that we should not lust after evil things, as they also lusted. Neither be ye idolaters as were some of them . . . neither let us tempt Christ as some of them also tempted and were destroyed of the destroyer. Now all these things happened unto them for examples, and they are written for our admonition upon whom the ends of the world (age) are come. Wherefore let him that thinketh he standeth take heed lest he fall" (1 Cor: 10). Again in Heb. 3:12-19: "With whom was he grieved forty years? Was it not with them that had sinned, whose carcasses fell in the wilderness? And to whom swear he that they should not enter into His rest but to those who were disobedient, and we see that they were not able to enter in because of their unbelief." Also 4:1, 2: "Let us fear therefore, lest haply a promise being left of entering into His rest any one of you should seem (be manifested) to have come short of it."

From the foregoing it will not be doubted that the history of the Children of Israel was intended to be typical of "heavenly things," i.e., the spiritual realities of the New Covenant. Before closing this chapter, we may briefly consider one or two lessons that we have learned to our profit. 1st. We see that the Christian is amenable to law, as were the Jews. The difference is that while the law of Moses "killed," the law of the Spirit gives life. This is the more reason why the latter should be joyfully and scrupulously obeyed. Christ is our Lord and Leader, as Moses was to Israel, and it is ours to follow our Divine Leader as Israel were bound to follow theirs. To those who thus obey, His service is perfect freedom. 2nd. Our responsibilities are measured by our advantages. Where much is given, much is required. If, therefore, under Moses, the people were punished for disobedience, "of how much sorer punishment shall we be worthy if we turn away from Him that speaketh from heaven." 3rd. The inducements to follow Moses were great, but how much greater are the inducements to follow Jesus. Moses was truly a noble example of self-sacrifice for his people--a wise leader, a faithful friend; but how much deeper is the love of Christ; what friends can compare with Him! Moses could not save the people from their sins--could not guide them to life eternal. But Jesus is "the way, the truth and the life," and all men may come to the Father through Him.

SHADOW AND SUBSTANCE

αμαρτίες και τα δεσμά του διασπώνται και θάβονται, για να να μη θυμόμαστε πια εναντίον του για πάντα. Αυτός είναι ο παράξενος τρόπος του Θεού. Πολλοί το θεωρούν ανούσιο, παράλογο, περιττό. Ας προσέξουμε να μην επαναλάβουμε την ανοησία των Ισραηλιτών στις μουρμούρες τους ή του Νεεμάν στη κοντόφθαλμη συλλογιστική του. Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που πιστεύει στον τρόπο του Θεού να είναι ασφαλής και σωστός, ακριβώς επειδή είναι ο τρόπος Του. Διότι ακολουθώντας απλώς το μονοπάτι του καθήκοντος, όπου ο λόγος αποτυγχάνει να κατευθύνει, δείχνει μόνο την πίστη του στην αλάνθαστη σοφία του Θεού, αντί στον δικό του ανόητο και κοντόφθαλμο λόγο. έτσι ο μετανοημένος πιστός στον Ιησού αφοσιώνεται στον Χριστό, ως πιστός μαθητής Του, και Τον ακολουθεί μέσω του βαπτίσματος, και μετά συνεχίζει το δρόμο του αγαλλιασμένος, όπως ο Ευνούχος (Πράξεις 8), επειδή οι αμαρτίες και τα δεσμά του διασπώνται και θάβονται, για να να μη θυμόμαστε πια εναντίον του για πάντα. Αυτός είναι ο παράξενος τρόπος του Θεού. Πολλοί το θεωρούν ανούσιο, παράλογο, περιττό. Ας προσέξουμε να μην επαναλάβουμε την ανοησία των Ισραηλιτών στις μουρμούρες τους ή του Νεεμάν στη κοντόφθαλμη συλλογιστική του. Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που πιστεύει στον τρόπο του Θεού να είναι ασφαλής και σωστός, ακριβώς επειδή είναι ο τρόπος Του. Διότι ακολουθώντας απλώς το μονοπάτι του καθήκοντος, όπου ο λόγος αποτυγχάνει να κατευθύνει, δείχνει μόνο την πίστη του στην αλάνθαστη σοφία του Θεού, αντί στον δικό του ανόητο και κοντόφθαλμο λόγο. έτσι ο μετανοημένος πιστός στον Ιησού αφοσιώνεται στον Χριστό, ως πιστός μαθητής Του, και Τον ακολουθεί μέσω του βαπτίσματος, και μετά συνεχίζει το δρόμο του αγαλλιασμένος, όπως ο Ευνούχος (Πράξεις 8), επειδή οι αμαρτίες και τα δεσμά του διασπώνται και θάβονται, για να να μη θυμούνται πια εναντίον του για πάντα. Αυτός είναι ο παράξενος τρόπος του Θεού. Πολλοί το θεωρούν ανούσιο, παράλογο, περιττό. Ας προσέξουμε να μην επαναλάβουμε την ανοησία των Ισραηλιτών στις μουρμούρες τους ή του Νεεμάν στη κοντόφθαλμη συλλογιστική του. Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που πιστεύει στον τρόπο του Θεού να είναι ασφαλής και σωστός, ακριβώς επειδή είναι ο τρόπος Του. Διότι ακολουθώντας απλώς το μονοπάτι του καθήκοντος,

IN the foregoing introduction, we have seen that the history of the Israelites from Egypt to Canaan was designed to be typical of the Christian life from the time of our deliverance from the bondage of sin and Satan to our entrance into the rest that remaineth to the people of God. We have drawn but an outline; but much more might be said of their temptations, trials, wars, victories, &c., but we have not space, and moreover, it is better to be suggestive rather than exhaustive, that the devout reader may have room for further research and comparison.

I will now proceed to show that the tabernacle in the wilderness was designed to be a type of the Christian system. We are indebted almost entirely to the epistle to the Hebrews for confirmation of this truth. Heb. 10:1: "For the law having a shadow of good things to come, and not the very image of the things," etc. It is evident by the context that "the law" here relates to that part of the law of Moses which concerned the tabernacle and its connections, or what is called "the ceremonial law." This law contained a "shadow of good things to come." These "good things" are the blessings of the gospel of Christ, as the chapter shows very conclusively. The shadow is explained to be "not the very image of the (good) things." A shadow never is the exact image of its substance, but is usually sufficient to indicate it. Sometimes the identification of the shadow and its substance is difficult--perhaps impossible--till the substance appear. But then, their relation to each other is easily established. If we see a shadow of a tree cast by the sun or moon, though the tree is out of sight, we say with absolute certainty that the shadow is that of a tree; but we cannot always be so sure till the object be compared with its shadow. Now this is the principle of interpretation we must follow. The substance in the New Testament must explain the shadow in the Old Testament. Fancy has had unlimited play, and confusion has resulted in the treatment of this subject through the neglect of this principle. By following this principle, we hope to be able to explain the figurative teaching of the tabernacle and its connections consistently and beautifully. We will not assume the truth of our main position, but prove it. That the tabernacle with its services was intended to be typical the following scriptures will be sufficient to show: "Now these things (the tabernacle and its furniture) having been thus prepared the priests go in continually into the first tabernacle accomplishing the services; but into the second the high priest alone, once in the year, not without blood, which he offered for himself and for the errors of the people; the HOLY GHOST THIS SIGNIFYING that the way into the holy place hath not yet been made manifest, while as the FIRST tabernacle is still standing, which is a parable for the time now present . . . but Christ having come a high priest of the good things to come, through the GREATER AND MORE PERFECT TABERNACLE, not made with hands," etc. (Heb. 9:6-11). "It was necessary therefore that the copies of the things in the heavens should be cleansed with these (the blood of

όπου ο λόγος αποτυγχάνει να κατευθύνει, δείχνει μόνο την πίστη του στην αλάνθαστη σοφία του Θεού, αντί στον δικό του ανόητο και κοντόφθαλμο λόγο. και Τον ακολουθεί μέσω του βαπτίσματος, και μετά συνεχίζει το δρόμο του αγγλισμένους, όπως ο Ευνούχος (Πράξεις 8), επειδή οι αμαρτίες και τα δεσμά του διασπώνται και θάβονται, για να μη θυμούνται πια εναντίον του για πάντα. Αυτός είναι ο παράξενος τρόπος του Θεού. Πολλοί το θεωρούν ανούσιο, παράλογο, περιττό. Ας προσέξουμε να μην επαναλάβουμε την ανοησία των Ισραηλιτών στις μουρμούρες τους ή του Νεεμάν στη κοντόφθαλμη συλλογιστική του. Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που πιστεύει στον τρόπο του Θεού να είναι ασφαλής και σωστός, ακριβώς επειδή είναι ο τρόπος Του. Διότι ακολουθώντας απλώς το μονοπάτι του καθήκοντος, όπου ο λόγος αποτυγχάνει να κατευθύνει, δείχνει μόνο την πίστη του στην αλάνθαστη σοφία του Θεού, αντί στον δικό του ανόητο και κοντόφθαλμο λόγο. για να μην τον θυμόμαστε για πάντα εναντίον του. Αυτός είναι ο παράξενος τρόπος του Θεού. Πολλοί το θεωρούν ανούσιο, παράλογο, περιττό. Ας προσέξουμε να μην επαναλάβουμε την ανοησία των Ισραηλιτών στις μουρμούρες τους ή του Νεεμάν στη κοντόφθαλμη συλλογιστική του. Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που πιστεύει στον τρόπο του Θεού να είναι ασφαλής και σωστός, ακριβώς επειδή είναι ο τρόπος Του. Διότι ακολουθώντας απλώς το μονοπάτι του καθήκοντος, όπου ο λόγος αποτυγχάνει να κατευθύνει, δείχνει μόνο την πίστη του στην αλάνθαστη σοφία του Θεού, αντί στον δικό του ανόητο και κοντόφθαλμο λόγο. για να μην τον θυμόμαστε για πάντα εναντίον του. Αυτός είναι ο παράξενος τρόπος του Θεού. Πολλοί το θεωρούν ανούσιο, παράλογο, περιττό. Ας προσέξουμε να μην επαναλάβουμε την ανοησία των Ισραηλιτών στις μουρμούρες τους ή του Νεεμάν στη κοντόφθαλμη συλλογιστική του. Ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που πιστεύει στον τρόπο του Θεού να είναι ασφαλής και σωστός, ακριβώς επειδή είναι ο τρόπος Του. Διότι ακολουθώντας απλώς το μονοπάτι του καθήκοντος, όπου ο λόγος αποτυγχάνει να κατευθύνει, δείχνει μόνο την πίστη του στην αλάνθαστη σοφία του Θεού, αντί στον δικό του ανόητο και κοντόφθαλμο λόγο. ακριβώς επειδή είναι ο τρόπος Του. Διότι ακολουθώντας απλώς το μονοπάτι του καθήκοντος, όπου ο λόγος αποτυγχάνει να κατευθύνει, δείχνει μόνο την πίστη του στην αλάνθαστη σοφία του Θεού, αντί στον δικό του ανόητο και κοντόφθαλμο λόγο.

Ας ακολουθήσουμε αυτή την αναλογία λίγο πιο πέρα. Η ιστορία της περιπλάνησης του Ισραήλ και η συμπεριφορά του Θεού μαζί τους αναφέρονται πολλές φορές στην Καινή Διαθήκη ως εικονογραφήσεις ή φιγούρες της χριστιανικής ζωής.

bull, etc.), but the heavenly things themselves with better sacrifices than these. For Christ entered not into the holy place made with hands, LIKE IN PATTERN TO THE TRUE, but into heaven itself," etc. (Heb. 9:23-25). "Having therefore, brethren, boldness to enter into the holy place by the blood of Jesus, by the way which He dedicated for us, a NEW AND LIVING WAY, through the veil, that is to say, His flesh; and having a great high priest over the house of God, let us draw near with a true heart in fullness of faith, having our hearts sprinkled from an evil conscience, and our body washed with pure water" (Heb. 10:19, 20). These scriptures are ample for the present purpose; they show clearly that the first tabernacle was a type of a second that the earthly tabernacle was typical of a heavenly; that the tabernacle made with hands was figurative of a tabernacle to come made "without hands," "which the Lord pitched and not man, that the shadow was to be replaced by the 'true' (or reality)." The Holy Spirit has graciously afforded us a distinct outline-interpretation. So long as we keep this broad outline in view, and so long as we work upon it as our foundation, we cannot go far astray.

From the above scriptures one conclusion is inevitable, and I will here state it. It will form the base and ground work of the superstructure we are about to build up. It will be well-nay needful, therefore, to keep it in mind. It is this: THE TABERNACLE IN THE WILDERNESS WAS A TYPE OF THE CHURCH OF JESUS CHRIST. By the Church of Christ, I mean Christ and His people, with all that binds them together. I believe that every step we take in this comparison will be seen to be a move in one direction, and towards one delightful goal a climax which will leave the mind of the devout reader in sweet and blessed rest when he lays down this little work.

The Mosaic ritual was of divine origin from beginning to end. It was, therefore, perfect as a ritualistic system. But it was a "Shadow of heavenly things." The "heavenly things" must, hence, form a SYSTEM. What, for convenience, we call Christianity is that system. Now Christianity is not the person of Christ alone, though we rejoice to know that He is the centre, the key stone, the foundation. The Christian system includes God the great first cause; Jesus Christ the Son of the living God; the Holy Spirit; the cross, the grave, and the resurrection; faith, repentance, baptism, and a consecrated life; the church and its ordinances. All these things were symbolised in the Mosaic system. We are not sure that any of the Israelites, or even Moses, understood this; though no doubt to the earnest and devout among them the law was in some sense their "school-master" to bring them unto Christ. But whether they understood these things before or not, when He appeared the anti-type was so plain, that none who were "spiritual" could mistake it. Christ and the truth which He unfolded, became, as it were, a key by which the hieroglyphics of the law might be easily translated. Thereby the covenant in the flesh appears as the

1. Δεν είχαν εγκατεστημένο τόπο κατοικίας. Ήταν διαρκώς σε κίνηση, διαρκώς ταξίδευαν, μερικές φορές πλησίαζαν πολύ κοντά στη γη της επαγγελίας και πάλι απομακρύνονταν από αυτήν, αλλά έχοντας πάντα μπροστά τους την ελπίδα για ανάπαυση στη γη «που ρέει γάλα και μέλι». Αυτό χρησιμοποιείται ξανά και ξανά στην Καινή Διαθήκη για να απεικονίσει τη χριστιανική ζωή. «Επειδή δεν έχουμε εδώ μια πόλη που θα μείνει, αλλά αναζητούμε την πόλη που θα έρθει» (Εβρ. 13:14)--Είμαστε «απόδημοι και προσκυνητές» και λαχταρούμε «το υπόλοιπο που απομένει». όταν θα είμαστε «για πάντα με τον Κύριο».

2. Η ερημιά ήταν άγνη. Οι καθημερινές τους προμήθειες ερχόντουσαν από τον παράδεισο. Ο χτυπημένος βράχος βγάζει πλημμύρες νερών που τους ακολουθούν σε όλες τους τις περιπλανήσεις. Λέει ο Μωσής, «Ο Κύριος σε οδήγησε μέσα από εκείνη τη μεγάλη και τρομερή έρημο, όπου υπήρχαν πύρινα φίδια και σκορπιοί, και διψασμένο έδαφος που δεν υπήρχε νερό· που σε έβγαλε νερό από τον βράχο του πυριτόλθου· που σε οδήγησε στην έρημο με μάννα, που δεν ήξερε ο πατέρας σου· για να σε ταπεινώσει, και για να σε αποδείξει, για να σε κάνει καλό στο τέλος σου» (Δευτ. 8:15-16). «Και θα θυμάσαι όλη την οδό που σε οδήγησε ο Κύριος ο Θεός σου αυτά τα σαράντα χρόνια στην έρημο, για να σε ταπεινώσει, για να σε αποδείξει, για να μάθεις τι είχες στην καρδιά σου, αν θα τηρούσες τις εντολές του ή όχι. Και σε ταπείνωσε, και σε άφησε να πεινάς, Και σε τάισε με μάννα, που δεν ήξερες, ούτε οι πατέρες σου γνώριζαν. για να σε κάνει να μάθεις ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί, αλλά με κάθε τι που βγαίνει από το στόμα του Κυρίου ζει ο άνθρωπος. Το ρούχο σου δεν παλιώθηκε πάνω σου, ούτε το πόδι σου πρήστηκε αυτά τα σαράντα χρόνια» (Δευτ. 8:2-4) Είναι χαρά για κάθε αληθινό Χριστιανό να μπορεί να εφαρμόσει στον εαυτό του τα πολύτιμα πράγματα της Καινής Διαθήκης που «Αυτός ο βράχος ήταν ο Χριστός», λέει ο Παύλος (1 Κορ. 10:4). Και ο Ιησούς λέει, «Εγώ είμαι ο ζωντανός άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό, για να φάει ο άνθρωπος και να μην πεθάνει» (Ιωάννης 6:51) Αυτός ο κόσμος για τον Χριστιανό είναι μια άγνη έρημος, όσον αφορά την πνευματική του ζωή, αλλά γνωρίζει προς χαρά του ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί». ούτε οι πατέρες σου γνώριζαν. για να σε κάνει να μάθεις ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί, αλλά με κάθε τι που βγαίνει από το στόμα του Κυρίου ζει ο άνθρωπος. Το ρούχο σου δεν παλιώθηκε πάνω σου, ούτε το πόδι σου πρήστηκε αυτά τα σαράντα χρόνια» (Δευτ. 8:2-4) Είναι χαρά για κάθε αληθινό Χριστιανό να μπορεί να εφαρμόσει στον εαυτό του τα πολύτιμα πράγματα της Καινής Διαθήκης που «Αυτός ο βράχος ήταν ο Χριστός», λέει ο Παύλος (1 Κορ. 10:4). Και ο Ιησούς λέει, «Εγώ είμαι ο ζωντανός άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό, για να φάει ο άνθρωπος και να μην πεθάνει» (Ιωάννης 6:51) Αυτός ο κόσμος για τον Χριστιανό είναι μια άγνη έρημος, όσον αφορά την πνευματική του ζωή, αλλά γνωρίζει προς χαρά του ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί». ούτε οι πατέρες σου γνώριζαν. για να σε κάνει να μάθεις ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί, αλλά

shadow of the covenant in the spirit, circumcision in the flesh becomes circumcision of the heart. Sometimes the comparisons become contrasts. "Not the children of the flesh," but Israel, according to the faith, are Abraham's seed, and heirs according to the promise. We come not to Sinai with its awful terrors, but to Zion, the city of the living God. Not Jerusalem in Palestine is our glorious home, but Jerusalem above "the mother of us all."

The more this comparison is worked out the more clearly does it appear that the same divine authorship is stamped upon both Old and New Testaments; and the more we become impressed with the wonderful wisdom of God in using things so simple to shadow forth the stupendous things of Redemption. The Bible is seen to be a unit. Like the tabernacle it has its holy and most holy place--the Old and New Testaments; and it is only needful to rend the veil to see that both are one. Both are the work of one Holy Spirit. Both are the product of holy men of God, who wrote as they were moved by the Holy Spirit. There is no confusion, but a gradual development of divine truth unto perfection. Nature and revelation agree. The same laws of progress and development govern both. The bulb of the tulip contains the beautiful flower within its mysterious folds. But for experience, it were impossible to guess what that bulb would become by planting it in the earth; but when perfectly developed we see clearly that a wonderful and beautiful plan has been worked out, the end being the sweet flower that crowns the stem. So with Revelation. Paul puts it thus: "Unto me who am less than the least of all saints was this grace given, to preach unto the Gentiles the unsearchable riches of Christ, and to make all men see what is the dispensation of the mystery, which from all ages have been hid in God, who created all things, to the intent that now unto the principalities and the powers in the heavenly places might be made known THROUGH THE CHURCH the manifold wisdom of God, according to the eternal purpose (purpose of the ages), which he purposed in Christ Jesus our Lord " (Ep. 3:8-11). "O the depth of the riches, both of the wisdom and the knowledge of God! how unsearchable are his judgements and his ways past tracing out! For who hath known the mind of the Lord? or who hath been his counsellor? or who hath first given to Him, and it shall be recompensed to Him again? For of Him, and through Him, and to Him are all things, to whom be glory forever. AMEN."

Chapter II

MOSES-CHRIST

WE have already seen in a general way that Moses was a type of Christ. Let us examine further into this truth. In no

με κάθε τι που βγαίνει από το στόμα του Κυρίου ζει ο άνθρωπος. Το ρούχο σου δεν παλιώθηκε πάνω σου, ούτε το πόδι σου πρήστηκε αυτά τα σαράντα χρόνια» (Δευτ. 8:2-4) Είναι χαρά για κάθε αληθινό Χριστιανό να μπορεί να εφαρμόσει στον εαυτό του τα πολύτιμα πράγματα της Καινής Διαθήκης που «Αυτός ο βράχος ήταν ο Χριστός», λέει ο Παύλος (1 Κορ. 10:4). Και ο Ιησούς λέει, «Εγώ είμαι ο ζωντανός άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό, για να φάει ο άνθρωπος και να μην πεθάνει» (Ιωάννης 6:51) Αυτός ο κόσμος για τον Χριστιανό είναι μια άγονη έρημος, όσον αφορά την πνευματική του ζωή, αλλά γνωρίζει προς χαρά του ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί». για να σε κάνει να μάθεις ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί, αλλά με κάθε τι που βγαίνει από το στόμα του Κυρίου ζει ο άνθρωπος. Το ρούχο σου δεν παλιώθηκε πάνω σου, ούτε το πόδι σου πρήστηκε αυτά τα σαράντα χρόνια» (Δευτ. 8:2-4) Είναι χαρά για κάθε αληθινό Χριστιανό να μπορεί να εφαρμόσει στον εαυτό του τα πολύτιμα πράγματα της Καινής Διαθήκης που «Αυτός ο βράχος ήταν ο Χριστός», λέει ο Παύλος (1 Κορ. 10:4). Και ο Ιησούς λέει, «Εγώ είμαι ο ζωντανός άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό, για να φάει ο άνθρωπος και να μην πεθάνει» (Ιωάννης 6:51) Αυτός ο κόσμος για τον Χριστιανό είναι μια άγονη έρημος, όσον αφορά την πνευματική του ζωή, αλλά γνωρίζει προς χαρά του ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί». για να σε κάνει να μάθεις ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί, αλλά με κάθε τι που βγαίνει από το στόμα του Κυρίου ζει ο άνθρωπος. Το ρούχο σου δεν παλιώθηκε πάνω σου, ούτε το πόδι σου πρήστηκε αυτά τα σαράντα χρόνια» (Δευτ. 8:2-4) Είναι χαρά για κάθε αληθινό Χριστιανό να μπορεί να εφαρμόσει στον εαυτό του τα πολύτιμα πράγματα της Καινής Διαθήκης που «Αυτός ο βράχος ήταν ο Χριστός», λέει ο Παύλος (1 Κορ. 10:4). Και ο Ιησούς λέει, «Εγώ είμαι ο ζωντανός άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό, για να φάει ο άνθρωπος και να μην πεθάνει» (Ιωάννης 6:51) Αυτός ο κόσμος για τον Χριστιανό είναι μια άγονη έρημος, όσον αφορά την πνευματική του ζωή, αλλά γνωρίζει προς χαρά του ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί». 10:4). Και ο Ιησούς λέει: «Εγώ είμαι ο ζωντανός άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό, για να φάει κανείς από αυτόν και να μην πεθάνει» (Ιωάννης 6:51). Αυτός ο κόσμος για τον χριστιανό είναι μια άγονη έρημος, όσον αφορά την πνευματική του ζωή, αλλά γνωρίζει προς χαρά του ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί». 10:4). Και ο Ιησούς λέει: «Εγώ είμαι ο ζωντανός άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό, για να φάει κανείς από αυτόν και να μην πεθάνει» (Ιωάννης 6:51). Αυτός ο κόσμος για τον χριστιανό είναι μια άγονη έρημος, όσον αφορά την πνευματική του ζωή, αλλά γνωρίζει προς χαρά του ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί».

3. Οι ίδιοι οι μουρμούρες, οι ανυπακοές και οι τιμωρίες των Ισραηλιτών στην έρημο χρησιμοποιούνται συχνά από τους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης ως προειδοποιήσεις και τύπους για το κέρδος μας. «Το φίδι στην έρημο» είναι ένας τύπος Χριστού που «σηκώθηκε» στον σταυρό. Ο λαός μουρμούρισε, και ο Θεός έστειλε πύρινα φίδια που τους

respect does Moses appear as a type of Christ more strikingly than as the law-giver of Israel. When he descended from the holy mount his face shone with heavenly glory, and because the people could not bear the light, he put a veil over his face. This reminds us of Him who "came out from God" and "down from heaven" to reveal the will of God to man. In doing so He laid aside the glory which He had with the Father before the world began, and veiled His divine nature in human flesh. The apostle presents this wonderful event by way of contrast. It is impossible to use language more expressive and sublime. "Ye are not come unto the mount that might be touched and that burned with fire, and unto blackness, and darkness, and tempest, and the sound of a trumpet, and the voice of words; which voice they that heard entreated that no word more should be spoken unto them, for they could not endure that which was enjoined. If even a beast touched the mount it shall be stoned; and so fearful was the appearance that Moses said, I exceedingly fear and quake. But ye are come unto Mount Zion, unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to innumerable hosts of angels, and to the general assembly and church of the first-born, who are enrolled in heaven, and to God the judge of all, and to the spirits of just men made perfect, and to Jesus the mediator of the new covenant, and to the blood of sprinkling that speaketh better things than that of Abel" (Heb. 12:18-24).

The above contrast receives its finishing touch in the facts which followed the giving of the law both of the old and new covenants. During Moses' absence in the mount the people gave themselves to idolatry. For this sin three thousand of the rebels perished by the swords of their own brethren. But when the law of the gospel was first proclaimed from Mount Zion three thousand souls were saved (Acts 2). This is a solemn illustration of the truth. "The letter (law of Moses) killeth, but the spirit (by the gospel) giveth life" (2 Cor. 3:6).

But Moses not only received the law of the ten commandments when in the holy mount. He had committed to his trust also a perfect model, or "pattern" of the tabernacle. Now it is important just here to emphasize the truth that Moses stood related to the tabernacle just as Jesus Christ is related to His Church. In Heb. 3:1-6 we read: "Wherefore, holy brethren, partakers of a heavenly calling, consider the Apostle and High Priest of our confession, even Jesus, who was faithful to Him that appointed Him, as also Moses was faithful in all His (God's) House. For He hath been counted worthy of more glory than Moses, by so much as he that built the house hath more honor than the house, for every house is built by someone, but He that built all things is God. And Moses, indeed, was faithful in all His (God's) house as a servant for a testimony of those things, which were afterwards to be spoken. But Christ as a Son over His (own) house, whose house are WE." In this passage the APOSTLESHIP of Christ is in view. Moses was a type of Christ as an Apostle, or one sent on a divine mission.

κατέστρεψαν, και όταν φώναζαν στον Θεό για έλεος, διέταξε τον Μωυσή να φτιάξει ένα φίδι από ορείχαλκο, όσο το δυνατόν περισσότερο, και να το σηκώσει σε ένα κοντάρι, ώστε όποιος κοίταζε ότι μπορεί να θεραπευτεί. Ο Ιησούς το χρησιμοποιεί αυτό ως τύπο του εαυτού του. Ο τύπος είναι πράγματι πολύ εντυπωσιακός, αλλά πόσο περιεργο για τον Ιησού να συγκρίνει τον εαυτό του με ένα φίδι! Αλλά όχι, δεν ήταν φίδι, αλλά ομοίωση φιδιού. Πόσο αληθινό είναι λοιπόν το σύμβολο, ότι ο Ιησούς έγινε «κατ' ομοίωσιν αμαρτωλής σάρκας», ότι « ως προσφορά για την αμαρτία θα μπορούσε να καταδικάσει την αμαρτία στη σάρκα." Ο Απόστολος Παύλος λέει: "Αυτά ήταν τα παραδείγματά μας με σκοπό να μη λαχταρούμε τα πονηρά πράγματα, όπως ποθούν και αυτοί. Ούτε να είστε ειδωλολάτρες όπως κάποιοι από αυτούς. . . Ούτε ας πειράζουμε τον Χριστό, όπως πειράστηκαν και μερικοί από αυτούς και καταστράφηκαν από τον καταστροφέα. Τώρα όλα αυτά συνέβησαν σε αυτούς για παραδείγματα, και είναι γραμμένα για τη νοθεσία μας στους οποίους ήρθαν τα πέρατα του κόσμου (εποχή). Γιατί, όποιος νομίζει ότι στέκεται, ας προσέχει μήπως πέσει» (Α' Κορ. 10). Και πάλι στους Εβρ. 3:12-19: «Με ποιον λυπήθηκε σαράντα χρόνια; Δεν ήταν μαζί τους που αμάρτησαν, των οποίων τα σφάγια έπεσαν στην έρημο; Και στους οποίους ορκίζεται ότι δεν πρέπει να εισέλθουν στην ανάπαυσή Του, αλλά σε εκείνους που ήταν ανυπάκουοι,

Από τα προηγούμενα δεν θα αμφισβητηθεί ότι η ιστορία των Παιδιών του Ισραήλ προοριζόταν να είναι τυπική των «ουράνιων πραγμάτων», δηλαδή των πνευματικών πραγματικοτήτων της Νέας Διαθήκης. Πριν κλείσουμε αυτό το κεφάλαιο, μπορούμε να εξετάσουμε εν συντομία ένα ή δύο μαθήματα που μάθαμε προς όφελος μας. 1ος. Βλέπουμε ότι ο χριστιανός επιδέχεται νόμο, όπως και οι Εβραίοι. Η διαφορά είναι ότι ενώ ο νόμος του Μωυσή «σκότωσε», ο νόμος του Πνεύματος δίνει ζωή. Αυτός είναι ο μεγαλύτερος λόγος για τον οποίο το τελευταίο πρέπει να υπακούει με χαρά και σχολαστικότητα. Ο Χριστός είναι ο Κύριος και ο Αρχηγός μας, όπως ήταν ο Μωυσής για τον Ισραήλ, και είναι δικό μας να ακολουθήσουμε τον Θείο Ηγέτη μας όπως ο Ισραήλ ήταν υποχρεωμένος να ακολουθήσει τον δικό τους. Για όσους υπακούουν έτσι, η υπηρεσία Του είναι τέλεια ελευθερία. 2ο. Οι ευθύνες μας μετρώνται από τα πλεονεκτήματά μας. Όπου δίνονται πολλά, απαιτούνται πολλά. Αν, λοιπόν, υπό τον Μωυσή, ο λαός τιμωρήθηκε για ανυπακοή, «πόση πιο σκληρή τιμωρία θα είμαστε άξιοι αν απομακρυνθούμε από Αυτόν που μιλάει από τον ουρανό». 3η. Τα κίνητρα για να ακολουθήσετε τον Μωυσή ήταν μεγάλα, αλλά πόσο μεγαλύτερα είναι τα κίνητρα για να ακολουθήσετε τον Ιησού. Ο Μωυσής ήταν πραγματικά ένα ευγενές παράδειγμα αυτοθυσίας για τον λαό του -- ένας σοφός ηγέτης, ένας πιστός φίλος. αλλά πόσο βαθύτερη είναι η αγάπη του Χριστού. τι μπορούν να συγκριθούν οι φίλοι μαζί Του! Ο Μωυσής δεν μπόρεσε να σώσει τους ανθρώπους από τις αμαρτίες τους - δεν μπορούσε να τους οδηγήσει στην αιώνια ζωή. Αλλά ο Ιησούς είναι «η οδός, η

Aaron was a type of His (Christ's) priesthood, which is brought into view later on in the epistle. The mission of Moses was to build God's house. The details of the work were all minutely stated, and Moses was not at liberty to depart from the specifications he had received in the smallest particular. "See, saith He, that thou make all things according to the pattern which was showed thee in the holy mount." Moses "was faithful." He carried out the will of God in all things. God had a great purpose in view in the erection of the tabernacle, and the slightest deviation would have marred that purpose. We do not know that Moses understood that purpose, but we do know that he was anxiously careful in seeing that the building was faithful to the "pattern." "According to all that the Lord commanded Moses, so the children of Israel made all the work. And Moses did look upon all the work, and behold they had done it, as the Lord commanded, even so had they done it; and Moses blessed them."

Now in this great mission MOSES IS A TYPE OF JESUS. As the "Apostle" of God the Lord Jesus "came down from heaven not to do Mine own will," says he, "but the will of Him that sent Me." And again: "My teaching is not Mine, but His that sent Me . . . he that speaketh from himself seeketh his own glory; but he that seeketh the glory of him that sent him, the same is true and no unrighteousness is in him. Did not Moses give you the law . . . the law of Moses may not be broken" (John 8:16-23). Again, He says: "When ye have lifted up the Son of Man then shall ye know that I am He, and that I do nothing of Myself, but as the Father taught Me, I speak these things. And He that sent Me is with Me, He hath not left Me alone, for I do always those things that are pleasing to Him" (John 8:26-29). The mission of Jesus was "to seek and to save the lost"--to deliver men from the power of darkness, and restore to holiness and to God. This great work was completed in two parts: first in laying the foundation of the spiritual house of God; and second, in building the edifice. The first part of this grand work was accomplished in the ministry of Christ on earth, and terminated in his resurrection and ascension into heaven. The second part was commenced on the day of Pentecost, and completed by the apostles. But the entire work of constructing the "true tabernacle" was committed to Jesus. He is the author and perfecter of the faith." "All authority in heaven and earth" is His. Luke speaks of all that Jesus did on earth as but the beginning of His great work (Acts 1:1). And our Lord said: "On this rock will I build My Church, and the gates of hades shall not prevail against it" (Matt. 16:18).

Thus, the great antitype of Moses as a divine law-giver and master-builder is before us. He who made the worlds, and "by whom

all things were created," is also the builder of a still greater edifice--the house of God. In the building up of the material

αλήθεια και η ζωή», και όλοι οι άνθρωποι μπορούν να έρθουν στον Πατέρα μέσω Αυτού. Τα κίνητρα για να ακολουθήσετε τον Μωυσή ήταν μεγάλα, αλλά πόσο μεγαλύτερα είναι τα κίνητρα για να ακολουθήσετε τον Ιησού. Ο Μωυσής ήταν πραγματικά ένα ευγενές παράδειγμα αυτοθυσίας για τον λαό του -- ένας σοφός ηγέτης, ένας πιστός φίλος, αλλά πόσο βαθύτερη είναι η αγάπη του Χριστού. τι μπορούν να συγκριθούν οι φίλοι μαζί Του! Ο Μωυσής δεν μπόρεσε να σώσει τους ανθρώπους από τις αμαρτίες τους - δεν μπορούσε να τους οδηγήσει στην αιώνια ζωή. Αλλά ο Ιησούς είναι «η οδός, η αλήθεια και η ζωή», και όλοι οι άνθρωποι μπορούν να έρθουν στον Πατέρα μέσω Αυτού. Τα κίνητρα για να ακολουθήσετε τον Μωυσή ήταν μεγάλα, αλλά πόσο μεγαλύτερα είναι τα κίνητρα για να ακολουθήσετε τον Ιησού. Ο Μωυσής ήταν πραγματικά ένα ευγενές παράδειγμα αυτοθυσίας για τον λαό του -- ένας σοφός ηγέτης, ένας πιστός φίλος, αλλά πόσο βαθύτερη είναι η αγάπη του Χριστού. τι μπορούν να συγκριθούν οι φίλοι μαζί Του! Ο Μωυσής δεν μπόρεσε να σώσει τους ανθρώπους από τις αμαρτίες τους - δεν μπορούσε να τους οδηγήσει στην αιώνια ζωή. Αλλά ο Ιησούς είναι «η οδός, η αλήθεια και η ζωή», και όλοι οι άνθρωποι μπορούν να έρθουν στον Πατέρα μέσω Αυτού.

ΣΚΙΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑ

ΣΤΗΝ προηγούμενη εισαγωγή, είδαμε ότι η ιστορία των Ισραηλιτών από την Αίγυπτο έως τη Χαναάν σχεδιάστηκε για να είναι τυπική της χριστιανικής ζωής από τον καιρό της απελευθέρωσής μας από τη δουλεία της αμαρτίας και του Σατανά μέχρι την είσοδό μας στα υπόλοιπα που απομένουν στο άνθρωποι του Θεού. Έχουμε σχεδιάσει μόνο ένα περίγραμμα. αλλά πολύ περισσότερα θα μπορούσαν να ειπωθούν για τους πειρασμούς, τις δοκιμασίες, τους πολέμους, τις νίκες κ.λπ., αλλά δεν έχουμε χώρο, και επιπλέον, είναι καλύτερο να είμαστε υποδηλωτικοί παρά εξαντλητικοί, ώστε ο πιστός αναγνώστης να έχει χώρο για περαιτέρω έρευνα και σύγκριση .

Θα συνεχίσω τώρα να δείξω ότι η σκηνή στην έρημο σχεδιάστηκε για να είναι ένας τύπος του χριστιανικού συστήματος. Είμαστε υπόχρεοι σχεδόν εξ ολοκλήρου στην προς Εβραίους επιστολή για την επιβεβαίωση αυτής της αλήθειας. Εβρ. 10:1: «Για να έχει ο νόμος τη σκιά των καλών πραγμάτων που θα έρθει, και όχι η ίδια η εικόνα των πραγμάτων», κ.λπ. Είναι προφανές από το πλαίσιο ότι ο «νόμος» εδώ σχετίζεται με εκείνο το μέρος του νόμου του Μωυσή που αφορούσε τη σκηνή και τις συνδέσεις της ή αυτό που ονομάζεται «εθιμοτυπικός νόμος». Αυτός ο νόμος περιείχε μια «σκιά των καλών πραγμάτων που θα έρθουν». Αυτά τα «καλά πράγματα» είναι οι ευλογίες του ευαγγελίου του Χριστού, όπως δείχνει πολύ οριστικά το κεφάλαιο. Η σκιά εξηγείται ότι «δεν είναι η ίδια η εικόνα των (καλών) πραγμάτων». Μια σκιά δεν είναι ποτέ η ακριβής εικόνα της ουσίας της, αλλά συνήθως αρκεί για να το υποδείξει. Μερικές φορές η αναγνώριση της σκιάς και της ουσίας της

universe, from the mightiest world to the minutest insect, perfect order obtains. The same is true of the Mosaic system, and the same is also true of the Christian system. God is a God of order. There is a "law of the spirit of life," as there is "the law of sin and death." God's "pattern" of the tabernacle in the wilderness was perfect. No man dare add to or take from it, on pain of death. Is God less jealous of His will regarding the "true" tabernacle, of which the first was but the shadow? Disregard of this most important matter has resulted in innumerable divisions and sects among those who professed to be the faithful servants of Jesus Christ. They have acted as if every man were a "law unto himself," and as though God had declared that every man might do that which is right in His own eyes. But it is not so. The new covenant is a Revelation from God, and its terms are to be obeyed. The kingdom of heaven is among us, and the laws of citizenship must be submitted to. The Church of Christ is on earth, and its ordinances must not be tampered with. These things are before us in the New Testament, and they manifest the wisdom and glory of God. The system is divinely beautiful and complete; and adapted to man all the world over and for all time. Let us then bear in mind that infringement of divine law always brings a curse.

Chapter III

INSPIRED WORKMEN

LET us now move a step forward and consider another important point of resemblance between the tabernacle of Moses and "the true tabernacle which the Lord pitched and not man." In the construction of both houses inspired workmen were employed. God said to Moses: "See, I have called by name Bezelel the son of Uri, the son of Hur, of the tribe of Judah; and I have filled him with the spirit of God in wisdom and understanding, and in knowledge and in all manner of workmanship; to devise cunning works, to work in gold, and in silver, and in brass, and in cuttings of stones for settings, and carving in wood, to work in all manner of workmanship. And I, behold I have appointed with him Aholiab the son of Ahisamack of the tribe of Dan, and in the hearts of all that are wise-hearted I have put wisdom, that they may make all things that I have commanded thee" (Ex. 31:1-6). Here we see that a number of men were chosen of God and filled with His Holy Spirit, by whose power they were specially skilled and fully qualified to work out the divine ideal of the tabernacle in its every particular. Their gifts were manifold and varied according to the different requirements of their work. It does not appear that they had received any previous training in the various arts, or that they were naturally qualified, but the inference is in the opposite direction. They had been slaves in Egypt. Their condition had been by no means that in which the cultivation of the arts would be encouraged. It is, therefore, highly probable that God chose these men, unfit as they were naturally for the work, that it might appear that they were

είναι δύσκολη - ίσως αδύνατο - μέχρι να εμφανιστεί η ουσία. Στη συνέχεια, όμως, η σχέση τους μεταξύ τους εδραιώνεται εύκολα. Αν δούμε μια σκιά ενός δέντρου που ρίχνει ο ήλιος ή η σελήνη, αν και το δέντρο δεν φαίνεται, λέμε με απόλυτη βεβαιότητα ότι η σκιά είναι αυτή ενός δέντρου. αλλά δεν μπορούμε πάντα να είμαστε τόσο σίγουροι μέχρι να συγκριθεί το αντικείμενο με τη σκιά του. Τώρα αυτή είναι η αρχή της ερμηνείας που πρέπει να ακολουθήσουμε. Η ουσία στην Καινή Διαθήκη πρέπει να εξηγεί τη σκιά στην Παλαιά Διαθήκη. Το Fancy είχε απεριόριστο παιχνίδι και η σύγχυση είχε ως αποτέλεσμα την αντιμετώπιση αυτού του θέματος μέσω της παραμέλησης αυτής της αρχής. Ακολουθώντας αυτή την αρχή, ελπίζουμε να μπορέσουμε να εξηγήσουμε την εικονική διδασκαλία της σκηνης και τις συνδέσεις της με συνέπεια και όμορφα. Δεν θα υποθέσουμε την αλήθεια της κύριας θέσης μας, αλλά θα την αποδειξουμε. Ότι η σκηνή με τις υπηρεσίες της προοριζόταν να είναι τυπική, οι ακόλουθες γραφές θα αρκούν για να δείξουν: «Τώρα αυτά (η σκηνή και τα έπιπλα της) έχοντας έτσι προετοιμαστεί, οι ιερείς μπαίνουν συνεχώς στην πρώτη σκηνή ολοκληρώνοντας τις υπηρεσίες· αλλά ο δεύτερος ο αρχιερέας μόνος, μια φορά το χρόνο, όχι χωρίς αίμα, το οποίο πρόσφερε για τον εαυτό του και για τα λάθη του λαού· το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ότι ο δρόμος προς τον άγιο τόπο δεν έχει ακόμη φανερωθεί, ενώ όπως η ΠΡΩΤΗ Σκηνή εξακολουθεί να στέκεται, η οποία είναι μια παραβολή για τον παρόντα καιρό... αλλά ο Χριστός, έχοντας έρθει αρχιερέας των καλών πραγμάτων που θα έρθουν, μέσω της ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΣΚΗΝΟΥ, που δεν έγινε με τα χέρια» κ.λπ. (Εβρ. 9:6-11). «Ήταν λοιπόν απαραίτητο τα αντίγραφα τα πράγματα στους ουρανούς πρέπει να καθαριστούν με αυτά (το αίμα των ταύρων κ.λπ.), αλλά τα ίδια τα ουράνια πράγματα με καλύτερες θυσίες από αυτές. Διότι ο Χριστός δεν μήκε στον άγιο τόπο που έγινε με τα χέρια, ΟΠΩΣ ΚΑΤΑ ΠΡΟΤΥΠΟ ΣΤΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟ, αλλά στον ίδιο τον ουρανό» κ.λπ. (Εβρ. 9:23-25). «Έχοντας λοιπόν, αδελφοί, τόλμη να εισέλθετε στον άγιο Με το αίμα του Ιησού, με τον τρόπο που μας αφιέρωσε, έναν ΝΕΟ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΡΟΠΟ, μέσα από το πέπλο, δηλαδή τη σάρκα Του. και έχοντας έναν μεγάλο αρχιερέα στον οίκο του Θεού, ας πλησιάσουμε με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, Δείχνουν ξεκάθαρα ότι η πρώτη σκηνή ήταν ένας τύπος δεύτερης που η επίγεια σκηνή ήταν τυπική μιας ουράνιας σκηνης. ότι η σκηνή φτιαγμένη με τα χέρια ήταν εικονιστική μιας μελλοντικής σκηνης που έγινε «χωρίς χέρια», «την οποία ο Κύριος έστησε και όχι ο άνθρωπος, ότι η σκιά έπρεπε να αντικατασταθεί από το «αληθινό» (ή πραγματικότητα).» Το Άγιο Πνεύμα μας έδωσε ευγενικά μια ξεχωριστή περιγραφή-ερμηνεία. Εφόσον κρατάμε αυτό το γενικό περίγραμμα υπόψη, και όσο εργαζόμαστε πάνω σε αυτό ως θεμέλιο, δεν μπορούμε να πάμε πολύ στραβά. Δείχνουν ξεκάθαρα ότι η πρώτη σκηνή ήταν ένας τύπος δεύτερης που η επίγεια σκηνή ήταν τυπική μιας ουράνιας σκηνης. ότι η σκηνή φτιαγμένη με τα χέρια ήταν εικονιστική

inspired, and that the glory should be ascribed to God. The idea was divine; the pattern was divine; and the wisdom and power to work it out were divine also, hence there was no room for mere human ideas and methods. God was the architect, Moses was the master builder, and Bezelel and his companions were the laborers. It is no part of the laborer's duty, when working on a building, to alter the design of the architect, or depart from the specifications in the smallest particular; but their duty is to faithfully work out the instructions given to them relative to their particular departments. By so doing every part conduces to the completeness and harmony of the whole. It was so with the workmen in the tabernacle. Each man wrought in perfect accord with instructions, and in the end the tabernacle was formed with all that appertained to it, exactly according to the pattern showed to Moses in the mount.

There is a world of meaning in Scripture names. They are often prophetic. In a wonderful manner they indicate the very character and office, and even destiny of the persons that bear them. The names of the two principal workmen on the tabernacle are wonderfully suggestive. Bezelel means "in the shadow (or protection) of God." Aholiab means "Father's tent;" and truly they must have felt themselves perfectly secure under the "shadow of the Almighty" while they faithfully worked away at their "Father's tent." And so may we, if we be followers of that which is good, and be content with obeying our Father's will in all things.

Now these inspired workmen occupied exactly the same place in relation to the "first tabernacle" as the apostles of Jesus Christ hold in relation to the "second." They, the apostles, were not naturally qualified. They received no previous education for their great apostolic work. They were, in the eyes of men of culture, and they were in fact, "unlearned and ignorant men." And though they had followed Jesus and listened to His wonderful doctrine, yet when He departed from them, He left them in complete bewilderment as to the real character of the work which lay before them. Hence Jesus told them to "tarry in Jerusalem until they should be endued with power from on high." A short time before He suffered, Jesus had graciously promised over and over again the gift of the Holy Spirit. He knew that in order that they might carry out His great commission, which He gave to them after His resurrection (Matt. 28:18-20), it was essential that they should be endued with superhuman, infallible guidance. Hence His repeated utterances concerning the outpouring of the Holy Spirit. "I will pray the Father, and He shall give you another comforter, that He may abide with you forever, even the Spirit of truth: whom the world cannot receive; for it beholdeth Him not, neither knoweth Him." "The Comforter, even the Holy Spirit, whom the Father will send in My name, He shall teach you all things, and bring to your remembrance all that I said unto you" (John 14:16,17, 25, 26). "When the Comforter is come, whom I will send unto

μας μελλοντικής σκηνής που έγινε «χωρίς χέρια», «την οποία ο Κύριος έστησε και όχι ο άνθρωπος, ότι η σκιά έπρεπε να αντικατασταθεί από το «αληθινό» (ή πραγματικότητα).» Το Άγιο Πνεύμα μας έδωσε ευγενικά μια ξεχωριστή περιγραφή-ερμηνεία. Εφόσον κρατάμε αυτό το γενικό περίγραμμα υπόψη, και όσο εργαζόμαστε πάνω σε αυτό ως θεμέλιο, δεν μπορούμε να πάμε πολύ στραβά.

Από τις παραπάνω γραφές ένα συμπέρασμα είναι αναπόφευκτο, και θα το αναφέρω εδώ. Θα αποτελέσει τη βάση και το έδαφος της υπερκατασκευής που πρόκειται να χτίσουμε. Θα είναι καλά--δεν χρειάζεται, επομένως, να το έχετε κατά νου. Είναι αυτό: Η Σκηνή ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Λέγοντας Εκκλησία του Χριστού, εννοώ τον Χριστό και τον λαό Του, με όλα αυτά που τους ενώνουν. Πιστεύω ότι κάθε βήμα που κάνουμε σε αυτή τη σύγκριση θα θεωρηθεί ως μια κίνηση προς μια κατεύθυνση και προς έναν ευχάριστο στόχο μια κορύφωση που θα αφήσει το μυαλό του ευσεβούς αναγνώστη σε γλυκιά και ευλογημένη ανάπαυση όταν καταθέσει αυτό το μικρό έργο.

Το τελετουργικό του Μωσαϊκού ήταν θεϊκής προέλευσης από την αρχή μέχρι το τέλος. Ήταν, επομένως, τέλειο ως τελετουργικό σύστημα. Αλλά ήταν μια «σκιά ουράνιων πραγμάτων». Τα «ουράνια πράγματα» πρέπει, επομένως, να σχηματίσουν ένα ΣΥΣΤΗΜΑ. Αυτό που, για λόγους ευκολίας, ονομάζουμε Χριστιανισμό είναι αυτό το σύστημα. Τώρα ο Χριστιανισμός δεν είναι το πρόσωπο του Χριστού μόνο, αν και χαίρομαστε που γνωρίζουμε ότι Αυτός είναι το κέντρο, η βασική πέτρα, το θεμέλιο. Το χριστιανικό σύστημα περιλαμβάνει τον Θεό τη μεγάλη πρώτη αιτία. Ιησούς Χριστός ο Υιός του ζωντανού Θεού. το Άγιο Πνεύμα. ο σταυρός, ο τάφος και η ανάσταση. πίστη, μετάνοια, βάπτισμα και αφιερωμένη ζωή. η εκκλησία και τα διατάγματά της. Όλα αυτά τα πράγματα συμβολίζονταν στο Μωσαϊκό σύστημα. Δεν είμαστε σίγουροι ότι κάποιος από τους Ισραηλίτες, ή ακόμα και ο Μωσής, το κατάλαβε αυτό. αν και αναμφίβολα για τους ένθερμους και ευσεβείς ανάμεσά τους ο νόμος ήταν κατά κάποιο τρόπο ο «σχολάρχης» τους για να τους φέρει στον Χριστό. Αλλά είτε κατάλαβαν αυτά τα πράγματα πριν είτε όχι, όταν εμφανίστηκε ο αντίτυπος ήταν τόσο ξεκάθαρος, που κανένας που ήταν «πνευματικός» δεν μπορούσε να το μπερδέψει. Ο Χριστός και η αλήθεια που ξεδίπλωσε, έγιναν, σαν να λέγαμε, ένα κλειδί με το οποίο θα μπορούσαν να μεταφραστούν εύκολα τα ιερογλυφικά του νόμου. Έτσι η διαθήκη στη σάρκα εμφανίζεται ως η σκιά της διαθήκης στο πνεύμα, η περιτομή στη σάρκα γίνεται περιτομή της καρδιάς. Μερικές φορές οι συγκρίσεις γίνονται αντιθέσεις. «Όχι τα παιδιά της σάρκας», αλλά ο Ισραήλ, σύμφωνα με την πίστη, είναι το σπέρμα του Αβραάμ και κληρονόμοι σύμφωνα με την υπόσχεση. Δεν ερχόμαστε στο Σινά με τους απαίσιους τρόμους του, αλλά στη Σιών, την πόλη του ζωντανού Θεού.

you from the Father, even the Spirit of truth which proceedeth from the Father, He shall bear witness of Me: and ye also shall bear witness of Me, because ye have been with Me from the beginning," (ch. 15:26, 27). "It is expedient for you that I go away: for if I go not away the Comforter will not come unto you; but if I go, I will send Him unto you. And He, when He is come, will convict the world in respect of sin, of righteousness, and of judgment . . . I have yet many things to say unto you, but ye cannot bear them now. Howbeit, when He, the Spirit of truth, is come, He shall guide you into ALL THE TRUTH; for He shall not speak from Himself, but what things soever He shall hear, these shall He speak; and He shall declare unto you the things that are to come. He shall glorify Me, for He shall take of Mine, and shall declare it unto you" (ch. 16:7-14). "Being assembled together with them, He charged them not to depart from Jerusalem, but to wait for the promise of the Father, which, said He, ye heard from Me. For John indeed baptized with (in) water; but ye shall be baptized with (in) the Holy Ghost not many days hence" (Acts 1:4, 5).

From these Scriptures we see that the chosen apostles of Christ were not to commence their great work of preaching the gospel and building the true tabernacle till the Holy Spirit came upon them, that the Spirit should be poured out upon them in such copiousness as that they should be "baptized" in it; that this same Spirit the world, as such, could not receive; that He should come as a "comforter," should recall all the previous teaching of Christ to their memory, and guide them into all truth, and unveil the future to their understanding; that He was to speak through them the whole truth of Christ.

Thus, the inspired apostles of Jesus were divinely qualified for their great work. And that they might be armed with sufficient authority, God worked with them, "bearing witness with them both by signs and wonders, and by manifold powers, and by gifts of the Holy Ghost, according to His own power" (Heb. 2:4). They were also able, by the power of God, to kill (Acts 5) and make alive (Acts 9:36-43); they could "retain" sins and they could "remit" them; they stood in the place and were the mouthpiece of Christ and of God. "He that heareth you heareth Me, and he that rejecteth you rejecteth Me; and he that rejecteth Me rejecteth Him that sent Me." Here is a chain of three links--God, Christ, the apostles; God in heaven, Christ the mediator, and the apostles on earth. He that grasps the apostolic link grasps Christ, and God Almighty. Let me not be misunderstood. The apostles hold this most important office because of their infallible teaching. It is wonderful that God should give such power to man; but it is His plan, and we must joyfully submit.

The early church fully recognized this authority. "They continued steadfastly in the Apostle's teaching" (Act 2). They knew that they were Christ's ambassadors; and that

Όσο περισσότερο γίνεται αυτή η σύγκριση, τόσο πιο ξεκάθαρα φαίνεται ότι η ίδια θεϊκή συγγραφή έχει σφραγιστεί τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη. και όσο περισσότερο εντυπωσιαζόμαστε με την υπέροχη σοφία του Θεού που χρησιμοποιεί πράγματα τόσο απλά για να σκιάσει τα εκπληκτικά πράγματα της Λύτρωσης. Η Βίβλος φαίνεται να είναι μια ενότητα. Όπως η σκηνή του Μαρτυρίου, έχει τον ιερό και πιο άγιο τόπο του -- την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. και χρειάζεται μόνο να σκίσεις το πέπλο για να δεις ότι και τα δύο είναι ένα. Και τα δύο είναι έργο ενός Αγίου Πνεύματος. Και οι δύο είναι προϊόν αγίων ανθρώπων του Θεού, οι οποίοι έγραψαν καθώς κινήθηκαν από το Άγιο Πνεύμα. Δεν υπάρχει σύγχυση, αλλά σταδιακή ανάπτυξη της θείας αλήθειας στην τελειότητα. Η φύση και η αποκάλυψη συμφωνούν. Οι ίδιοι νόμοι προόδου και ανάπτυξης διέπουν και τα δύο. Ο βολβός της τουλίπας περιέχει το όμορφο λουλούδι μέσα στις μυστηριώδεις πτυχές του. Αλλά για εμπειρία, ήταν αδύνατο να μαντέψει κανείς τι θα γινόταν αυτός ο βολβός φυτεύοντάς τον στη γη. αλλά όταν αναπτυχθεί τέλεια, βλέπουμε καθαρά ότι έχει εκπονηθεί ένα υπέροχο και όμορφο σχέδιο, με το τέλος να είναι το γλυκό λουλούδι που στεφανώνει το στέλεχος. Έτσι και με την Αποκάλυψη. Ο Παύλος το θέτει ως εξής: «Σε μένα που είμαι ο μικρότερος από όλους τους αγίους δόθηκε αυτή η χάρις, για να κηρύξω στους εθνικούς τον ανεξιχνίαστο πλούτο του Χριστού, και να βλέπουν όλους τους ανθρώπους ποια είναι η παροχή του μυστηρίου, που από όλους αιώνες έχουν κρυφτεί στον Θεό, ο οποίος δημιούργησε τα πάντα, με σκοπό τώρα να γίνει γνωστή στις αρχές και τις δυνάμεις στους ουράνιους τόπους ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ η πολλαπλή σοφία του Θεού, σύμφωνα με τον αιώνιο σκοπό (σκοπός των αιώνων), το οποίο σκόπευε εν Χριστώ Ιησού στον Κύριό μας» (Επ. 3:8-11). " Ω το βάθος του πλούτου, και της σοφίας και της γνώσης του Θεού! πόσο ανεξιχνίαστες είναι οι κρίσεις του και οι τρόποι του που έχουν ανιχνευθεί! Γιατί ποιος γνώρισε το νου του Κυρίου; ή ποιος ήταν ο σύμβουλος του; ή ποιος Του έδωσε πρώτος, και θα Του ανταποδώσει ξανά; Διότι από Αυτόν, και μέσω αυτού, και σε Αυτόν είναι όλα τα πράγματα, στον οποίο ας είναι δόξα στον αιώνα. ΑΜΗΝ."

Κεφάλαιο II

ΜΩΥΣΗΣ-ΧΡΙΣΤΟΣ

Έχουμε ήδη δει γενικά ότι ο Μωυσής ήταν τύπος Χριστού. Ας εξετάσουμε περαιτέρω αυτήν την αλήθεια. Σε καμία περίπτωση ο Μωυσής δεν εμφανίζεται ως τύπος Χριστού πιο εντυπωσιακά παρά ως νομοδότης του Ισραήλ. Όταν κατέβηκε από το άγιο όρος το πρόσωπό του έλαμπε από ουράνια δόξα και επειδή οι άνθρωποι δεν άντεχαν το φως, έβαλε ένα πέπλο στο πρόσωπό του. Αυτό μας θυμίζει Αυτόν που «εξήλθε από τον Θεό» και «κατέβηκε από τον ουρανό» για να αποκαλύψει το θέλημα του Θεού στον άνθρωπο.

their word was, therefore, final in all that appertained to the faith of Christ, and today the same apostolic authority is in force. The apostles have no successors; none are necessary. The faith, in all its fullness, was through them, "once for all delivered to the saints;" and is contained within the covers of the New Testament. All attempts to add to or take from the authority of the apostles, whether by throne, state, parliament, synod, conference, Pope, or counsel, are acts of rebellion against the will of God. Jesus recognized that the world was only to be converted "through their word" (John 17:20). And Peter states that God had committed unto them "all things that pertain to life and godliness." We conclude, then, by reiterating the fact that the inspired workmen on the first tabernacle were types of the inspired workmen on the second, and that just as the former worked out, accurately and fully, the first tabernacle according to the divine "pattern;" so the apostles of Jesus Christ, under the inspiration of the Holy Spirit, worked out and completed the Christian system; and the great moral we have to learn from this is entire and unreserved acceptance of the truth as we find it in the New Testament. If all who profess to believe in Jesus were to accept this rule, and would but "strive together for the faith of the gospel," the result would be ONENESS--"One body, one spirit, one hope, one Lord, one faith, one baptism, and one God and Father of all. Would to God that ALL who love the dear Lord Jesus did but grasp this great foundation truth, then would

"Name and sects and parties fall,
And Jesus Christ be all in all."

Chapter IV

THE MATERIALS

THE Tabernacle and its furniture were made of a variety of precious materials: gold silver, brass, precious stones, accasia wood, fine linen, costly skins, dyes, rich embroidery, &c. The first thing we may profitably notice is, that all these things were the free-will offerings of the people of God. "And the Lord spake unto Moses, saying, speak unto the children of Israel that they take for me an offering; of every man whose heart maketh him willing, ye shall take my offering," &c. (Ex. 25:1-9). "And they came every one whose heart stirred him up, and every one whose Spirit made him willing, and brought the Lord's offering, for the work of the tent of meeting, and for the service thereof, and for the holy garments. And they came both men and women, as many as were willing-hearted, and brought brooches, and earrings, and signet rings," &c. (ch. 35:20-24). "And they (the workmen) received of Moses all the offerings which the children of Israel had brought for the work of the service of the sanctuary to make it withal: and they brought yet unto him free will offerings every morning . . . the people bring much more than enough for the service of the work which the Lord commanded us to make. "And Moses gave

Κάνοντας αυτό, παραμέρισε τη δόξα που είχε με τον Πατέρα πριν αρχίσει ο κόσμος και έκλεισε τη θεϊκή Του φύση με ανθρώπινη σάρκα. Ο απόστολος παρουσιάζει αυτό το υπέροχο γεγονός ως αντίθεση. Είναι αδύνατο να χρησιμοποιήσουμε τη γλώσσα πιο εκφραστική και ανώτερη. «Δεν ήρθατε στο βουνό που θα μπορούσε να αγγίζει και που θα καεί με φωτιά και στο σκοτάδι, και σκοτάδι, και καταίγίδα, και ο ήχος μιας σάλπιγγας, και η φωνή των λέξεων. ποια φωνή παρακαλούσαν εκείνοι που άκουσαν να μην τους ειπωθεί πια λέξη, γιατί δεν μπορούσαν να αντέξουν αυτό που τους είχε προστάξει. Εάν ακόμη και ένα θηρίο άγγιξε το βουνό, θα λιθοβοληθεί. Και τόσο τρομακτική ήταν η εμφάνιση που είπε ο Μωυσής, φοβάμαι πολύ και τρέμω. Έρχεστε όμως στο όρος Σιών, στην πόλη του ζώντος Θεού, την ουράνια Ιερουσαλήμ, και σε αναρίθμητα πλήθη αγγέλων, και στη γενική συνέλευση και την εκκλησία των πρωτότοκων, που είναι εγγεγραμμένοι στον ουρανό, και στον Θεό τον κριτή όλων, και στα πνεύματα των δίκαιων ανθρώπων που τελειοποιήθηκαν, και στον Ιησού τον μεσάζοντα της νέας διαθήκης, και στο αίμα του ραντίσματος που μιλάει καλύτερα από αυτό του Άβελ» (Εβρ. 12:18-24). ποια φωνή παρακαλούσαν εκείνοι που άκουσαν να μην τους ειπωθεί πια λέξη, γιατί δεν μπορούσαν να αντέξουν αυτό που τους είχε προστάξει. Εάν ακόμη και ένα θηρίο άγγιξε το βουνό, θα λιθοβοληθεί. Και τόσο τρομακτική ήταν η εμφάνιση που είπε ο Μωυσής, φοβάμαι πολύ και τρέμω. Έρχεστε όμως στο όρος Σιών, στην πόλη του ζώντος Θεού, την ουράνια Ιερουσαλήμ, και σε αναρίθμητα πλήθη αγγέλων, και στη γενική συνέλευση και την εκκλησία των πρωτότοκων, που είναι εγγεγραμμένοι στον ουρανό, και στον Θεό τον κριτή όλων, και στα πνεύματα των δίκαιων ανθρώπων που τελειοποιήθηκαν, και στον Ιησού τον μεσάζοντα της νέας διαθήκης, και στο αίμα του ραντίσματος που μιλάει καλύτερα από αυτό του Άβελ» (Εβρ. 12:18-24). Εάν ακόμη και ένα θηρίο άγγιξε το βουνό, θα λιθοβοληθεί. Και τόσο τρομακτική ήταν η εμφάνιση που είπε ο Μωυσής, φοβάμαι πολύ και τρέμω. Έρχεστε όμως στο όρος Σιών, στην πόλη του ζώντος Θεού, την ουράνια Ιερουσαλήμ, και σε αναρίθμητα πλήθη αγγέλων, και στη γενική συνέλευση και την εκκλησία των πρωτότοκων, που είναι εγγεγραμμένοι στον ουρανό, και στον Θεό τον κριτή όλων, και στα πνεύματα των δίκαιων ανθρώπων που τελειοποιήθηκαν, και στον Ιησού τον μεσάζοντα της νέας

commandment, and they caused it to be proclaimed throughout the camp, saying, let neither man nor woman make any more work for the offerings of the sanctuary, so the people were restrained from giving" (Ex. 36:3-6.) Thus to the Divine call the people responded with such overflowing liberality that they had to be RESTRAINED FROM GIVING! a beautiful example of self-sacrifice!

We have in this incident an illustration of the voluntary principle that pervades the whole scheme of human redemption from its first great cause to its last effect. "God so loved the world that HE GAVE His only begotten Son," and Jesus "loved us and GAVE HIMSELF for us." "BY GRACE we are saved, through faith; and that not of ourselves; it is the GIFT of God." "O every one that thirsteth come ye to the waters; and he that hath no money, come ye buy and eat without money and without price." God delights in giving. He gives all things--life and life's supplies; salvation; and all its tremendous cost. And He delights in the free-will offerings of His creatures. He forces no man. The doctrine of the "irresistible influence of the Holy Spirit" is opposed to the genius and spirit of the Bible. If Christ stands at the door of the human heart calling and knocking, we must ourselves open and let Him in; if God says, "O every one that thirsteth come ye to the waters," WE MUST COME OURSELVES and drink. He will not force us. If men WILL NOT come, that they may have life, they must perish. God will not force them. He has said "My people shall be a willing people in the day of my power." How truly does this apply to the Christian religion! On the day of Pentecost, the people "first gave themselves to the Lord" under the powerful appeal of the Apostle Peter, and then there followed an incident which wonderfully coincides with the incident above narrated. Just as the people brought freely of their substance at the call of Moses, so, when the people "gladly received the Apostle's word, and were baptized," we are told that "not one of them said that aught of the things that he possessed was his own . . . and as many as were possessed of houses or lands sold them, and brought the prices of the things that were sold, and laid them at the Apostle's feet, and distribution was made unto each according as anyone had need" (Acts 4:32-34). How the truth in Christ must have gripped their hearts! O if believers grasped the salvation of God now as they did then there would be no need to beg and pray for a little money to carry on the Lord's work. There is no law in the new covenant saying "Thou shalt give." God has purposely left us free to do as our heart prompts us. "If there be first a willing mind it is accepted according to that a man hath, and not according to that he hath not." "But this I say that he that soweth sparingly shall reap also sparingly; and he that soweth bountifully shall reap also bountifully. Every man according as he purposes in his heart, so let him give; not grudgingly or of necessity; for God loveth a cheerful giver" (2 Cor. 8:12; 9:6-8).

διαθήκης, και στο αίμα του ραντίσματος που μιλάει καλύτερα από αυτό του Άβελ» (Εβρ. 12:18-24). Εάν ακόμη και ένα θηρίο άγγιζε το βουνό, θα λιθοβοληθεί. Και τόσο τρομακτική ήταν η εμφάνιση που είπε ο Μωυσής, φοβάμαι πολύ και τρέμω. Έρχεστε όμως στο όρος Σιών, στην πόλη του ζώντος Θεού, την ουράνια Ιερουσαλήμ, και σε αναρίθμητα πλήθη αγγέλων, και στη γενική συνέλευση και την εκκλησία των πρωτότοκων, που είναι εγγεγραμμένοι στον ουρανό, και στον Θεό τον κριτή όλων, και στα πνεύματα των δίκαιων ανθρώπων που τελειοποιήθηκαν, και στον Ιησού τον μεσάζοντα της νέας διαθήκης, και στο αίμα του ραντίσματος που μιλάει καλύτερα από αυτό του Άβελ» (Εβρ. 12:18-24).

Η παραπάνω αντίθεση λαμβάνει την τελική της πινελιά στα γεγονότα που ακολούθησαν την απόδοση του νόμου τόσο της παλαιάς όσο και της νέας διαθήκης. Κατά τη διάρκεια της απουσίας του Μωυσή στο όρος, ο λαός παραδόθηκε στην ειδωλολατρία. Για αυτό το αμάρτημα τρεις χιλιάδες από τους επαναστάτες χάθηκαν από τα ξίφη των αδελφών τους. Αλλά όταν ο νόμος του ευαγγελίου κηρύχθηκε για πρώτη φορά από το όρος Σιών τρεις χιλιάδες ψυχές σώθηκαν (Πράξεις 2). Αυτό είναι μια επίσημη απεικόνιση της αλήθειας. «Το γράμμα (νόμος του Μωυσή) φονεύει, αλλά το πνεύμα (δια του ευαγγελίου) δίνει ζωή» (Β' Κορ. 3:6).

Αλλά ο Μωυσής δεν έλαβε μόνο το νόμο των δέκα εντολών όταν βρισκόταν στο άγιο όρος. Είχε δεσμευτεί στην εμπιστοσύνη του επίσης ένα τέλειο πρότυπο, ή «μοτίβο» της σκηνής. Τώρα είναι σημαντικό μόνο εδώ να τονίσουμε την αλήθεια ότι ο Μωυσής στάθηκε σε σχέση με τη σκηνή του Μαρτυρίου, όπως ακριβώς ο Ιησούς Χριστός σχετίζεται με την Εκκλησία Του. Εις Εβρ. 3:1-6 διαβάζουμε: «Γι' αυτό, άγιοι αδελφοί, μέτοχοι μιας ουράνιας κλήσης, σκεφτείτε τον Απόστολο και Αρχιερέα της ομολογίας μας, ακόμη και τον Ιησού, που ήταν πιστός σε Αυτόν που Τον διόρισε, όπως και ο Μωυσής ήταν πιστός σε όλα Του. (Το σπίτι του Θεού) Διότι έχει θεωρηθεί άξιος μεγαλύτερης δόξας από τον Μωυσή, τόσο πολύ που αυτός που έχτισε το σπίτι έχει μεγαλύτερη τιμή από το σπίτι, γιατί κάθε σπίτι χτίζεται από κάποιον, αλλά Αυτός που έχτισε τα πάντα είναι ο Θεός. Και ο Μωυσής, πράγματι, ήταν πιστός σε όλα Του (Θεός» ιθ) σπίτι ως υπηρέτης για μια μαρτυρία εκείνων των πραγμάτων, που θα ειπωθούν στη συνέχεια. Αλλά ο Χριστός ως Υιός πάνω από το σπίτι Του, του οποίου το σπίτι είμαστε ΕΜΕΙΣ." τύπος της ιεροσύνης Του (του Χριστού), η οποία παρουσιάζεται αργότερα στην επιστολή. Η αποστολή του Μωυσή ήταν να χτίσει τον οίκο του Θεού. Οι λεπτομέρειες του έργου αναφέρθηκαν όλες λεπτομερώς και ο Μωυσής δεν είχε την ελευθερία να απομακρυνθεί από τις προδιαγραφές είχε λάβει το παραμικρό. «Δες, λέει, ότι κάνεις τα πάντα σύμφωνα με το πρότυπο που σου έδειξε στο άγιο όρος.» Ο Μωυσής «ήταν πιστός.» Εκτέλεσε το θέλημα του Θεού σε όλα τα πράγματα. Ο Θεός είχε έναν μεγάλο σκοπό κατά την ανέγερση της σκηνής του Μαρτυρίου, και

But while we are left thus free, who that has the faintest conception of the value of God's "unspeakable gift" to us will not be willing to say "Were the whole world of nature mine That were an offering far too small, Love so amazing, so Divine, Demands my soul, my life, my all."

We may note, in the second place, to supply the needs of the tabernacle, the people of God alone were appealed to. It may be said that they could do nothing else; but that would be to assume too much. That they did not beg of the outside world is a fact which accords with the practice of the first Christians. They took nothing of the heathen to support them in preaching the gospel, or building up the church.

Then, in the third place, the preciousness of the materials used on the tabernacle point to the "unsearchable riches of Christ." By those things which MEN prize so highly, the inestimable wealth of the gospel is set forth. All things here are precious. Jesus is precious, to God and to us; peace and pardon are precious; the presence of Christ, and the comfort of the Holy Spirit are precious; and the glorious hope of eternal life is precious. All is precious to us who believe.

CHAPTER V

THE COURT

THE enclosure, called the court of the tabernacle, was 100 cubits long and 50 wide. The form was an oblong square. A cubit was 1.824 ft. Hence the length was about 185 ft. and the breadth about 88 ft. The tabernacle stood within this enclosure towards the west end, and facing the east. The enclosure was formed of a curtain of fine twined linen which was firmly supported by sixty pillars of brass, twenty on the north and twenty on the south side, and ten at each end. The pillars were let into sockets of brass and crowned with silver capitals or "chapters." At the east end was the "gate of the court," about 35 ft. wide. It was formed of a beautiful curtain of blue and purple and scarlet and fine twined linen. The hanging was supported by four pillars, uniform with the rest of the enclosure. Thus the enclosure was high enough to prevent the tabernacle from being exposed to the gaze of all except those who came to the appointed entrance and desired to enter with their offerings. We do not read that the enclosure was accessible to all, whether worshipfully inclined or not; but only (it seems) to those who came to offer sacrifice. The beautiful screen of the "gate" was doubtless kept close, but always readily drawn aside to admit any and every one who desired to come near to God.

Now we may learn at least three very beautiful lessons from this enclosure.

1. The deep things of God in Christ, "the things of the Spirit of God," are not exposed to the careless or critical gaze of all. Before a man can understand and appreciate them, he

η παραμικρή απόκλιση θα είχε αμαυρώσει αυτόν τον σκοπό. Δεν γνωρίζουμε ότι ο Μωυσής κατάλαβε αυτόν τον σκοπό, αλλά ξέρουμε ότι ήταν προσεκτικός με αγωνία βλέποντας ότι το κτίριο ήταν πιστό στο «μοτίβο». «Σύμφωνα με όλα όσα πρόσταξε ο Κύριος στον Μωυσή, έτσι οι γιοι Ισραήλ έκαναν όλο το έργο. Και ο Μωυσής κοίταζε όλο το έργο, και ιδού, το έκαναν κακό, όπως πρόσταξε ο Κύριος, έτσι το έκαναν· και ο Μωυσής τους ευλόγησε». έτσι τα παιδιά του Ισραήλ έκαναν όλη τη δουλειά. Και ο Μωυσής εξέτασε όλο το έργο, και ιδού, το έκαναν άσχημα, όπως πρόσταξε ο Κύριος, έτσι και το είχαν κάνει. και ο Μωυσής τους ευλόγησε». έτσι τα παιδιά του Ισραήλ έκαναν όλη τη δουλειά. Και ο Μωυσής εξέτασε όλο το έργο, και ιδού, το έκαναν άσχημα, όπως πρόσταξε ο Κύριος, έτσι και το είχαν κάνει. και ο Μωυσής τους ευλόγησε».

Τώρα σε αυτή τη μεγάλη αποστολή ο ΜΩΥΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΥΠΟΣ ΙΗΣΟΥ. Όπως ο «Απόστολος» του Θεού Κύριος Ιησούς «κατέβηκε από τον ουρανό όχι για να κάνει το δικό μου θέλημα», λέει, «αλλά το θέλημα εκείνου που με έστειλε». Και πάλι: «Η διδασκαλία μου δεν είναι δική μου, αλλά δική του εκείνου που με έστειλε... εκείνος που μιλά από τον εαυτό του αναζητά τη δόξα του· αλλά εκείνος που αναζητά τη δόξα αυτού που τον έστειλε, αυτό είναι αληθινό και δεν υπάρχει αδικία μέσα του. Δεν σας έδωσε ο Μωυσής το νόμο... ο νόμος του Μωυσή δεν μπορεί να παραβιαστεί» (Ιωάννης 8:16-23). Και πάλι, λέει: «Όταν υψώσετε τον Υιό του Ανθρώπου, τότε θα γνωρίσετε ότι είμαι Αυτός, και ότι δεν κάνω τίποτα από τον εαυτό μου, αλλά όπως με δίδαξε ο Πατέρας, μιλώ αυτά τα πράγματα. Και αυτός που με έστειλε είναι Μαζί μου, δεν με άφησε μόνο, γιατί κάνω πάντα εκείνα που Του αρέσουν» (Ιωάννης 8:26-29). Η αποστολή του Ιησού ήταν «να αναζητήσει και να σώσει τους χαμένους» - να απελευθερώσει τους ανθρώπους από τη δύναμη του σκότους και να αποκαταστήσει την αγιότητα και τον Θεό. Αυτό το σπουδαίο έργο ολοκληρώθηκε σε δύο μέρη: πρώτον στην τοποθέτηση των θεμελίων του πνευματικού οίκου του Θεού. και δεύτερον, στην κατασκευή του κτηρίου. Το πρώτο μέρος αυτού του μεγαλειώδους έργου ολοκληρώθηκε στη διακονία του Χριστού στη γη και ολοκληρώθηκε με την ανάστασή του και την ανάληψή του στους ουρανούς. Το δεύτερο μέρος ξεκίνησε την ημέρα της Πεντηκοστής και ολοκληρώθηκε από τους αποστόλους. Αλλά ολόκληρο το έργο της κατασκευής της «αληθινής σκηνής» αφιερώθηκε στον Ιησού. Αυτός είναι ο δημιουργός και ο τελειοποιητής της πίστης." "Όλη η εξουσία στον ουρανό και στη γη" είναι δική του. Ο Λουκάς μιλάει για όλα όσα έκανε ο Ιησούς στη γη ως την αρχή του μεγάλου έργου Του (Πράξεις 1:1). Και ο Κύριός μας είπε :"

Έτσι, το μεγάλο αντίτυπο του Μωυσή ως θείου νομοδότη και πρωτομάστορα βρίσκεται μπροστά μας. Αυτός που έφτιαξε τους κόσμους, και «από ποιον

Ενέργησαν σαν να ήταν ο κάθε άνθρωπος «νόμος για τον εαυτό του», και σαν να είχε δηλώσει ο Θεός ότι ο κάθε

must come within understanding distance. God has hidden these things from the (worldly) wise and prudent and has revealed them unto, babes. There must be the humble, teachable spirit, and the willing heart, "If any man WILL do His will he shall know of the doctrine, whether it be of God or whether it be of men." The "honest and good heart" was the only soil in which the seed of the Kingdom took root and bore fruit. Our blessed Lord said to the Jews, "Ye believe not because ye are not of my sheep." That is, they had not the submissive, yielding disposition to follow Him, as sheep their shepherd, and therefore they could not believe. This is how it is that the sceptic can find so much in the Bible to cavil at, while the Christian sees beauty on every page, in every verse. To them that are perishing in unbelief the things of God are foolishness; but to those that believe Christ is the power of God and the wisdom of God. All this seems foreshadowed by the enclosure of the court of the tabernacle. Let us then be wise; let us come to the gate; let us enter in with sacrifice and offering. "Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven. Blessed are the pure in heart for they shall see God."

2. The gate was wide. All who desired to come before God with penitence and offering were free to do so. So, the door of mercy stands open wide, and "whosoever will" may enter in. The very colors of the hangings of the gate of the court were suggestive. Blue points heavenward; purple speaks of royalty; scarlet (the extract of a worm) tells of humility and suffering; pure white linen suggests holiness. All are summed up in Jesus Christ. He came from heaven, the royal Son of the living God, to humble Himself and become obedient unto death that He might redeem us with His most precious blood, and He offered Himself without spot to God. As such He is "the way, the truth and the life, and no man cometh to the Father but by Him."

3. The "chapters" or capitals which crowned the brass pillars were made of the atonement money taken from the Israelites at their numbering. All the males from twenty years old upwards were required to give half a shekel of silver for his ransom (Ex. 30:11-16), value 1/2. The rich were not allowed to give more, nor the poor less. Thus, while considering the means of all, God also taught them the need of a common redemption for all. The Apostle seems to refer to this institution when he says, "Ye were not redeemed with corruptible things, as silver and gold . . . but with precious blood, as of a lamb without blemish and without spot, even the blood of Christ," and in this redemption, as in its figure, "God is no respecter of persons." "There is no distinction, for all have sinned and come short of the glory of God."

These chapters, then, would constantly remind the Israelite of the price of His redemption. Now I have pointed out that the tabernacle was hidden from the careless and indifferent observer. But these caps of silver would be always in view, being on the pillars of brass and rising above the curtain.

άνθρωπος μπορούσε να κάνει αυτό που είναι σωστό στα μάτια Του. Δεν είναι όμως έτσι. Η νέα διαθήκη είναι μια Αποκάλυψη από τον Θεό, και οι όροι της πρέπει να τηρούνται. Η βασιλεία των ουρανών είναι ανάμεσά μας, και οι νόμοι της ιθαγένειας πρέπει να υποταχθούν. Η Εκκλησία του Χριστού είναι στη γη, και οι διατάξεις της δεν πρέπει να παραβιάζονται. Αυτά τα πράγματα είναι μπροστά μας στην Καινή Διαθήκη, και φανερώνουν τη σοφία και τη δόξα του Θεού. Το σύστημα είναι θεϊκά όμορφο και πλήρες, και προσαρμόστηκε στον άνθρωπο σε όλο τον κόσμο και για πάντα. Ας έχουμε λοιπόν κατά νου ότι η παραβίαση του θείου νόμου φέρνει πάντα κατάρρα. Η νέα διαθήκη είναι μια Αποκάλυψη από τον Θεό, και οι όροι της πρέπει να τηρούνται. Η βασιλεία των ουρανών είναι ανάμεσά μας, και οι νόμοι της ιθαγένειας πρέπει να υποταχθούν. Η Εκκλησία του Χριστού είναι στη γη, και οι διατάξεις της δεν πρέπει να παραβιάζονται. Αυτά τα πράγματα είναι μπροστά μας στην Καινή Διαθήκη, και φανερώνουν τη σοφία και τη δόξα του Θεού. Το σύστημα είναι θεϊκά όμορφο και πλήρες, και προσαρμόστηκε στον άνθρωπο σε όλο τον κόσμο και για πάντα. Ας έχουμε λοιπόν κατά νου ότι η παραβίαση του θείου νόμου φέρνει πάντα κατάρρα. Το σύστημα είναι θεϊκά όμορφο και πλήρες, και προσαρμόστηκε στον άνθρωπο σε όλο τον κόσμο και για πάντα. Ας έχουμε λοιπόν κατά νου ότι η παραβίαση του θείου νόμου φέρνει πάντα κατάρρα. Το σύστημα είναι θεϊκά όμορφο και πλήρες, και προσαρμόστηκε στον άνθρωπο σε όλο τον κόσμο και για πάντα. Ας έχουμε λοιπόν κατά νου ότι η παραβίαση του θείου νόμου φέρνει πάντα κατάρρα.

Κεφάλαιο III

ΕΜΠΝΕΥΜΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Ας κάνουμε τώρα ένα βήμα μπροστά και ας εξετάσουμε ένα άλλο σημαντικό σημείο ομοιότητας μεταξύ της σκηνης του Μωυσή και «της αληθινής σκηνης που έστησε ο Κύριος και όχι ο άνθρωπος». Στην κατασκευή και των δύο σπιτιών χρησιμοποιήθηκαν εμπνευσμένοι εργάτες. Ο Θεός είπε στον Μωυσή: «Κοίτα, κάλεσα με το όνομα Βεζελέλ τον γιο του Ουρί, τον γιο του Χουρ, από τη φυλή του Ιούδα· και τον γέμισα με το πνεύμα του Θεού σε σοφία και κατανόηση, και σε γνώση και σε κάθε είδους κατασκευή· να επινοείς πονηρές εργασίες, να δουλεύεις σε χρυσό, και σε ασήμι, και σε ορείχαλκο, και σε κοπές λίθων για σκηνικά, και σκάλισμα σε ξύλο, για να δουλεύεις με κάθε τρόπο. Και

This suggests an important point; that is, the necessity of keeping the cross of Christ, or rather Christ crucified, before the world. It is the duty and privilege of the Church to preach the gospel to every creature, to point them to the price of human redemption. The preaching of Christ is the thing that draws the sinner to God. "I, if I be lifted up from the earth will draw all men unto Me." "I am not ashamed of the gospel, for it is the power of God unto salvation to everyone that believeth." Redemption should be the chief point in preaching the gospel. Much preaching is lost--useless, because the preachers do not centre upon vital, saving truth. Then again, the silent testimony of the redeemed life of the Christian is also suggested by these crowns of silver. This is a way--perhaps the most telling--in which all can and should preach Christ. "Let your light so shine before men that they may see your good works and glorify your Father which is in heaven." "Ye are bought with a PRICE, therefore glorify God in your bodies and in your spirits which are His."

"Take my life and let it be
Consecrated, Lord, to Thee."

CHAPTER VI

THE STRUCTURE

THE ground plan of the tabernacle was similar in shape and proportion to the court. Its walls were formed of 48 boards of accasia wood, overlaid with pure gold. These boards were 17½ feet long by 2½ broad.

They were fixed perpendicularly in silver sockets. There were 96 sockets, a talent of silver in each, whose value in our money would be £34,200. There were 20 boards on each side and 8 at the west end. They were firmly united together by means of gold rings and horizontal bars of wood overlaid with gold. At the east end, or entrance, there were five pillars of wood overlaid with gold for the door. Four pillars of the same materials were fixed across the inside of the building, a little more than midway, for the veil; which divided the "holy" from the "most holy" place. The whole framework was at once simple, and yet rich beyond expression. It was wonderfully adapted to the circumstances. It was built on strictly scientific principles. While its durability and strength were very great, it was so constructed that it could be taken down or put up in a very short time.

The tabernacle itself was the type of the Church. I want this to be kept steadily in mind. Well, this being so, what are we to learn from its general structure? 1st. That the Church of God is marvellously simple and gloriously rich; and wonderfully adapted to the needs of man in all ages and climes. It is a perfect system. It is impossible to improve upon the Church of the New Testament, though many have tried to do so. But they have only made an exhibition of their folly. 2nd. The boards were let into massive silver sockets,

ιδού, έχω διόρισε μαζί του τον Αχολιάβ τον γιο του Αισαμάκ από τη φυλή του Δαν, και στις καρδιές όλων των σοφών έβαλα σοφία, και ότι η δόξα πρέπει να αποδοθεί στον Θεό. Η ιδέα ήταν θεϊκή. Το σχέδιο ήταν θεϊκό. Και η σοφία και η δύναμη για να το επεξεργαστούμε ήταν επίσης θεϊκές, επομένως δεν υπήρχε χώρος για απλές ανθρώπινες ιδέες και μεθόδους. Ο Θεός ήταν ο αρχιτέκτονας, ο Μωυσής ήταν ο πρωτομάστορας και ο Μπεζελέλ και οι σύντροφοί του ήταν οι εργάτες. Δεν αποτελεί μέρος του καθήκοντος του εργάτη, όταν εργάζεται σε ένα κτίριο, να αλλοιώσει το σχέδιο του αρχιτέκτονα ή να αποκλίνει από τις προδιαγραφές στο ελάχιστο. αλλά καθήκον τους είναι να επεξεργάζονται πιστά τις οδηγίες που τους δίνονται σε σχέση με τα συγκεκριμένα τμήματα τους. Κάνοντας αυτό κάθε μέρος οδηγεί στην πληρότητα και την αρμονία του συνόλου. Έτσι έγινε με τους εργάτες στη σκηνή. Κάθε άνθρωπος έφτιαχνε τέλεια σύμφωνα με τις οδηγίες, και στο τέλος η σκηνή σχηματίστηκε με όλα όσα της ανήκαν,

Υπάρχει ένας κόσμος νοήματος στα ονόματα της Γραφής. Συχνά είναι προφητικοί. Με υπέροχο τρόπο υποδεικνύουν τον ίδιο τον χαρακτήρα και το αξίωμα, ακόμη και τη μοίρα των προσώπων που τα φέρουν. Τα ονόματα των δύο κύριων εργατών στη σκηνή είναι υπέροχα υποβλητικά. Bezelel σημαίνει «στη σκιά (ή την προστασία) του Θεού». Αχολιάμπ σημαίνει "σκηνή του πατέρα". και πραγματικά πρέπει να ένιωθαν απόλυτα ασφαλείς κάτω από τη «σκιά του Παντοδύναμου» ενώ δούλευαν πιστά στη «σκηνή του Πατέρα» τους. Και έτσι ας είμαστε, αν είμαστε ακόλουθοι του καλού, και είμαστε ικανοποιημένοι με την υπακοή στο θέλημα του Πατέρα μας σε όλα τα πράγματα.

Τώρα αυτοί οι θεόπνευστοι εργάτες κατέλαβαν ακριβώς την ίδια θέση σε σχέση με την «πρώτη σκηνή» όπως κατέχουν οι απόστολοι του Ιησού Χριστού σε σχέση με τη «δεύτερη». Αυτοί, οι απόστολοι, δεν είχαν φυσικά προσόντα. Δεν έλαβαν προηγούμενη εκπαίδευση για το μεγάλο αποστολικό τους έργο. Ήταν, στα μάτια των ανθρώπων του πολιτισμού, και στην πραγματικότητα ήταν «άμαθοι και αδαείς άνθρωποι». Και παρόλο που είχαν ακολουθήσει τον Ιησού και άκουσαν τη θαυμάσια διδαχή Του, εν τούτοις όταν έφυγε από αυτούς, τους άφησε σε πλήρη σύγχυση ως προς τον πραγματικό χαρακτήρα του έργου που βρισκόταν μπροστά τους. Γι' αυτό ο Ιησούς τους είπε να «μείνουν στην Ιερουσαλήμ έως ότου αποκτήσουν δύναμη από ψηλά». Λίγο καιρό πριν υποφέρει, ο Ιησούς είχε υποσχεθεί ευγενικά ξανά και ξανά τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Ήξερε ότι για να μπορέσουν να εκτελέσουν τη μεγάλη Του αποστολή, την οποία τους έδωσε μετά την ανάστασή Του (Ματθ. 28:18-20), ήταν απαραίτητο να τους επιτραπεί η υπεράνθρωπη, αλάνθαστη καθοδήγηση. Εξ ου και οι επανειλημμένες δηλώσεις Του σχετικά με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος. «Θα προσευχηθώ στον Πατέρα, και θα σας δώσει έναν άλλον παρηγορητή, για να μείνει μαζί σας για πάντα, το Πνεύμα της αλήθειας, το οποίο ο κόσμος δεν μπορεί να δεχτεί· γιατί δεν τον βλέπει, ούτε τον γνωρίζει». «Ο

made of the ransom money, before referred to; standing in and on the price of atonement! How we are here again reminded of the foundation of the Church of God. It rests on the atonement of Christ, which is beyond valuation. By His death He laid the foundation on which the Church is built. "Other foundation can no man lay than that which is laid, which is Jesus Christ." We are built upon the foundation of the apostles and prophets (i.e., the foundation they built on), Jesus Christ Himself being the chief corner stone.

3rd. By the compact unity of the tabernacle is set forth the unity of the Christian system, and Church of Jesus Christ. As there was but one way in, and one tabernacle, so there is but one way of salvation, and one Church. To the Ephesians Paul wrote: "I, therefore, the prisoner of the Lord, beseech you to walk worthily of the calling wherewith you were called, with all lowliness and meekness; with long-suffering, forbearing one another in love, giving diligence to keep the unity of the spirit in the bond of peace. There is one body, and one spirit, even as also ye were called in one hope of your calling; one Lord, one faith, one baptism, one God and Father of all, who is over all, and through all, and in all" (Eph. 4:1-6). To the Corinthians the same apostle writes: "Be perfected together in the same mind and the same judgment." Again, he says: "All the building, fitly framed together, groweth unto a holy temple (sanctuary) in the Lord. In whom ye also are builded together for a habitation of God in the spirit." Our blessed Lord also prayed in these words: "I pray . . . that they may all be one, as Thou, Father, art in Me, and I in Thee, that they also may be one in us: that the world may believe that Thou didst send Me."

There is no mistaking this teaching. The purpose of God is that there should be one "head"--Christ, and "one body"--the Church; that there should be "no division in the body," but that all Christ's people should be one; that this unity should not be a mere sentiment, but a fact which would impress "the world" with the divine origin of its founder; and that it is the duty of all who profess to be Christ's to strive to bring about and maintain this unity. And how anyone who professes to love the Lord Jesus, in the face of His earnest prayer above quoted, can support or plead for sectarianism, I am at a loss to understand. Thousands of professing Christians, finding themselves environed in a huge network of sectarianism, instead of doing their best to break through it, endeavor to find excuses for it, and even arguments in its favor. But it can never be defended by the Word of God. In fact, the Scriptures denounce and condemn it in no uncertain language. "Now this I mean, that each one of you saith, I am of Paul; and I of Apollos; and I of Cephas; and I of Christ. IS CHRIST DIVIDED? Was Paul crucified for you? Or were ye baptized into the name of Paul?" (I Cor. 1:10-13.) "And I, brethren, could not speak unto you as unto spiritual, but as unto carnal, as unto babes in Christ. I fed you with milk, not with meat; for ye were not able to bear it; nay, not even now are ye able; for ye are yet carnal: for whereas there

Παρηγορητής, το Άγιο Πνεύμα, το οποίο ο Πατέρας θα στείλει στο όνομά μου, θα σας διδάξει τα πάντα και θα θυμηθεί όλα όσα σας είπα» (Ιωάννης 14:16,17, 25, 26). «Όταν έρθει ο Παρηγορητής, τον οποίο θα στείλω σε εσάς από τον Πατέρα, το Πνεύμα της αλήθειας που εκπορεύεται από τον Πατέρα, Αυτός θα δώσει μαρτυρία για μένα· και εσείς επίσης θα δώσετε μαρτυρία για μένα, επειδή ήσασταν μαζί μου από την αρχή» (κεφ. 15:26, 27). «Σας είναι σκόπιμο να φύγω, γιατί αν Δεν φεύγω, ο Παρηγορητής δεν θα έρθει σε σένα. αλλά αν πάω, θα τον στείλω σε εσάς. Και Αυτός, όταν έρθει, θα καταδικάσει τον κόσμο σε σχέση με την αμαρτία, τη δικαιοσύνη και την κρίση. . . Έχω ακόμη πολλά πράγματα να σας πω, αλλά δεν μπορείτε να τα αντέξετε τώρα. Ωστόσο, όταν έρθει Αυτός, το Πνεύμα της αλήθειας, θα σας οδηγήσει σε ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. Γιατί δεν θα μιλήσει από τον εαυτό του, αλλά όσα θα ακούσει, αυτά θα πει. και θα σας αναγγείλει τα μελλοντικά. Θα με δοξάσει, γιατί θα πάρει από το δικό μου, και θα σας το αναγγείλει» (κεφ. 16:7-14). Τους πρόσταξε να μην φύγουν από την Ιερουσαλήμ, αλλά να περιμένουν την υπόσχεση του Πατέρα, την οποία, είπε, ακούσατε από μένα. Διότι ο Ιωάννης πράγματι βάπτισε με (σε) νερό. αλλά θα βαπτιστείτε με το Άγιο Πνεύμα όχι πολλές μέρες από τότε» (Πράξεις 1:4, 5).

Από αυτές τις Γραφές βλέπουμε ότι οι εκλεκτοί απόστολοι του Χριστού δεν έπρεπε να ξεκινήσουν το μεγάλο τους έργο του κηρύγματος του ευαγγελίου και της οικοδόμησης της αληθινής σκηνης μέχρι να έρθει επάνω τους το Άγιο Πνεύμα, ώστε το Πνεύμα να εκχυθεί επάνω τους με τόση αφθονία θα πρέπει να "βαφτιστεί" σε αυτό? Ότι αυτό το ίδιο Πνεύμα ο κόσμος, ως τέτοιο, δεν μπορούσε να λάβει. Ότι θα έπρεπε να έρθει ως «παρηγορητής», θα πρέπει να ανακαλεί όλη την προηγούμενη διδασκαλία του Χριστού στη μνήμη τους και να τους καθοδηγεί σε όλη την αλήθεια και να αποκαλύπτει το μέλλον στην κατανόησή τους. ότι επρόκειτο να μιλήσει μέσω αυτών όλη την αλήθεια του Χριστού.

Έτσι, οι θεόπνευστοι απόστολοι του Ιησού είχαν θεϊκά προσόντα για το σπουδαίο έργο τους. Και για να μπορέσουν να οπλιστούν με επαρκή εξουσία, ο Θεός εργάστηκε μαζί τους, «δίνοντας μαρτυρία μαζί τους με σημεία και θαύματα, και με πολλαπλές δυνάμεις, και με χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, σύμφωνα με τη δική Του δύναμη» (Εβρ. 2: 4). Ήταν επίσης σε θέση, με τη δύναμη του Θεού, να σκοτώσουν (Πράξεις 5) και να ζωντανέψουν (Πράξεις 9:36-43). Θα μπορούσαν να «κρατήσουν» τις αμαρτίες και θα μπορούσαν να τις «αφαιρέσουν». στάθηκαν στον τόπο και ήταν το φερέφωνο του Χριστού και του Θεού. «Όποιος σας ακούει, Με ακούει, και αυτός που σας απορρίπτει, Με απορρίπτει· και όποιος Με Απορρίπτει, Αυτόν που Με έστειλε». Εδώ είναι μια αλυσίδα από τρεις κρίκους--ο Θεός, ο Χριστός, οι απόστολοι. Ο Θεός στον ουρανό, ο Χριστός ο μεσίτης και οι απόστολοι στη γη. Αυτός που καταλαβαίνει τον αποστολικό σύνδεσμο, πιάνει τον Χριστό και τον

is among you jealousy and strife, are ye not carnal, and walk after the manner of men? For when one saith, I am of Paul, and another, I am of Apollos, are ye not men? What then is Apollos? and what is Paul? Ministers (servants) through whom ye believed; and each as the Lord gave to him" (ch. 3:1-5). In the Corinthian church appeared the first signs--would that they had been the last--of sectarian divisions and party names. And no sooner did they appear than the voice of inspiration promptly condemned them as carnal, and opposed to the sweet spirit of union that was breathed into the early Church. Union is strength. It is "a thing of beauty, and a joy for ever," when holiness, purity and love are the bonds. Well might the Psalmist sing: "Behold how good and how pleasant it is for brethren to dwell together in unity! It is like the precious oil upon the head, that ran down upon the beard, even Aaron's beard; that came down upon the skirts of his garments; like the dew of Hermon, that cometh down upon the mountains of Zion: for there the Lord commanded His blessing, even life for evermore" (Ps. 133). These two figures, ointment and dew, express fragrance and refreshing, and beautifully set forth the pleasures of Christian union.

"How sweet, how heavenly is the sight,
When those that love the Lord
In one another's peace delight,
And so fulfil the Word.

When each can feel his brother's sigh,
And with him bear a part;
When sorrow flows from eye to eye,
And joy from heart to heart.

When free from envy, scorn and pride,
Our wishes all above,
Each can his brother's failings hide,
And show a brother's love.

When love, in one delightful stream,
Through every bosom flows;
When union sweet, and dear esteem,
In every action glows."

If it be asked, "How can Christian union be realized?" the answer is simple. Just as the Israelites committed themselves to and followed Moses as their leader and law-giver, and no one else, so we must follow Christ, and no one else. The New Testament is His law book, given for our sole guidance. By being content with that alone, without human creed or human leadership, we must inevitably all become one in faith and one in life.

CHAPTER VII

Παντοδύναμο Θεό. Ας μην παρεξηγηθώ. Οι απόστολοι κατέχουν αυτό το σημαντικότερο αξίωμα λόγω της αλάνθαστης διδασκαλίας τους. Είναι υπέροχο που ο Θεός δίνει τέτοια δύναμη στον άνθρωπο. αλλά είναι το σχέδιό Του, και πρέπει να υποταχθούμε με χαρά.

Η πρώτη εκκλησία αναγνώριζε πλήρως αυτή την εξουσία. «Συνέχισαν σταθερά τη διδασκαλία του Αποστόλου» (Πράξ. 2). Ήξεραν ότι ήταν οι πρεσβυτέρους του Χριστού. και ότι ο λόγος τους ήταν, λοιπόν, οριστικός σε όλα όσα ανήκαν στην πίστη του Χριστού, και σήμερα ισχύει η ίδια αποστολική εξουσία. Οι απόστολοι δεν έχουν διαδόχους. κανένα δεν είναι απαραίτητο. Η πίστη, σε όλη της την πληρότητα, ήταν μέσω αυτών, «μια για πάντα παραδόθηκε στους αγίους». και περιέχεται στα εξώφυλλα της Καινής Διαθήκης. Όλες οι προσπάθειες να προστεθεί ή να αφαιρεθεί από την εξουσία των αποστόλων, είτε με θρόνο, πολιτεία, κοινοβούλιο, σύνοδο, συνέδριο, Πάπα ή σύμβουλο, είναι πράξεις εξέγερσης ενάντια στο θέλημα του Θεού. Ο Ιησούς αναγνώρισε ότι ο κόσμος έπρεπε να μεταστραφεί μόνο «μέσω του λόγου τους» (Ιωάννης 17:20). Και ο Πέτρος δηλώνει ότι ο Θεός τους είχε δεσμεύσει «όλα όσα σχετίζονται με τη ζωή και την ευσέβεια». Ολοκληρώνουμε, λοιπόν, επαναλαμβάνοντας το γεγονός ότι οι θεόπνευστοι εργάτες στην πρώτη σκηνή ήταν τύποι των θεόπνευστων εργατών της δεύτερης, και ότι όπως οι πρώτοι επεξεργάστηκαν, με ακρίβεια και πλήρως, την πρώτη σκηνή σύμφωνα με το θείο «μοτίβο. " Έτσι οι απόστολοι του Ιησού Χριστού, υπό την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, επεξεργάστηκαν και ολοκλήρωσαν το χριστιανικό σύστημα. και το μεγάλο ηθικό που πρέπει να μάθουμε από αυτό είναι η πλήρης και ανεπιφύλακτη αποδοχή της αλήθειας όπως τη βρίσκουμε στην Καινή Διαθήκη. Εάν όλοι όσοι δηλώνουν ότι πιστεύουν στον Ιησού αποδεχόντουσαν αυτόν τον κανόνα και δεν θα «αγωνίζονταν μαζί για την πίστη του ευαγγελίου», το αποτέλεσμα θα ήταν ΕΝΟΤΗΤΑ -- «Ένα σώμα, ένα πνεύμα, μία ελπίδα, ένας Κύριος, μία πίστη, ένα βάπτισμα και ένας Θεός και Πατέρας όλων. Μακάρι στο Θεό ΟΛΟΙ όσοι αγαπούν τον αγαπητό Κύριο Ιησού, μόνο να καταλάβουν αυτή τη μεγάλη θεμελιώδη αλήθεια, τότε θα το έκαναν

«Το όνομα και οι αιρέσεις και τα κόμματα πέφτουν, και ο Ιησούς Χριστός να είναι όλοι σε όλους».

Κεφάλαιο IV

ΤΑ ΥΛΙΚΑ

Η Σκηνή του Μαρτυρίου και τα έπιπλά του κατασκευάζονταν από ποικίλα πολύτιμα υλικά: χρυσό ασήμι, ορείχαλκο, πολύτιμους λίθους, ξύλο ακκαίας, εκλεκτό λινό, ακριβά δέρματα, βαφές, πλούσια κεντήματα κ.λπ. Το πρώτο πράγμα που μπορούμε να παρατηρήσουμε κερδοφόρα είναι ότι όλα αυτά τα πράγματα ήταν οι

THE COVERING

THERE were four coverings for the tabernacle, laid one over another. It seems strange that there should have been so many; but perhaps their symbolism is the best explanation. I notice that the word "atonement" in the Old Testament is, in the Hebrew, a word which means a covering. This forcibly recalls the incident in relation to the fall of our first parents. We read that after their fall they were ashamed of their nakedness, and made themselves aprons of fig leaves. But God was not pleased with this covering. With His own hands, it seems, he made for Adam and his wife coats of skins, and clothed them. Now is it not reasonable to suppose that the animals which were slain to procure skins, were those first offered in sacrifice? Cain and Abel understood about sacrifices; where did they get their knowledge? Surely from their parents, who in turn obtained their information direct from God. Assuming then that this was so, how beautiful is the spectacle? While Jehovah gives the gracious promise of the seed of the woman, He gives an object lesson in the slaughter of innocent victims: and with their skins covers the shame of sinful man. Did our first parents grasp the sublime symbolism? We know not. But to us how strikingly does this incident remind us of "the Lamb of God that beareth away the sin of the world," by whose blood we have redemption and by whose righteousness our shame is covered! But after all the symbols of Christ in the Old Testament but partially set forth the Redemption which is in Christ Jesus. The use of a covering was to hide, not obliterate or erase. But in Christ our sins are "blotted out"--cleansed away. The stain, the guilt, the shame, are removed. They are remembered no more. We may not forget them, the wound is too deep and sore for us to forget. But God says, "Their sins and their iniquities will I remember no more." Not merely covered, but expunged; not merely forgiven, but forgotten. We are "justified," declared "righteous." "Being justified by faith, we have peace with God, through our Lord Jesus Christ." "He is made unto us wisdom, righteousness, sanctification, and redemption." May it not be then that the coverings of the tabernacle speak of atonement? But let us examine these coverings separately.

THE COVERING OF BADGER SKINS.

The outermost covering, which hid completely all the rest, was made of badger skins (some think seal skins, others porpoise skins are intended). This material was well suited to resist the changes of weather. It was in appearance dark, rude and unattractive. From the song of Solomon, chap. 1:5, it would appear that tents, in those days, were usually made of a dark material. In a previous chapter we noticed that the tabernacle was hidden from the common gaze. But even when seen from without there was no beauty about it. Now in this exterior plainness, I think we have a most important fact set forth. 1st. As regards the person of our blessed Lord on earth. The prophet Isaiah foretold "His visage was so

ελεύθερες προσφορές του λαού του Θεού. «Και ο Κύριος μίλησε στον Μωσή, λέγοντας, πείτε στους γιους Ισραήλ να πάρουν για μένα προσφορά· από κάθε άνθρωπο που η καρδιά τον θέλει, θα λάβετε την προσφορά μου» κ.λπ. (Εξ. 25:1-9). «Και ήρθαν καθένας που τον ξεσήκωσε η καρδιά του, και καθένας του οποίου το Πνεύμα τον έκανε πρόθυμο, και έφεραν την προσφορά του Κυρίου, για το έργο της σκηνής της συνάντησης, και για την υπηρεσία αυτής, και για τα άγια ενδύματα. ήρθαν και άνδρες και γυναίκες, όσοι ήταν πρόθυμοι, και έφεραν καρφίτσες και σκουλαρίκια, Και αυτοί (οι εργάτες) έλαβαν από τον Μωσή όλες τις προσφορές που είχαν φέρει οι γιοι Ισραήλ για το έργο της υπηρεσίας του αγιαστηρίου, για να το φτιάξουν· και του έφερναν ακόμη προσφορές με ελεύθερη βούληση κάθε πρωί. . . οι άνθρωποι φέρνουν πολύ περισσότερα από αρκετά για την υπηρεσία του έργου που μας πρόσταξε ο Κύριος να κάνουμε. «Και ο Μωσής έδωσε εντολή, και έκαναν να τη διακηρύξουν σε όλο το στρατόπεδο, λέγοντας, ας μη εργάζονται πλέον ούτε άνδρας ούτε γυναίκα για τις προσφορές του αγιαστηρίου, και έτσι ο λαός απαγόρευσε να δώσει» (Εξ. 36:3- 6.) Έτσι στο Θεϊκό κάλεσμα οι άνθρωποι ανταποκρίθηκαν με τέτοια υπερχειλίση φιλελευθερία που έπρεπε να συγκρατηθούν ΝΑ ΔΙΝΟΥΝ! όμορφο παράδειγμα αυτοθυσίας! Και αυτοί (οι εργάτες) έλαβαν από τον Μωσή όλες τις προσφορές που είχαν φέρει οι γιοι Ισραήλ για το έργο της υπηρεσίας του αγιαστηρίου, για να το φτιάξουν· και του έφερναν ακόμη προσφορές με ελεύθερη βούληση κάθε πρωί. . . οι άνθρωποι φέρνουν πολύ περισσότερα από αρκετά για την υπηρεσία του έργου που μας πρόσταξε ο Κύριος να κάνουμε. «Και ο Μωσής έδωσε εντολή, και έκαναν να τη διακηρύξουν σε όλο το στρατόπεδο, λέγοντας, ας μη εργάζονται πλέον ούτε άνδρας ούτε γυναίκα για τις προσφορές του αγιαστηρίου, και έτσι ο λαός απαγόρευσε να δώσει» (Εξ. 36:3- 6.) Έτσι στο Θεϊκό κάλεσμα οι άνθρωποι ανταποκρίθηκαν με τέτοια υπερχειλίση φιλελευθερία που έπρεπε να συγκρατηθούν ΝΑ ΔΙΝΟΥΝ! όμορφο παράδειγμα αυτοθυσίας!

Έχουμε σε αυτό το περιστατικό μια απεικόνιση της εκούσιας αρχής που διαπερνά ολόκληρο το σχέδιο της ανθρώπινης λύτρωσης από την πρώτη μεγάλη αιτία της μέχρι το τελευταίο της αποτέλεσμα. «Ο Θεός τόσο αγάπησε τον κόσμο που ΕΔΩΣΕ τον μονογενή Του Υιό», και ο Ιησούς «μας αγάπησε και ΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ για μας». «ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ σωζόμαστε με την πίστη· και αυτό όχι από εμάς, είναι το ΔΩΡΟ του Θεού». «Όποιος διψά, ελάτε στα νερά· και όποιος δεν έχει χρήματα, ελάτε να αγοράσετε και να φάτε χωρίς χρήματα και χωρίς τιμή». Ο Θεός χαίρεται να δίνει. Δίνει τα πάντα -- τη ζωή και τα εφόδια της ζωής, σωτηρία; και όλο το τεράστιο κόστος του. Και απολαμβάνει τις ελεύθερες προσφορές των πλασμάτων Του. Δεν αναγκάζει κανέναν. Το δόγμα της «ακαταμάχητης επιρροής του Αγίου Πνεύματος» έρχεται σε αντίθεση με την ιδιοφυΐα και το πνεύμα της Βίβλου. Αν ο Χριστός στέκεται στην πόρτα της ανθρώπινης καρδιάς καλώντας και χτυπώντας, εμείς οι ίδιοι πρέπει να ανοίξουμε και να Τον

marred more than any man, and His form more than the sons of men" (Is. 52:14). "He shall grow up before Him as a tender plant, and as a root out of a dry ground; He hath no form nor comeliness; and when we see Him, there is no beauty that we should desire Him. He is despised and rejected of men, a man of sorrows and acquainted with grief; and as one from whom men hide their face, He was despised and we esteemed Him not." Is. 53:2,3. All this, as every Bible-reader knows, was fulfilled to the letter in Jesus the Nazarene. What wonder that the proud Jew was offended, and his ideas of propriety shocked, when the poor carpenter of Nazareth claimed to be the Messiah-the hope of Israel! Painters usually delight to represent Jesus with a majestic presence, a divine face, and a halo of light around His head. Well, I think it is very natural, but all a mistake. If He ever had any natural beauty, His exposure, poverty, sorrows and toils were more than sufficient to efface it. It is more in accord with reason and Scripture to represent His face and form marred more than is usual with the sons of men. Why was this? Because it was not His purpose to "draw the carnal eye." Not the glory of His form, but of His character and work, was to be the attraction. 2nd. The same applies to the Church of Christ. "The kingdom of heaven (of which the Church of God forms an important part) cometh not with outward show." It was not ushered into the world with pomp and grand display. The apostles, like their Master, were peasants, of lowly birth and surroundings. The Church which they built up was simplicity itself. Its attractions were essentially and wholly spiritual. It had no worldly honours to offer; but plenty of cross-bearing, poverty and suffering for Christ's sake. Its faith, its doctrine its ordinances were all alike "to them that were perishing, foolishness." Its meeting places were "caves of the earth," upper rooms or open fields. Yet it went forth conquering and to conquer. It made itself felt everywhere, from the hovel to the throne, and from one end of the earth to the other. Christianity, as it came from the hands of Christ and the Apostles was severely hostile to all the vanities of pomp and show, and its spirit is not altered. Its nature has not changed.

What then must be said of the pride and vain show of present-day churches and professors? What mean our grand buildings, painted windows, expensive organs, high salaried ministers, "fashionable congregations," but a departure from the simplicity which is in Christ Jesus? These things may win the approval of men, especially worldly men, but they weaken and paralyse the spiritual power of the church. They tone down the sharp line of demarcation between the church and the world; they lead to distinctions and respect of persons in the church according to social position; they open the way to membership without conversion. Christianity needs no such accessories. It progresses far better without them; not in gaining multitudes of admirers, but in saving men from their sins. By pandering to pride and sensuous pleasures, and by offering inducements that are not in harmony with the spirit of Christ, we defeat the high purpose

αφήσουμε να μπει. αν ο Θεός πει, "Οποιος διψά, ελάτε στα νερά", ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΘΟΥΜΕ ΟΙ ΕΙΣΤΟΙ ΜΑΣ και να πιούμε. Δεν θα μας αναγκάσει. Αν οι άνθρωποι ΔΕΝ ΘΑ έρθουν, για να έχουν ζωή, πρέπει να χαθούν. Ο Θεός δεν θα τους αναγκάσει. Έχει πει «Ο λαός μου θα είναι πρόθυμος λαός την ημέρα της εξουσίας μου». Πόσο αληθινά ισχύει αυτό για τη χριστιανική θρησκεία! Την ημέρα της Πεντηκοστής, ο λαός «πρώτα παραδόθηκε στον Κύριο» με την ισχυρή έκκληση του Αποστόλου Πέτρου, και στη συνέχεια ακολούθησε ένα περιστατικό που θαυμάσια συμπίπτει με το περιστατικό που αφηγήθηκε παραπάνω. Όπως ο λαός έφερε ελεύθερα την περιουσία του στο κάλεσμα του Μωυσή, έτσι και όταν ο λαός «δέχθηκε ευχαρίστως τον λόγο του Αποστόλου και βαφτίστηκε, "μας λένε ότι "κανείς από αυτούς δεν είπε ότι τίποτα από τα πράγματα που κατείχε ήταν δικό του. . . και όσοι είχαν σπίτια ή κτήματα τα πούλησαν, και έφεραν τις τιμές των πραγμάτων που πουλήθηκαν, και τα έβαλαν στα πόδια του Αποστόλου, και η διανομή γινόταν στον καθένα ανάλογα με την ανάγκη» (Πράξεις 4:32- 34) Πώς η αλήθεια εν Χριστώ πρέπει να έχει πιάσει τις καρδιές τους! Ω, αν οι πιστοί αντιλαμβάνονταν τη σωτηρία του Θεού τώρα όπως έκαναν, τότε δεν θα χρειαζόταν να εκλιπαρούν και να προσεύχονται για λίγα χρήματα για να συνεχίσουν το έργο του Κυρίου. νόμος στη νέα διαθήκη που λέει "Θα δώσεις." Ο Θεός σκοπίμως μας άφησε ελεύθερους να κάνουμε ό,τι μας προτρέπει η καρδιά μας. "Εάν υπάρχει πρώτα πρόθυμος νους, γίνεται αποδεκτό σύμφωνα με αυτό που έχει ένας άνθρωπος και όχι σύμφωνα με αυτό που δεν έχει." Αλλά αυτό λέω ότι αυτός που σπέρνει με φειδώ θα θερίσει και με φειδώ. και αυτός που σπέρνει γενναϊόδωρα θα θερίσει επίσης γενναϊόδωρα. Ο καθένας όπως θέλει στην καρδιά του, ας δώσει. όχι διστακτικά ή αναγκαστικά. γιατί ο Θεός αγαπά τον εύθυμο δότη» (Β' Κορ. 8:12· 9:6-8).

Αλλά ενώ είμαστε έτσι ελεύθεροι, αυτός που έχει την πιο αδύναμη αντίληψη για την αξία του «ανειπίτου δώρου» του Θεού για εμάς δεν θα είναι πρόθυμος να πει «Ήταν δικός μου όλος ο κόσμος της φύσης που ήταν μια προσφορά πολύ μικρή, αγάπη τόσο καταπληκτική, τόσο Θεϊκό, Απαιτεί την ψυχή μου, τη ζωή μου, τα πάντα».

Μπορούμε να σημειώσουμε, κατά δεύτερο λόγο, για την κάλυψη των αναγκών της σκηνής του Μαρτυρίου, απευθύνθηκε μόνο ο λαός του Θεού. Μπορεί να ειπωθεί ότι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα άλλο. αλλά αυτό θα ήταν να υποθέσουμε πάρα πολλά. Το ότι δεν παρακαλούσαν τον έξω κόσμο είναι γεγονός που συμφωνεί με την πρακτική των πρώτων χριστιανών. Δεν πήραν τίποτα από τους ειδωλολάτρες για να τους υποστηρίξουν στο κήρυγμα του ευαγγελίου ή στην οικοδόμηση της εκκλησίας.

Στη συνέχεια, στην τρίτη θέση, η πολύτιμη αξία των υλικών που χρησιμοποιήθηκαν στη σκηνή του Μαρτυρίου δείχνουν τον «ανεξιχνίαστο πλούτο του Χριστού». Με αυτά τα πράγματα που οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ βραβεύουν τόσο πολύ,

of the gospel. Hence, we conclude that just as there was nothing about the exterior of the tabernacle attractive, so there should be no mere carnal and sensuous attractions connected with the Church of God.

THE INNER COVERING

For the sake of contrast, it may be well now to consider the covering as seen from within the tabernacle, or the innermost covering. Nothing could be more striking than the contrast between the outside and the inside of the tabernacle. The former, as we have seen, was dark, sombre and unattractive; but the latter was brilliantly rich and beautiful. We have seen that it had walls of pure gold. It had also finely wrought furniture of pure gold. And beside these it had a hanging for the door, which was kept close, shutting out the light of day: a veil and a covering as seen from within; all these were made of the same beautiful texture and colors. The first compartment was illuminated by the seven bright lamps of the golden lamp-stand; and the Holy of Holies was lighted by the Shekinah, a glorious light from heaven, which shone down on to the mercy seat. How enchantingly beautiful, then, must the tabernacle have been as seen from within! The inner covering was made of fine twined linen, with colors of blue, purple and scarlet; angelic figures (most probably needlework of fine gold threads) were worked on the curtains. Now all this glory, beauty, and richness is suggestive. It speaks to us of the divinity of Christ. He was "God manifest in the flesh." He had a glory, but it was spiritual, and not carnal; "we beheld His glory," says John, "the glory as of the only begotten of the Father, full of grace and truth." "Who, being the effulgence of His glory, and the very image of His substance, and upholding all things by the word of His power, when He had made purification of sins, sat down on the right hand of God" (Heb. 1:3). When Moses said to God, "I pray Thee, show me Thy glory," God answered, "I will make all My GOODNESS pass before thee." So the surpassing glory of Christ on earth was His goodness. Again, the inner glory of the tabernacle speaks to its of the inner glory of the Church. Her beauties are spiritual, and not carnal.

"The King's daughter is all glorious within." "So shall the King greatly desire thy beauty, and worship thou Him." "Thou art all fair, My love."

The holiness, heavenly mindedness, sweet humility and entire submission to the will of God, which made Jesus so beautiful on earth, are the very graces which adorn the true Church of Christ in all ages. We have previously noticed the probable meanings of the colors and figures on the hangings, the veil, and the covering.

They speak of heavenliness, humility, royal glory and purity. To understand these things we must enter, and "abide in" Christ and His Church. They cannot be appreciated or

εκτίθεται ο ανεκτίμητος πλούτος του ευαγγελίου. Όλα τα πράγματα εδώ είναι πολύτιμα. Ο Ιησούς είναι πολύτιμος, για τον Θεό και για εμάς. Η ειρήνη και η συγχώρεση είναι πολύτιμα. Η παρουσία του Χριστού και η παρηγοριά του Αγίου Πνεύματος είναι πολύτιμα. και η ένδοξη ελπίδα της αιώνιας ζωής είναι πολύτιμη. Όλα είναι πολύτιμα για εμάς που πιστεύουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο περίβολος, που ονομάζεται αυλή της σκηνης του Μαρτυρίου, είχε μήκος 100 πήχεις και πλάτος 50. Η μορφή ήταν ένα στενόμακρο τετράγωνο. Ένας πήχεις ήταν 1,824 πόδια. Ως εκ τούτου, το μήκος ήταν περίπου 185 πόδια και το πλάτος περίπου 88 πόδια. Η σκηνή βρισκόταν μέσα σε αυτό το περίβολο προς το δυτικό άκρο, και στραμμένο προς την ανατολή. Ο περίβολος σχηματιζόταν από ένα παραπέτασμα από λεπτό πλεγμένο λινό που στηριζόταν σταθερά σε εξήντα ορειχάλκινους στύλους, είκοσι στη βόρεια και είκοσι στη νότια πλευρά και δέκα σε κάθε άκρο. Οι στύλοι μπήκαν σε υποδοχές από ορείχαλκο και στέφονταν με ασημένια κιονόκρανα ή «κεφάλαια». Στο ανατολικό άκρο ήταν η «πύλη του γηπέδου», πλάτους περίπου 35 πόδια. Σχηματιζόταν από μια όμορφη κουρτίνα από μπλε και μοβ και κόκκινο και λεπτό πλεγμένο λινό. Η ανάρτηση στηριζόταν σε τέσσερις πεσσούς, ομοιόμορφους με τον υπόλοιπο περίβολο. Έτσι ο περίβολος ήταν αρκετά ψηλός ώστε να εμποδίσει τη σκηνή του ναού να εκτεθεί στο βλέμμα όλων εκτός από αυτούς που ήρθαν στην καθορισμένη είσοδο και ήθελαν να εισέλθουν με τις προσφορές τους. Δεν διαβάζουμε ότι ο περίβολος ήταν προσβάσιμος σε όλους, είτε είχαν λατρευτική κλίση είτε όχι. αλλά μόνο (φαίνεται) σε όσους ήρθαν να προσφέρουν θυσία. Η όμορφη οθόνη της «πύλης» ήταν αναμφίβολα κρατημένη κοντά, αλλά πάντα παραμεριζόταν εύκολα για να δεχτεί οποιονδήποτε επιθυμούσε να πλησιάσει τον Θεό.

Τώρα μπορούμε να μάθουμε τουλάχιστον τρία πολύ όμορφα μαθήματα από αυτό το περίβλημα.

1. Τα βαθιά πράγματα του Θεού εν Χριστώ, «τα του Πνεύματος του Θεού», δεν εκτίθενται στο απρόσεκτο ή κριτικό βλέμμα όλων. Για να μπορέσει ένας άντρας να τα καταλάβει και να τα εκτιμήσει, πρέπει να φτάσει σε απόσταση κατανόησης. Ο Θεός έχει κρύψει αυτά τα πράγματα από τους (παγκόσμιους) σοφούς και συνετούς και τα έχει αποκαλύψει στα μωρά. Πρέπει να υπάρχει το ταπεινό, διδασκόμενο πνεύμα και η πρόθυμη καρδιά, «Εάν κάποιος ΘΕΛΕΙ να κάνει το θέλημά Του, θα γνωρίσει τη διδασκαλία, είτε είναι του Θεού είτε αν είναι ανθρώπων». Η «τίμια και καλή καρδιά» ήταν το μόνο χρώμα στο οποίο ρίωσε και καρποφόρησε ο σπόρος της Βασιλείας. Ο μακάριος Κύριός μας είπε στους Ιουδαίους: «Δεν πιστεύετε επειδή δεν είστε από τα πρόβατά μου». Δηλαδή, δεν είχαν

understood except practically and experimentally. Neither reason nor observation can give to us the blessedness of the sanctuary. Some things must be tasted before their sweetness can be understood. The sceptic scoffs at what, in the nature of things, he has no power to appreciate. How deeply true are the words: "O taste and see that the Lord is good; blessed is the man that trusteth in Him." And also the words of Peter: "Long for the spiritual milk, which is without guile, that ye may grow thereby unto salvation; if ye have tasted that the Lord is gracious."

Without this tasting, there cannot be this longing for the nourishing food derived from communion with God. But he who has "tasted" has his appetite sharpened, and longs to be filled from the fulness of God in Christ.

The glory of the Church is also her goodness. The teaching of Jesus and His apostles almost entirely relate to character. In the Church, the works of the flesh--"fornication, uncleanness, idolatry, covetousness, sorcery, enmities, strifes, jealousies, wraths, factions, divisions, heresies, envyings, drunkenness, revellings and such like"--are to be severely condemned and destroyed; but the fruits of the Spirit--"love, joy, peace, long-suffering, kindness, goodness, faithfulness, meekness, temperance"--are cultivated and matured, till they hang in richest profusion about the lives of the saints.

THE COVERING OF RAMS' SKINS.

Between the two coverings just described were two others. The one next to the outer covering of "badgers' skins" was made of "rams' skins dyed red." The red dye is supposed to have been extracted from a worm. This illustrates the saying of David, who was speaking for Christ, "I am a worm, and no man." A worm is loathed, and trodden under foot of man. As applied to Jesus, it sets forth His wonderful abasement for our salvation. "He was despised and rejected of men." "He was despised, and we esteemed Him not." "Though He was rich, yet for our sakes He became poor, that we through His poverty might become rich." "He was made for a little while lower than the angels, because of the sufferings of death . . . that He by the grace of God should taste death for every man." How much "lower" than the angels may be judged from the following: "Have this mind in you, which was also in Christ Jesus, who, being in the form of God, counted it not a prize to be on an equality with God, but emptied Himself, taking the form of a servant, being made in the likeness of men; and being found in fashion as a man, He humbled Himself, becoming obedient even unto death, yea, the death of the cross."

As we take the tabernacle to represent the Church as she stands related to Christ, we accordingly see in this covering a trait in the Church of the "same mind which was in Christ Jesus." Our blessed Lord sought to impress this lesson upon

την υποτακτική, υποχωρητική διάθεση να Τον ακολουθήσουν, ως πρόβατα ποιμένα τους, και επομένως δεν μπορούσαν να πιστέψουν. Έτσι είναι που ο σκεπτικιστής μπορεί να βρει τόσα πολλά στη Βίβλο για να παραπονεθεί, ενώ ο χριστιανός βλέπει ομορφιά σε κάθε σελίδα, σε κάθε στίχο. Για εκείνους που χάνονται στην απιστία τα πράγματα του Θεού είναι ανοησία. αλλά για όσους πιστεύουν ο Χριστός είναι η δύναμη του Θεού και η σοφία του Θεού. Όλα αυτά φαίνονται να προοιωνίζονται από τον περίβολο της αυλής της σκηνης. Ας είμαστε λοιπόν σοφοί. ας έρθουμε στην πύλη. ας μπορούμε με θυσία και προσφορά. «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά γιατί αυτοί θα δουν τον Θεό». αλλά για όσους πιστεύουν ο Χριστός είναι η δύναμη του Θεού και η σοφία του Θεού. Όλα αυτά φαίνονται να προοιωνίζονται από τον περίβολο της αυλής της σκηνης. Ας είμαστε λοιπόν σοφοί. ας έρθουμε στην πύλη. ας μπορούμε με θυσία και προσφορά. «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά γιατί αυτοί θα δουν τον Θεό». αλλά για όσους πιστεύουν ο Χριστός είναι η δύναμη του Θεού και η σοφία του Θεού. Όλα αυτά φαίνονται να προοιωνίζονται από τον περίβολο της αυλής της σκηνης. Ας είμαστε λοιπόν σοφοί. ας έρθουμε στην πύλη. ας μπορούμε με θυσία και προσφορά. «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά γιατί αυτοί θα δουν τον Θεό».

2. Η πύλη ήταν φαρδιά. Όλοι όσοι επιθυμούσαν να έρθουν ενώπιον του Θεού με μετάνοια και προσφορά ήταν ελεύθεροι να το κάνουν. Έτσι, η πόρτα του ελέους στέκεται διάπλατα ανοιχτή και «όποιος θέλει» μπορεί να μπει μέσα. Τα ίδια τα χρώματα των κρεμαστών της πύλης της αυλής ήταν υποβλητικά. Το μπλε δείχνει προς τον ουρανό. Το μωβ μιλάει για δικαιώματα. Το ερυθρό (το εκχύλισμα ενός σκουληκιού) λέει για ταπεινότητα και βάσανα. Το καθαρό λευκό λινό υποδηλώνει αγιότητα. Όλα συνοψίζονται στον Ιησού Χριστό. Ηρθε από τον ουρανό, ο βασιλικός Υιός του ζωντανού Θεού, για να ταπεινωθεί και να γίνει υπάκουος μέχρι θανάτου για να μας λυτρώσει με το πολυτιμότερο αίμα Του, και προσέφερε τον εαυτό Του χωρίς λεκέδες στον Θεό. Ως τέτοιος είναι «η οδός, η αλήθεια και η ζωή, και κανείς δεν έρχεται στον Πατέρα παρά μόνο μέσω Αυτών».

3. Τα «κεφάλαια» ή κιονόκρανα που στεφάνωναν τους ορειχάλκινους στύλους κατασκευάζονταν από τα χρήματα της εξιλέωσης που έπαιρναν από τους Ισραηλίτες κατά την αρίθμησή τους. Όλα τα αρσενικά από είκοσι χρονών και πάνω έπρεπε να δώσουν μισό σέκελ ασήμι για τα λύτρα του (Εξ. 30:11-16), αξίας 1/2. Δεν επιτρεπόταν στους πλούσιους να δώσουν περισσότερα, ούτε στους φτωχούς λιγότερα. Έτσι, λαμβάνοντας υπόψη τα μέσα όλων, ο Θεός τους δίδαξε επίσης την ανάγκη μιας κοινής λύτρωσης για όλους. Ο Απόστολος φαίνεται να αναφέρεται σε αυτόν τον θεσμό όταν λέει: «Δεν λυτρωθήκατε με φθαρτά πράγματα, όπως

the disciples, before He departed from them, by a beautiful act of humility. "He took a towel and girded Himself, and began to wash the disciples' feet;" and immediately after declaring the point of this object lesson: "Ye call me Master and Lord, and ye do well, for so I am. If I, then, the Lord and the Master, have washed your feet, ye also ought to wash one another's feet; for I have given you an example that ye should do as I have done to you. Verily, verily, I say unto you, a servant is not greater than his lord, neither one that is sent greater than he that sent him. If ye know these things, blessed are ye if ye do them." We are humbled and abased by sin, but we are proud and full of conceit, and slow to learn the depth of this great truth. But it must be learned. "Except a man humble himself, and become as a little child, he cannot enter the kingdom of heaven." And this spirit of humility must be maintained. "Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven."

"He that is greatest among you, let him be servant of all." This is a hard lesson to master. But few fully accomplish the task. For the greatest to become servant of all--to take the lowest place--is indeed a great act of self-abnegation. But our Lord did it; and we should not deem it too hard to be like Him--to follow in His footsteps. O, if this lesson were fully learned and practiced, how the Church would show forth the praises of her Redeemer! Then all would seek not their own glory, but Christ's. Then all would not look on their own things, but the things of others. Each would strive to spend and be spent for the good of the Church, and for the glory of Christ.

THE GOATS' HAIR COVERING

This covering came next to the beautiful innermost covering, and therefore lay beneath the covering of rams' skins. Goats were offered in sacrifice. On the great day of all the Israelitish year, the day of Atonement, two goats were brought as offerings. One was slain as a SIN OFFERING, and Aaron took its blood into the Holy of Holies, and sprinkled it upon the mercy seat to make atonement for all the people. The other goat was taken alive, to the edge of the camp, and Aaron laid both his hands on its head and confessed over it all the iniquities of the children of Israel, and all their transgressions, even all their sins; and he put them upon the head of the live goat, and sent it away by the hand of a man that was in readiness into the wilderness, and the goat bore upon it all their iniquities into a solitary land.

The reader will bear in mind the opening remarks, introducing this study of the coverings, as to the relation between covering and atonement. Well, it seems to me that this covering of goats' hair specially reminds us of our great, atonement. And I think, also, that there is divine teaching in the arrangement of these coverings. Their symbolic application stands in order thus--Degradation, humility, atonement, the beauty of holiness, peace and blessedness.

ασήμι και χρυσάφι... αλλά με πολύτιμο αίμα, σαν αρνί χωρίς ψεγάδι και χωρίς κηλίδες, ακόμη και με το αίμα του Χριστού». και σε αυτή τη λύτρωση, όπως και στην εικόνα της, «ο Θεός δεν τηρεί πρόσωπα». «Δεν υπάρχει διάκριση,

Αυτά τα κεφάλαια, λοιπόν, θα υπενθύμιζαν συνεχώς στον Ισραηλίτη το τίμημα της λύτρωσής Του. Τώρα έχω επισημάνει ότι η σκηνή ήταν κρυμμένη από τον απρόσεκτο και αδιάφορο παρατηρητή. Αλλά αυτά τα ασημένια καλύμματα θα ήταν πάντα στο μάτι, πάνω στους ορειχάλκινους στύλους και υψώνονταν πάνω από την κουρτίνα. Αυτό υποδηλώνει ένα σημαντικό σημείο. δηλαδή την αναγκαιότητα της διατήρησης του σταυρού του Χριστού, ή μάλλον του Χριστού σταυρωμένου, μπροστά στον κόσμο. Είναι καθήκον και προνόμιο της Εκκλησίας να κηρύξει το ευαγγέλιο σε κάθε πλάσμα, να τους υποδεικνύει το τίμημα της ανθρώπινης λύτρωσης. Το κήρυγμα του Χριστού είναι αυτό που έλκει τον αμαρτωλό στον Θεό. «Εγώ, αν υψωθώ από τη γη, θα τραβήξω όλους τους ανθρώπους κοντά Μου». «Δεν ντρέπομαι για το ευαγγέλιο, γιατί είναι η δύναμη του Θεού για τη σωτηρία καθενός που πιστεύει». Η λύτρωση πρέπει να είναι το κύριο σημείο στο κήρυγμα του ευαγγελίου. Πολλά κηρύγματα χάνονται--άχρηστα, γιατί οι κήρυκες δεν επικεντρώνονται στη ζωτική, σωτήρια αλήθεια. Και πάλι, η σιωπηλή μαρτυρία της λυτρωμένης ζωής του χριστιανού προτείνεται επίσης από αυτά τα ασημένια στεφάνια. Αυτός είναι ένας τρόπος -ίσως ο πιο ενδεικτικός- με τον οποίο όλοι μπορούν και πρέπει να κηρύξουν τον Χριστό. «Ας λάμψει το φως σας μπροστά στους ανθρώπους, ώστε να δουν τα καλά σας έργα και να δοξάσουν τον Πατέρα σας που είναι στους ουραμούς». «Είστε αγορασμένοι με ΤΙΜΗ, γι' αυτό δοξάστε τον Θεό στα σώματά σας και στα πνεύματά σας που είναι δικά του». Αυτός είναι ένας τρόπος -ίσως ο πιο ενδεικτικός- με τον οποίο όλοι μπορούν και πρέπει να κηρύξουν τον Χριστό. «Ας λάμψει το φως σας μπροστά στους ανθρώπους, ώστε να δουν τα καλά σας έργα και να δοξάσουν τον Πατέρα σας που είναι στους ουραμούς». «Είστε αγορασμένοι με ΤΙΜΗ, γι' αυτό δοξάστε τον Θεό στα σώματά σας και στα πνεύματά σας που είναι δικά του».

«Πάρε τη ζωή μου και ας αφιερωθεί, Κύριε, σε Σένα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

Η ΔΟΜΗ

Η κάτοψη της σκηνής ήταν παρόμοια σε σχήμα και αναλογία με την αυλή. Οι τοίχοι του ήταν διαμορφωμένοι από 48 σανίδες από ξύλο ακκαίας, επικαλυμμένες με

Thus, Jesus was made in human form, in the likeness of sinful flesh, humbled Himself, died for our sins, and entered into glory. And thus also we come with all our sins and shame, in deep humility of spirit, trusting in the atoning blood of Jesus, and obtain pardon, peace, the beauty of holiness, and the glory of God.

CHAPTER VIII

THE BRAZEN ALTAR

IT will be most in harmony with the plan of this little work to consider next the objects in the court of the tabernacle.

The first of these was the altar of burnt offering. This was square in shape, and was made of accasia wood overlaid with brass. It was hollow, having neither top nor bottom; but a strong brass grating was fixed nearly midway inside to hold the fire and the sacrifice. This altar was about nine feet broad and five feet high and its place was in the court, directly opposite the "gate" of the court and the door of the tabernacle, midway between. The first thing that demands our attention is

THE FIRE

The fire of the altar of sacrifice was first kindled by a direct act of God. "And the glory of the Lord appeared unto the people, and there came out a fire from before the Lord--(probably from the pillar of fire and cloud)--and consumed upon the altar the burnt offering and the fat, which when all the people saw they shouted and fell on their faces" (Lev. 9:23-24). This was done to impress the people in the most solemn manner that the fire on that altar was God's fire; and had a most awful significance. We observe here also that the fire on the altar was to be kept burning forever. "And the fire on the altar shall be burning on it. It shall not be put out . . . the fire shall be burning upon the altar, it shall never go out" (Lev. 6:12-13).

Now what does this fire signify? This burning on the altar, standing in the way of approach to the tabernacle, and holy presence? It appears to me to represent one thing, and that only--the justice of God in the punishment of sin! It indicates "the fire that never shall be quenched." It says that "sin cannot go unpunished." It says that "our God--(to sin and everything with sin upon it)--is a consuming fire"; and that "He can by no means clear the guilty." The poor sinner as he brought his innocent victim to be slaughtered and consumed upon this altar recognized his own well-merited punishment in the whole transaction, and the one idea uppermost in his mind would be SUBSTITUTION. "As this innocent lamb suffers, so should I suffer," if the Lord had not in His great mercy appointed a ransom. And thus our dear Lord in dying for us, was "made sin," "bore our sins in His own body," "made a curse for us," and was consumed

καθαρό χρυσό. Αυτές οι σανίδες είχαν μήκος 17½ πόδια και πλάτος 2½ πόδια.

Στερεώθηκαν κάθετα σε ασημένιες υποδοχές. Υπήρχαν 96 πρίζες, ένα ταλέντο ασημί σε καθεμία, των οποίων η αξία στα χρήματά μας θα ήταν 34.200 £. Υπήρχαν 20 σανίδες σε κάθε πλευρά και 8 στο δυτικό άκρο. Ενώνονταν σταθερά μεταξύ τους με χρυσούς δακτυλίους και οριζόντιες ράβδους από ξύλο επικαλυμμένες με χρυσό. Στο ανατολικό άκρο, ή στην είσοδο, υπήρχαν πέντε ξύλινοι στύλοι επικαλυμμένοι με χρυσό για την πόρτα. Τέσσερις πυλώνες από τα ίδια υλικά στερεώθηκαν σε όλο το εσωτερικό του κτιρίου, λίγο περισσότερο από τη μέση, για το πέπλο. που χώριζε το «άγιο» από το «αγιότατο» μέρος. Ολόκληρο το πλαίσιο ήταν ταυτόχρονα απλό, αλλά και πλούσιο πέρα από την έκφραση. Προσαρμόστηκε υπέροχα στις συνθήκες. Χτίστηκε σε αυστηρά επιστημονικές αρχές. Ενώ η αντοχή και η αντοχή του ήταν πολύ μεγάλες,

Η ίδια η σκηνή ήταν ο τύπος της Εκκλησίας. Θέλω αυτό να το έχουμε σταθερά υπόψη. Λοιπόν, όντας έτσι, τι πρέπει να μάθουμε από τη γενική του δομή; 1ος. Ότι η Εκκλησία του Θεού είναι θαυμάσια απλή και ένδοξα πλούσια. και θαυμάσια προσαρμοσμένη στις ανάγκες του ανθρώπου σε όλες τις ηλικίες και τα κλίματα. Είναι ένα τέλει σύστημα. Είναι αδύνατο να βελτιωθεί η Εκκλησία της Καινής Διαθήκης, αν και πολλοί έχουν προσπαθήσει να το κάνουν. Αλλά έχουν κάνει μόνο μια έκθεση της βλακειάς τους. 2ο. Οι σανίδες αφέθηκαν σε τεράστιες ασημένιες υποδοχές, φτιαγμένες από τα χρήματα των λύτρων, πριν αναφερθούμε. στέκεται μέσα και πάνω στο τίμημα της εξιλέωσης! Το πώς βρισκόμαστε εδώ και πάλι υπενθύμισε την ίδρυση της Εκκλησίας του Θεού. Βασίζεται στην εξιλέωση του Χριστού, η οποία είναι ανεκτίμητη. Με τον θάνατό Του έθεσε τα θεμέλια πάνω στα οποία οικοδομήθηκε η Εκκλησία. "

3η. Με τη συμπαγή ενότητα της σκηνής εκτίθεται η ενότητα του χριστιανικού συστήματος και της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού. Όπως δεν υπήρχε παρά μόνο ένας τρόπος για να μπειτε, και μια σκηνή, έτσι υπάρχει μόνο ένας τρόπος σωτηρίας, και μία Εκκλησία. Στους Εφεσίους ο Παύλος έγραψε: «Εγώ, λοιπόν, ο αιχμάλωτος του Κυρίου, σας παρακαλώ να περπατάτε επάξια της κλήσης με την οποία κληθήκατε, με κάθε ταπεινοφροσύνη και πραότητα· με μακροθυμία, ανέχοντας ο ένας τον άλλον με αγάπη, επιμέλεια φυλάξτε την ενότητα του πνεύματος στον δεσμό της ειρήνης· ένα είναι το σώμα και ένα πνεύμα, όπως και εσείς κληθήκατε με μία ελπίδα της κλήσης σας· ένας Κύριος, μία πίστη, ένα βάπτισμα, ένας Θεός και Πατέρας όλων, ο οποίος είναι υπεράνω πάντων και δια πάντων και εν πάντων» (Εφεσ. 4:1-6). Στους Κορινθίους ο ίδιος απόστολος γράφει: «Τελειωθείτε μαζί με τον ίδιο νοο και την ίδια κρίση. Και πάλι, λέει: «Όλο το κτίριο, κατάλληλα πλαισιωμένο μαζί, αναπτύσσεται σε έναν ιερό ναό (ιερό) εν Κυρίω. Στον οποίο και εσείς οικοδομηθήκατε μαζί για

by the fire of God on the altar of atonement. "He was wounded for our transgressions; He was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with His stripes we are healed. All we like sheep have gone astray; we have turned everyone to his own way; and the Lord hath laid upon Him the iniquity of us all."

THE SACRIFICES AND OFFERINGS.

These were numerous and various. Doubtless they all pointed onward to, or foreshadowed, the cross of Christ--to Him who "at the end of the ages appeared to put away sin by the sacrifice of Himself." We enter now upon a heart-searching, soul-stirring study. The place whereon we stand is holy ground; let us approach with devoutness of spirit. Let us humbly and reverently pursue our way, and may our labors be richly rewarded.

The first thing worthy of note is that all these sacrifices were to be "without spot or blemish." This represents the spotless purity of Christ. He through the eternal spirit, "offered Himself without spot to God." We are redeemed "with the precious blood of Christ, as of a lamb without blemish and without spot." The stainless and spotless purity of Christ is borne witness to in many Scriptures. He was "holy, harmless, and separate from sinners"; he "did no sin, neither was guile found in his mouth"; God "made Him to be sin for us who knew no sin, that we might be made the righteousness of God in Him"; He "was in all points tempted like as we are yet without sin"; He "died the righteous for the unrighteous that He might bring us to God"; Pilate said, "I find no fault in Him," and Jesus Himself could challenge all His foes by asking, "which of you convicteth Me of sin." Thus, Christ stands before a guilty world a perfectly holy and immaculate sacrifice, offering Himself to God as our all-sufficient Redeemer; a beautiful example for our imitation; whose spotless character acts as a charm and inspiration to the poor sin-burdened soul. And under that charm and that inspiration the classes:--"Burnt offerings," "sin offerings," "trespass offerings," "peace offerings," "meat offerings," "drink offerings," and offerings for "sins of ignorance." We shall only have space to notice a few of these.

1. The Burnt Offering--This might be a bullock, a ram, a goat, a dove or a pigeon, according to the means of the offerer, as noted above. One was just as acceptable to God as the other, if it represented the means of the offerer. In all cases it must be a male without blemish. The offering of the bullock was perhaps the most impressive. It was to be slain "at the door of the tent of meeting," thus indicating that the only way of access to God is through the crucified Saviour. The offerer was to "lay his hand upon the head of the burnt offering," thereby in the most expressive manner declaring his faith in God, his heartfelt repentance and prayer that the innocent victim might be accepted in the place of him, the

κατοικία του Θεού στο πνεύμα." Ο ευλογημένος Κύριός μας προσευχήθηκε επίσης με αυτά τα λόγια: "Προσεύχομαι . . . για να είναι όλοι ένα, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι σε μένα, και εγώ σε σένα, για να είναι και αυτοί ένα σε μας: για να πιστέψει ο κόσμος ότι εσύ με έστειλες».

Δεν υπάρχει καμία παρεξήγηση αυτή η διδασκαλία. Ο σκοπός του Θεού είναι να υπάρχει ένα "κεφάλι" -- ο Χριστός, και "ένα σώμα" -- η Εκκλησία. ότι δεν πρέπει να υπάρχει «καμία διαίρεση στο σώμα», αλλά ότι όλος ο λαός του Χριστού πρέπει να είναι ένας. ότι αυτή η ενότητα δεν πρέπει να είναι ένα απλό συναίσθημα, αλλά ένα γεγονός που θα εντυπωσίαζε «τον κόσμο» με τη θεϊκή καταγωγή του ιδρυτή της. και ότι είναι καθήκον όλων όσοι δηλώνουν ότι είναι του Χριστού να αγωνίζονται για να επιφέρουν και να διατηρήσουν αυτή την ενότητα. Και πώς μπορεί όποιος δηλώνει ότι αγαπά τον Κύριο Ιησού, μπροστά στη θερμή προσευχή Του που αναφέρθηκε παραπάνω, μπορεί να υποστηρίξει ή να επικαλεστεί σεχταρισμό, δεν μπορώ να καταλάβω. Χιλιάδες ομολογούμενοι Χριστιανοί, που βρίσκονται μέσα σε ένα τεράστιο δίκτυο σεχταρισμού, αντί να κάνουν ό,τι μπορούν για να το ξεπεράσουν, προσπαθούν να βρουν δικαιολογίες για αυτό, και μάλιστα επιχειρήματα υπέρ της. Αλλά δεν μπορεί ποτέ να υπερασπιστεί ο Λόγος του Θεού. Στην πραγματικότητα, οι Γραφές το καταγγέλλουν και το καταδικάζουν σε καμία αβέβαιη γλώσσα. "Τώρα αυτό θέλω να πω, ότι ο καθένας από σας λέει, εγώ είμαι του Παύλου, και εγώ του Απόλλωνα, και εγώ του Κηφά, και εγώ του Χριστού. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΧΕΙ ΧΩΡΙΣΤΕΙ; Σταυρώθηκε ο Παύλος για εσάς; Ή βαφτιστήκατε στο όνομα του Παύλου;» (Α' Κορ. 1:10-13.) «Και εγώ, αδελφοί, δεν μπορούσα να μιλήσω σε σας ως πνευματικούς, αλλά ως σαρκικούς, ως σε μωρά εν Χριστώ. Σας τάισα με γάλα, όχι με κρέας· γιατί ήσασταν δεν μπορείτε να το αντέξετε· όχι, ούτε τώρα μπορείτε, γιατί είστε ακόμη σαρκικοί· επειδή, ενώ υπάρχει ανάμεσά σας ζήλια και διαμάχη, δεν είστε σαρκικοί και δεν περπατάτε σύμφωνα με τους τρόπους των ανθρώπων; Διότι όταν κάποιος λέει, εγώ είμαι του Παύλου, και άλλος, είμαι του Απόλλωνα, δεν είστε άντρες; Τι είναι λοιπόν ο Απόλλωνας; και τι είναι ο Παύλος; Λειτουργοί (υπηρέτες) μέσω των οποίων πιστέψατε. και ο καθένας όπως του έδωσε ο Κύριος» (κεφ. 3:1-5). Στην εκκλησία της Κορινθίας εμφανίστηκαν τα πρώτα σημάδια - εάν ήταν τα τελευταία - των σεχταριστικών διαιρέσεων και των κομματικών ονομάτων. Και μόλις το έκαναν φαίνεται ότι η φωνή της έμπνευσης τους καταδίκασε αμέσως ως σαρκικούς και αντίθετους στο γλυκό πνεύμα της ένωσης που εμφυσήθηκε στην πρώτη Εκκλησία. Η ένωση είναι δύναμη. Είναι «πράγμα ομορφιάς και χαρά για πάντα», όταν η αγιότητα, Η αγνότητα και η αγάπη είναι οι δεσμοί. Καλά θα μπορούσε ο Ψαλμωδός να τραγουδήσει: «Ίδού πόσο καλό και πόσο ευχάριστο είναι για τους αδελφούς να κατοικούν μαζί σε ενότητα! Είναι σαν το πολύτιμο λάδι στο κεφάλι, που έτρεξε

guilty sinner. Thus in the "new and living way" to God the convicted sinner lays his hand of faith on God's own appointed sacrifice, and full of penitence believes that the agonies and death of Jesus are accepted in place of the doom which he so fully deserves. The offerer, it seems, was required to kill the victim with his own hands. The method of killing a beast among the Jews, to this day, is to draw a large and exceedingly sharp knife across the throat so as to sever the main blood vessels at one stroke. This method ensures the speedy death of the animal and the complete draining out of its life-blood. This free effusion of blood thus effected, forcibly reminds us of the words of Isaiah, "He hath poured out His soul (life) unto death." The offerer killing the beast with his own hand indicates in the most striking manner possible, the relation between the offerer and the death of his substitute. The truth intended is the fact that OUR SINS caused the death of Christ as much so as if we had been his actual murderers. It is a tremendous truth that I am so involved in the tragedy of the cross that I am either guilty of the awful deed, or redeemed by it. If I reject Christ, I take sides with those who cried "Crucify Him; crucify Him"; but if I receive Him, His precious blood cleanses my guilty soul from all its stains.

The next thing to be done was for Aaron's sons to take the blood of the victim and sprinkle it round about the altar. In this we have an illustration of the words "We are come . . . to the blood of sprinkling, that speaks better things than that of Abel." Also, "Having our hearts sprinkled from an evil conscience."

Then followed the flaying of the animal, and cutting it in pieces, washing the inwards and legs and placing the whole in order upon the fire on the altar. It has been truly remarked that, in hot seasons especially, the sight and smell of so much blood, and the slaughtered beasts laid open to the sun, must have been most sickening and revolting, and that which was revolting to man's nature could hardly have given any pleasure to God. And so it is declared, "I delight not in burnt offerings," and "sacrifice and offering Thou hast no delight in." Why, then, were they appointed? SIN necessitated them! Sin required a sufficient and appropriate remedy; it must be exposed in all its hideousness; and guilty man needed to be deeply impressed with the nature of sin and the punishment it merits.

Turning to the antitype--the death of Jesus--the same thing intensified meets our view. How horribly sickening and revolting must have been the sight of the crucifixion! Some men can be found brutal enough--perhaps the soldiers and the rulers of the Jews were--to find pleasure in witnessing such sights, but none else. God Himself drew a thick veil of darkness over the scene, as if to shut out the awful sight from the angels.

πάνω στη γενειάδα, ακόμη και στη γενειάδα του Ααρών. που κατέβηκε στις φούστες των ενδυμάτων του.

«Τι γλυκιά, πόσο παραδεισένια είναι η θέα, όταν εκείνοι που αγαπούν τον Κύριο χαίρονται ο ένας στην ειρήνη του άλλου, Και έτσι εκπληρώνουν τον Λόγο.

Όταν ο καθένας μπορεί να νιώσει τον στεναγμό του αδερφού του, Και μαζί του να φέρει ένα μέρος. Όταν η λύπη ρέει από μάτι σε μάτι, Και χαρά από καρδιά σε καρδιά.

Όταν είμαστε απαλλαγμένοι από φθόνο, περιφρόνηση και υπερηφάνεια, οι ευχές μας όλα παραπάνω, Ο καθένας μπορεί να κρύψει τις αδυναμίες του αδερφού του και να δείξει την αγάπη ενός αδελφού.

Όταν η αγάπη, σε ένα απολαυστικό ρεύμα, Μέσα από κάθε στήθος ρέει. Όταν η ένωση είναι γλυκιά και αγαπητή εκτίμηση, σε κάθε δράση λάμπει».

Αν ρωτηθεί, "Πώς μπορεί να πραγματοποιηθεί η χριστιανική ένωση;" η απάντηση είναι απλή. Όπως οι Ισραηλίτες δεσμεύτηκαν και ακολούθησαν τον Μωυσή ως αρχηγό και νομοδότη τους, και κανέναν άλλον, έτσι πρέπει να ακολουθήσουμε τον Χριστό και κανέναν άλλον. Η Καινή Διαθήκη είναι το βιβλίο του νόμου Του, που δόθηκε για τη μοναδική μας καθοδήγηση. Με το να είμαστε ικανοποιημένοι με αυτό μόνο, χωρίς ανθρώπινη πίστη ή ανθρώπινη ηγεσία, πρέπει αναπόφευκτα να γίνουμε όλοι ένα στην πίστη και ένα στη ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII

ΤΟ ΚΑΛΥΜΜΑ

ΥΠΗΡΧΑΝ τέσσερα καλύμματα για τη σκηνή του Μαρτυρίου, τοποθετημένα το ένα πάνω στο άλλο. Φαίνεται περίεργο που έπρεπε να ήταν τόσο πολλοί. αλλά ίσως ο συμβολισμός τους είναι η καλύτερη εξήγηση. Παρατηρώ ότι η λέξη «εξιλέωση» στην Παλαιά Διαθήκη είναι, στα εβραϊκά, μια λέξη που σημαίνει κάλυμμα. Αυτό θυμίζει αναγκαστικά το περιστατικό σε σχέση με την πτώση των πρώτων γονιών μας. Διαβάζουμε ότι μετά την πτώση τους ντράπηκαν για τη γύμνια τους και έφτιαξαν ποδιές από φύλλα συκής. Αλλά ο Θεός δεν ήταν ευχαριστημένος με αυτό το κάλυμμα. Με τα χέρια Του, φαίνεται, έφτιαξε για τον Αδάμ και τη γυναίκα του δερμάτινα πανωφόρια και τα έντυσε. Τώρα δεν είναι λογικό να υποθέσουμε ότι τα ζώα που θανατώθηκαν για να αποκτήσουν δέρματα, προσφέρθηκαν πρώτα για θυσία; Ο Κάιν και ο Άβελ κατάλαβαν για τις θυσίες. από πού πήραν τις γνώσεις τους; Σίγουρα από τους γονείς τους, που με τη σειρά τους λάμβαναν τις πληροφορίες τους απευθείας από τον Θεό. Αν υποθέσουμε τότε ότι ήταν έτσι, πόσο όμορφο είναι το

The sight of Jesus suffering, dying, must have made many hearts faint. Already his back had been ploughed up by the terrible scourge; His brow was pierced and torn with the crown of thorns; blood stained His vesture, His face, His body; and now, weak and faint from pain and loss of blood, trembling and emaciated, the beginning of the end has come. They strip Him naked, exposing His open wounds and blood-stained body. He is thrown to the earth and His hands and feet nailed to the rude cross. He is now lifted up between earth and heaven, and there He hangs for six hours, till death's shadows creep over face and form. The body is now ghastly in death's awful embrace! What a spectacle! Who in heaven or earth could look upon it without horror! It was a terrible, revolting sight. God seemed to frown by pallng the heavens; to groan, by rending the earth and the rocks. But it was necessary. Without the shedding of His blood there could be no remission. To make us righteous HE must be accursed.

2. The Sin Offering of Ignorance.--The law required an offering for the sin of ignorance. It differed from the burnt offering in the following respects. The whole of the fat was to be carefully removed from the "inwards," and burnt upon the altar; but the entire carcass was to be carried without "unto a clean place, where the ashes are poured out, and (there) burnt on wood with fire." This seems to be intended to show how intensely abominable sin is to God--even in its mildest form, i. e., when committed in ignorance. The writer of the epistle to the Hebrews (chap. 13:11-13) refers to the crucifixion of Christ outside the city wall as the antitype of this sacrifice, and recognizes the shame attaching thereto. "For the bodies of those beasts, whose blood is brought into the holy place by the high priest as an offering for sin, are burned without the camp. Wherefore Jesus also, that He might sanctify the people through His own blood, suffered without the gate. Let us therefore go forth unto Him without the camp, bearing His reproach." He "became sin for us," bearing its shame and punishment. Let us therefore be willing to share His shame and reproach. The shame of the cross has not ceased. Those who follow their Lord in all things are as much despised as ever. But they are content to endure their cross, despising the shame, like their divine Master, and wait patiently for the great day of their vindication. The shame is really on the other side. So, Peter writes: "Let none of you suffer as a murderer, or a thief, or an evildoer, or as a meddler in other men's matters; but if any man suffer as a Christian let him not be ashamed, but let him glorify God in this name."

In this offering for the sin of ignorance there is a solemn lesson for the careless and indolent who profess to believe in Christ. A very large number of these entirely neglect the study of God's holy word, and take for granted their perfectly safe standing in Christ; but if asked for "a reason for the hope that is in them," would be confused and at a loss for a satisfactory answer. They heard a voice, or they felt a

θέαμα; Ενώ ο Ιεχωβά δίνει την ευγενική υπόσχεση του σπέρματος της γυναίκας, δίνει ένα αντικειμενικό μάθημα για τη σφαγή αθώων θυμάτων: και με το δέρμα τους καλύπτει την ντροπή του αμαρτωλού ανθρώπου. Κατάλαβαν οι πρώτοι μας γονείς τον υπέροχο συμβολισμό; Δεν ξέρουμε. Αλλά σε εμάς πόσο εντυπωσιακά μας θυμίζει αυτό το περιστατικό «τον Αμνό του Θεού που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου», με το αίμα του οποίου έχουμε τη λύτρωση και με τη δικαιοσύνη του οποίου καλύπτεται η ντροπή μας! Αλλά μετά από όλα τα σύμβολα του Χριστού στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά εν μέρει αναφέρουν τη Λύτρωση που είναι στον Χριστό Ιησού. Η χρήση ενός καλύμματος ήταν για να κρύβεται, όχι να σβήνει ή να σβήνει. Αλλά εν Χριστώ οι αμαρτίες μας «σβήνονται» --καθαρίζονται. Ο λεκές, η ενοχή, η ντροπή, αφαιρούνται. Δεν τους θυμούνται πια. Μπορεί να μην τα ξεχνάμε, η πληγή είναι πολύ βαθιά και επώδυνη για να την ξεχάσουμε. Αλλά ο Θεός λέει: «Τις αμαρτίες τους και τις ανομίες τους δεν θα θυμάμαι πια». Όχι απλώς καλυμμένο, αλλά απαλείφεται. όχι απλώς συγχωρημένος, αλλά ξεχασμένος. Είμαστε «δικαιωμένοι», δηλωμένοι «δίκαιοι». «Δικαιωθέντες διά της πίστεως, έχομεν ειρήνην με τον Θεόν δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού». «Αυτός έγινε για μας σοφία, δικαιοσύνη, αγιασμός και λύτρωση». Μήπως δεν είναι τότε που τα καλύμματα της σκηνής μιλούν για εξιλέωση; Ας εξετάσουμε όμως αυτά τα καλύμματα χωριστά. αλλά εξαφανίστηκε? όχι απλώς συγχωρημένος, αλλά ξεχασμένος. Είμαστε «δικαιωμένοι», δηλωμένοι «δίκαιοι». «Δικαιωθέντες διά της πίστεως, έχομεν ειρήνην με τον Θεόν δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού». «Αυτός έγινε για μας σοφία, δικαιοσύνη, αγιασμός και λύτρωση». Μήπως δεν είναι τότε που τα καλύμματα της σκηνής μιλούν για εξιλέωση; Ας εξετάσουμε όμως αυτά τα καλύμματα χωριστά.

Η ΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ ΑΣΚΟΥ.

Το εξώτερο κάλυμμα, που έκρυβε εντελώς όλα τα υπόλοιπα, ήταν φτιαγμένο από δέρματα ασβού (μερικοί πιστεύουν ότι προορίζονται δέρματα φώκιας, άλλοι φώκαινες). Αυτό το υλικό ήταν κατάλληλο για να αντισταθεί στις αλλαγές του καιρού. Ήταν στην εμφάνιση σκοτεινό, αγενές και μη ελκυστικό. Από το τραγούδι του Σολομώντα, κεφ. 1:5, φαίνεται ότι οι σκηνές, εκείνες τις μέρες, κατασκευάζονταν συνήθως από σκούρο υλικό. Σε προηγούμενο κεφάλαιο παρατηρήσαμε ότι η σκηνή ήταν κρυμμένη από το κοινό βλέμμα. Αλλά ακόμα και όταν το έβλεπαν από έξω δεν υπήρχε ομορφιά. Τώρα σε αυτήν την εξωτερική απλότητα, νομίζω ότι έχουμε ένα πολύ σημαντικό γεγονός που

change, or they appropriated a text, which perhaps was never intended for them, or they "trusted in Christ." They doubted no more: it had been sinful to doubt. But they did not take the trouble to TEST their standing by the Scriptures of truth; they did not "search and see." What wonder that many go blindly on, with a sense of self-security, while at the same time they are committing the sin of ignorance. The writer once met a preacher of the gospel who declared that he was living absolutely without sin; he had reached the exalted state of "perfect sanctification." I asked him a few questions relative to some of the positive commands of Jesus Christ. He acknowledged that he was living in utter neglect of them--had not given them much thought, and regarded them as unnecessary! That man was committing the sin of ignorance every day, a sin far more heinous and culpable than any under the law of Moses. This sin needs the atonement of Christ as much as any other form of wickedness; and to remove it it is needful to "search the Scriptures."

3. The Sacrifice of the Red Heifer. In the 19th chap. of Numbers is given full particulars of this sacrifice. The animal was to be red all over, and "without spot." Eleazar the priest was to take her forth without the camp, and there cause her to be slain. He was then to take of her blood and with his finger sprinkle it before the door of the tabernacle seven times. He was then to cause her entire body to be burnt to ashes, and into the midst of the fire he was to cast "cedar wood, and hyssop, and scarlet." The ashes of the heifer were to be laid up in a clean place, and, when required to be used, were to be mixed with spring or running water. This was "the water of purification," which was used to purify persons from all kinds of fleshly defilement.

This sacrifice of the red heifer affords us another great type of the sacrifice of Christ. Its color--red all over--points to the intensity and fulness of His sufferings in our behalf. He was submerged in them. He said: "I have a baptism to be baptized with, and how am I straitened till it be accomplished!" Baptism is never sprinkling; it is a complete overwhelming. Christ was completely overwhelmed in suffering. "All thy waves and thy billows have gone over me."

The heifer was "without spot," and no yoke had been upon it. It was never in the service of man, but entirely reserved for God. The entire devotion of Jesus to the service of God may be here indicated. He said: "I delight to do Thy will, O God;" "My meat and drink is to do the will of Him that sent Me, and to finish His work." She was burnt entire; the whole carcass was consumed to ashes. Of Jesus we read: "Not a bone of Him shall be broken." His was, as it were, a "whole burnt offering." Spirit, soul, body, all "consumed" in agony and death. The "cedar wood, and hyssop, and scarlet" may point to the extreme bitterness of the cup which His Father gave Him to drink. We may judge of its bitterness by

εκτίθεται. 1ος. Όσον αφορά το πρόσωπο του μακαριστού Κυρίου μας στη γη. Ο προφήτης Ησαΐας προείπε «Η όψη Του ήταν τόσο αμαυρωμένη περισσότερο από οποιονδήποτε άνθρωπο, και η μορφή Του περισσότερο από τους γιους των ανθρώπων» (Ησ. 52:14). «Θα μεγαλώσει μπροστά Του σαν τρυφερό φυτό, και ως ρίζα από ξηρό έδαφος. Δεν έχει μορφή ούτε ευγένεια. και όταν Τον βλέπουμε, δεν υπάρχει ομορφιά που να Τον επιθυμούμε. Είναι περιφρονημένος και απορριπτός από τους ανθρώπους, άνθρωπος των θλίψεων και εξοικειωμένος με τη θλίψη. και ως ένας από τον οποίο οι άνθρωποι κρύβουν το πρόσωπό τους, ήταν καταφρονημένος και δεν Τον εκτιμούσαμε." Ησ. 53:2,3. Όλα αυτά, όπως γνωρίζει κάθε αναγνώστης της Βίβλου, εκπληρώθηκαν κατά γράμμα στον Ιησού τον Ναζωραίο. Τι θαύμα ότι ο περήφανος Εβραίος προσβλήθηκε και οι ιδέες του για ευπρέπεια συγκλονίστηκαν, όταν ο φτωχός ξυλουργός της Ναζαρέτ ισχυρίστηκε ότι ήταν ο Μεσσίας - η ελπίδα του Ισραήλ! φως γύρω από το κεφάλι Του. Λοιπόν, νομίζω ότι είναι πολύ φυσικό, αλλά όλα είναι ένα λάθος. Αν είχε ποτέ κάποια φυσική ομορφιά, η έκθεσή του, η φτώχεια, οι λύπες και οι κόποι Του ήταν περισσότερο από επαρκής για να την εξαφανίσουν. Είναι περισσότερο σύμφωνο με τη λογική και την Αγία Γραφή να αναπαριστά το πρόσωπό Του και τη μορφή Του αμαυρωμένη περισσότερο από ό,τι συνήθως με τους γιους των ανθρώπων. Γιατί ήταν αυτό; Γιατί δεν ήταν σκοπός Του να «τραβήξει το σαρκικό μάτι». Όχι η δόξα της μορφής Του, αλλά του χαρακτήρα και του έργου Του, επρόκειτο να είναι η έλξη. 2ο. Το ίδιο ισχύει και για την Εκκλησία του Χριστού. «Η βασιλεία των ουρανών (της οποίας η Εκκλησία του Θεού αποτελεί σημαντικό μέρος) δεν έρχεται με εξωτερική εμφάνιση». Δεν εισήχθη στον κόσμο με μεγαλοπρέπεια και μεγαλειώδη επίδειξη. Οι απόστολοι, όπως και ο Δάσκαλός τους, ήταν χωρικοί, ταπεινής καταγωγής και του περιβάλλοντός τους. Η Εκκλησία που έχτισαν ήταν η ίδια η απλότητα. Τα αξιοθέατα του ήταν ουσιαστικά και εξ ολοκλήρου πνευματικά. Δεν είχε κοσμικές τιμές να προσφέρει. αλλά άφθονη σταυροφορία, φτώχεια και βάσανα για χάρη του Χριστού. Η πίστη του, το δόγμα του οι διατάγματός του ήταν όλες όμοιες «σε αυτούς που χάνονταν, ανοησία». Οι χώροι συνάντησής του ήταν οι «σπηλιές της γης», τα ανώτερα δωμάτια ή τα ανοιχτά χωράφια. Κι όμως προχώρησε κατακτώντας και για να κατακτήσει. Έγινε αισθητό παντού, από την κοίτη μέχρι το θρόνο και από τη μια άκρη της γης στην άλλη. Ο Χριστιανισμός, όπως προήλθε από τα χέρια του Χριστού και των Αποστόλων, ήταν σκληρά εχθρικός σε όλες τις ματαιοδοξίες της μεγαλοπρέπειας και της επίδειξης, και το πνεύμα του δεν αλλοιώνεται. Η φύση του δεν έχει αλλάξει. καθώς προήλθε από τα χέρια του Χριστού και των Αποστόλων ήταν σκληρά εχθρική σε όλες τις ματαιοδοξίες της μεγαλοπρέπειας και της επίδειξης, και το πνεύμα της δεν αλλοιώνεται. Η φύση του δεν έχει αλλάξει. καθώς προήλθε από τα χέρια του Χριστού και των Αποστόλων ήταν σκληρά εχθρική σε όλες τις ματαιοδοξίες της μεγαλοπρέπειας και της επίδειξης, και

Gethsemane. His bitter cry, "My Father, if it be possible, let this cup pass from Me," and His blood-like sweat, are the signs of the agony of soul which the dear Saviour bore. The ashes and water of purification point to the power of the blood of Jesus to cleanse us from sins, and separate us to the service of God. "For if," says the inspired penman, "the blood of goats and bulls, and the ashes of a heifer, sprinkling them that have been defiled, sanctify unto the cleanness of the flesh, how much more shall the blood of Christ, who through the eternal Spirit offered Himself without blemish unto God, cleanse your conscience from dead works to serve the living God."

This interesting theme of sacrificial types and shadows might be pursued much further; but we have gone far enough for our space and the patience of the reader. No doubt can be entertained as to the typical character of these offerings, made year by year and day by day. They all pointed onward to the one great sacrifice of Christ. And now, looking back from our vantage ground, how sweet to sing:

Before the building of the tabernacle, it was lawful to offer sacrifice anywhere, but afterwards there was only one spot and one altar on which sacrifices might be offered: that was on the altar right before the door of the tabernacle. So there is one place--Calvary, and one offering--Christ crucified, to which we may now come and find salvation. "I am the way, the truth, and the life; no man cometh unto the Father but by Me." "There is none other name given among men whereby we must be saved."

CHAPTER IX

THE LAVER

BETWEEN the altar of burnt offering and the door of the Tabernacle stood the Laver. It was made of the brass mirrors of the "serving women." No account is given of its size and shape. It must have been of considerable dimensions, as it was used for the priests to bathe in. For the priests to attempt to enter the tabernacle without washing at the laver was to incur instant death. What does this laver represent? That it betokens something very important is evident from the awful penalty the priest incurred who despised or neglected it. In answering this question, I wish to draw special attention to a passage in Ep. 6:25-27. "Husbands love your wives, even as Christ also loved the church, and gave Himself up for it; that he might sanctify it, having cleansed it by the washing of water with the word," &c. Here is an evident reference to the sanctification of the priest at the laver, which helps us to a right understanding of its significance. The laver represents two things inseparably joined together--"The Water with the Word."

1. The "Word" is indicated by the substance of which the laver was formed--the mirrors of the serving women. The

το πνεύμα της δεν αλλοιώνεται. Η φύση του δεν έχει αλλάξει.

Τι πρέπει λοιπόν να ειπωθεί για την υπερηφάνεια και τη μάταιη επίδειξη των σημερινών εκκλησιών και καθηγητών; Τι σημαίνουν τα μεγάλα μας κτίρια, τα βαμμένα παράθυρα, τα ακριβά όργανα, οι υψηλόμισθοι λειτουργοί, οι «μοντέρνες εκκλησίες», αλλά μια απόκλιση από την απλότητα που υπάρχει στον Χριστό Ιησού; Αυτά τα πράγματα μπορεί να κερδίσουν την επιδοκιμασία των ανθρώπων, ιδιαίτερα των κοσμικών, αλλά αποδυναμώνουν και παραλύουν την πνευματική δύναμη της εκκλησίας. Μειώνουν την οξεία γραμμή οριοθέτησης μεταξύ της εκκλησίας και του κόσμου. οδηγούν σε διακρίσεις και σεβασμό των προσώπων στην εκκλησία ανάλογα με την κοινωνική θέση. ανοίγουν το δρόμο για ένταξη χωρίς μετατροπή. Ο Χριστιανισμός δεν χρειάζεται τέτοια αξεσουάρ. Προχωρά πολύ καλύτερα χωρίς αυτά. όχι στο να κερδίσει πλήθος θαυμαστών, αλλά στο να σώσει τους ανθρώπους από τις αμαρτίες τους. Με την υπερηφάνεια και τις αισθησιακές απολαύσεις, και προσφέροντας προτροπές που δεν είναι σε αρμονία με το πνεύμα του Χριστού, νικάμε τον υψηλό σκοπό του ευαγγελίου. Ως εκ τούτου, συμπεραίνουμε ότι όπως δεν υπήρχε τίποτα ελκυστικό για το εξωτερικό της σκηνης, έτσι δεν θα έπρεπε να υπάρχουν απλές σαρκικές και αισθησιακές έλξεις που να συνδέονται με την Εκκλησία του Θεού.

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΚΑΛΥΜΜΑ

Για λόγους αντίθεσης, ίσως είναι καλό τώρα να εξετάσουμε το κάλυμμα όπως φαίνεται από το εσωτερικό της σκηνης, ή το πιο εσωτερικό κάλυμμα. Τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι πιο εντυπωσιακό από την αντίθεση μεταξύ του εξωτερικού και του εσωτερικού της σκηνης. Το πρώτο, όπως είδαμε, ήταν σκοτεινό, σκοτεινό και μη ελκυστικό. αλλά ο τελευταίος ήταν υπέροχα πλούσιος και όμορφος. Είδαμε ότι είχε τοίχους από καθαρό χρυσό. Είχε επίσης ψιλά σφυρήλατα έπιπλα από καθαρό χρυσό. Και δίπλα σε αυτά είχε ένα κρεμαστό για την πόρτα, το οποίο ήταν κλειστό, κλείνοντας το φως της ημέρας: ένα πέπλο και ένα κάλυμμα όπως φαινόταν από μέσα. Όλα αυτά ήταν φτιαγμένα με την ίδια όμορφη υφή και χρώματα. Το πρώτο διαμέρισμα φωτιζόταν από τις επτά φωτεινές λάμπες του χρυσού φανοστάτη. και τα Άγια των Αγίων φωτίστηκε από τη Σεκίνα, ένα ένδοξο φως από τον ουρανό, που άστραφτε προς το κάθισμα του ελέους. Πόσο μαγευτικά όμορφη, λοιπόν, πρέπει να ήταν η σκηνή του Μαρτυρίου όπως φαίνεται από μέσα! Το εσωτερικό κάλυμμα ήταν από λεπτό πλεγμένο λινό, με χρώματα μπλε, μωβ και κόκκινο. Στις κουρτίνες δουλεύονταν αγγελικές μορφές (πιθανότατα κεντήματα από λεπτές χρυσές κλωστές). Τώρα όλη αυτή η δόξα, η ομορφιά και ο πλούτος είναι υποδηλωτικές. Μας μιλάει για τη θεότητα του Χριστού. Ήταν «ο Θεός φανερωμένος στη σάρκα». Είχε μια δόξα, αλλά ήταν πνευματική και όχι σαρκική. «Βλέπαμε τη δόξα Του», λέει

purpose of a mirror is to reflect one's likeness. The word of God is compared to a mirror by the Apostle James. "For if anyone is a hearer of the word and not a doer, he is like unto a man beholding his natural face in a mirror, for he beholdeth himself, and goeth away, and straightway forgetteth what manner of man he was. But he that looketh into the perfect law, the law of liberty, and so continueth, being not a hearer that forgetteth, but a doer that worketh, this man shall be blessed in his doings" Jam. 1:23-25. This is a striking and beautiful illustration of the word of God. It shows us ourselves; it exposes our naked deformity--the corrupt state of our hearts--in the sight of God, and thus leads us to seek cleansing and renewing. The word of God holds a most important place in saving the sinner. We are "begotten" by the word. David said: "Thy word quickeneth me;" "Faith cometh by hearing the word of God;" It is--"the sword of the spirit," and "is living and active, and sharper than any two-edged sword." There are some who say that the word of God is a "dead letter," but no one can say so truthfully in the light of these scriptures.

2. The "water" in the above scripture (Ep. 5) refers to the Christian institution of baptism. All scholars are agreed in this; and indeed, it is impossible to doubt it when the place and design of baptism, as taught in the New Testament is understood. Let us see. Baptism is in water. "See here is water, what doth hinder me to be baptized," "Can any man forbid the water, that these should not be baptized." Baptism is a washing (or bathing); "Arise, and be baptized, and wash (bathe) away thy sins, calling upon His name." Baptism is only to be administered to the penitent believer. "He that believeth and is baptized shall be saved," "Repent and be baptized every one of you in the name of the Lord Jesus for the remission of your sins." Baptism admits into the "one, body," the church. "Ye are all baptized into one body." Baptism is in order to "salvation" or "remission of sins." See Mark 16:15-16; Acts 2:28.

We conclude then that the water of the laver before the door of the tabernacle represents baptism. We do so because it can represent nothing else, and because the analogy is complete. This will appear still more conclusively in the next chapter. Just now I want to show the two-fold type--"The water with the word." In Tit. 3:5 we read, "According to His mercy He saved us through the washing (marg., laver) of regeneration and renewing of the Holy Ghost." We have seen that the word of God is the "sword of the spirit," i. e., it is the means used by the Holy Spirit in conversion. Hence what the word does the spirit does. In the above text then we have the truth established that the word and the water are inseparable in regeneration. The same truth is taught by Jesus, "Except a man be born of water and the spirit he cannot enter into the kingdom of God" (John 3:5).

ο Ιωάννης, «τη δόξα του μονογενοῦς του Πατέρα, γεμάτη χάρη και ἀλήθεια». «Ο οποίος, ὄντας η λάμψη της δόξας Του, και η ίδια η εικόνα της ουσίας Του, και υποστηρίζοντας τα πάντα με τον λόγο της δυνάμεις Του, όταν ἔκανε τον εξαγνισμό των αμαρτιῶν, κάθισε στα δεξιά του Θεοῦ» (Εβρ. 1 : 3). Όταν ο Μωσῆς εἶπε στον Θεό, «Σε προσεύχομαι, δείξε μου τη δόξα Σου», ο Θεός ἀπάντησε: «Θα κάνω ὅλη την ΚΑΛΗ ΜΟΥ να περάσει μπροστά σου». Ἄρα η υπέρτατη δόξα του Χριστοῦ στη γη ἦταν η καλοσύνη Του. Και πάλι, η εσωτερική δόξα της σκηνῆς μιλάει για την εσωτερική δόξα της Εκκλησίας. Τα κάλλη της εἶναι πνευματικά και ὄχι σαρκικά.

«Η κόρη του βασιλιά εἶναι ὅλη ἔνδοξη μέσα της». «Ἐτσι ο Βασιλιάς θα ἐπιθυμήσει πολύ την ομορφιά σου και θα τον προσκυνήσεις». «Εἶσαι πολύ δίκαιος, ἀγάπη μου».

Η αγιότητα, ο ουράνιος φρόνημα, η γλυκιά ταπείνωση και η πλήρης υποταγή στο θέλημα του Θεοῦ, που ἔκαναν τον Ἰησοῦ τόσο ὁμορφο στη γη, εἶναι οι ίδιες οι χάρες που κοσμούν την ἀληθινή Εκκλησία του Χριστοῦ σε ὅλους τους αἰῶνες. Ἔχουμε παρατηρήσει προηγουμένως τις πιθανές ἔννοιες των χρωμάτων και των μορφῶν στα ἀναρτήματα, το πέπλο και το κάλυμμα.

Μιλούν για ουράνια, ταπείνωση, βασιλική δόξα και αγνότητα. Για να κατανοήσουμε αυτά τα πράγματα πρέπει να μπούμε και να «μείνουμε» στον Χριστό και στην Εκκλησία Του. Δεν μπορούν να εκτιμηθούν ἢ να κατανοηθούν παρά μόνο πρακτικά και πειραματικά. Ούτε ο λόγος ούτε η παρατήρηση μπορούν να μας δώσουν την εὐλογία του ἱεροῦ. Κάποια πράγματα πρέπει να τα δοκιμάσεις πριν γίνει κατανοητή η γλύκα τους. Ο σκεπτικιστής χλευάζει αυτό που, στη φύση των πραγμάτων, δεν ἔχει δύναμη να εκτιμήσει. Πόσο ἀληθινά εἶναι τα λόγια: «Γευθεῖτε και δείτε ὅτι ο Κύριος εἶναι καλός· εὐλογημένος εἶναι ο ἄνθρωπος που ἐμπιστεύεται σε Αυτόν». Και ἐπίσης τα λόγια του Πέτρου: «Να λαχταράτε το πνευματικό γάλα, που εἶναι χωρίς δόλο, για να αυξηθεῖτε με αυτό προς σωτηρία, εἰάν ἔχετε γευτεῖ ὅτι ο Κύριος εἶναι ἐλεήμων».

Χωρίς αυτή τη γεύση, δεν μπορεί να υπάρξει αυτή η λαχτάρα για τη θρεπτική τροφή που προέρχεται ἀπό την κοινωνία με τον Θεό. Εκείνος ὅμως που ἔχει «γεύσει» ἔχει οἰσυνθεί η ὄρεξή του και λαχταρά να χορτάσει ἀπό το πλήρωμα του Θεοῦ ἐν Χριστῷ.

Η δόξα της Εκκλησίας εἶναι και η καλοσύνη της. Η διδασκαλία του Ἰησοῦ και των ἀποστόλων Του σχετίζεται σχεδόν ἐξ ολοκλήρου με τον χαρακτήρα. Στην Εκκλησία, τα ἔργα της σάρκας - «πορνεία, ἀκαθαρσία, εἰδωλολατρία, πλεονεξία, μαγεία, ἔθρα, διαμάχες, ζήλιες, οργή, φατρίες, διαιρέσεις, αἰρέσεις, φθόνος, μέθη, γλέντια και ἄλλα παρόμοια» πρέπει να γίνονται. καταδικάστηκε αὐστηρά και καταστράφηκε. ἀλλά οι καρποὶ του Πνεύματος - "ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, καλοσύνη, καλοσύνη, πίστη,

THE PRIESTHOOD

THE Levitical Priesthood was typical of the Christian Priesthood. "Ye also as living stones, are built up a spiritual house, to be a holy priesthood, to offer up spiritual sacrifices, acceptable to God through Jesus Christ," I Peter 2:5. Also verse 9 "But ye are an elect race, a royal priesthood, a holy nation, a people for God's own possession." "Worthy art thou to take the book, and to open the seals thereof, for thou wast slain, and didst purchase unto God with Thy blood, men of every tribe, and tongue, and people, and nation, and madest them to be unto our God a kingdom and priests, and they reign on the earth" Rev. 5:9, 10. "Having therefore, brethren, boldness to enter into the holy place by the blood of Jesus, by the way which he dedicated for us, a new and living way, through the veil, that is to say his flesh; and having a great high priest over the house of God, let us draw near with a true heart, in fulness of faith, having our hearts sprinkled from an evil conscience, and our body washed with pure water" Heb. 10:19, 20. "We have an altar whereof they have no right to eat which serve the tabernacle" Heb. 13:10. Also verse 15:11 "Through him, therefore, let us offer up a sacrifice of praise to God continually, that is, the fruit of lips which make confession to his name."

These scriptures teach:

1. That all Christians are priests unto God in Christ. There is therefore no such thing as a class priesthood, such as obtains in the Church of Rome and the Church of England. This mistake has been, in all ages since it was foisted upon the Church, a prolific source of error. It is without doubt the root of the tree of anti-Christ. And how hard it is to root up this evil! The distinction between "clergy" and "laity," the one-man ministry, and indeed every form of mere officialism are traceable to this gigantic evil.

2. That "the priesthood being changed there is also a change of the law." Our sacrifices are "spiritual," and hence our altar is spiritual. "The sacrifice of the mass" and the "altar" of the Episcopal Church, priestly vestments, the offering of incense, are all alike alien to the "new and living way." They either belong to dead Judaism or to heathen idolatry.

3. That the consecration of the priest under the law was typical of the Christian's consecration to Christ.

We have seen in previous chapters that the relative positions of the altar of burnt offering and the laver in the court of the tabernacle indicated the way of salvation. For as both stood opposite the door of the tabernacle, so the cross of Christ and the ordinance of baptism stand opposite the church and must be approached to enter it. Again, the first thing approached through the gate of the court was the altar, and

πραότητα, εγκράτεια" - καλλιεργούνται και ωριμάζουν, έως ότου κρέμονται με την πιο πλούσια αφθονία για τη ζωή των αγίων.

Η ΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ ΚΡΙΩΝ.

Ανάμεσα στα δύο καλύμματα που μόλις περιγράφηκαν υπήρχαν άλλα δύο. Το δίπλα στο εξωτερικό κάλυμμα των «δερμάτων ασβών» ήταν φτιαγμένο από «δέρματα κριαριών βαμμένα κόκκινα». Η κόκκινη βαφή υποτίθεται ότι έχει εξαχθεί από ένα σκουλήκι. Αυτό απεικονίζει τη ρήση του Δαβίδ, ο οποίος μιλούσε για τον Χριστό, «Είμαι σκουλήκι και κανένας άνθρωπος». Ένα σκουλήκι είναι απεχθή και πατιέται κάτω από τα πόδια του ανθρώπου. Όπως εφαρμόζεται στον Ιησού, παρουσιάζει την υπέροχη ταπεινώσή Του για τη σωτηρία μας. «Ήταν περιφρονημένος και απορριφθείς από τους ανθρώπους». «Ήταν περιφρονημένος, και δεν Τον εκτιμούσαμε». «Αν και ήταν πλούσιος, όμως για χάρη μας έγινε φτωχός, για να γίνουμε πλούσιοι μέσω της φτώχειας Του». «Έγινε για λίγο χαμηλότερο από τους αγγέλους, εξαιτίας των παθημάτων του θανάτου... για να γευτεί με τη χάρη του Θεού τον θάνατο για κάθε άνθρωπο».

Καθώς παίρνουμε τη σκηνή του Μαρτυρίου για να αναπαραστήσουμε την Εκκλησία όπως έχει σχέση με τον Χριστό, βλέπουμε συνεπώς σε αυτό το κάλυμμα ένα χαρακτηριστικό στην Εκκλησία του «ιδίου νου που ήταν στον Χριστό Ιησού». Ο ευλογημένος Κύριός μας προσπάθησε να εντυπώσει αυτό το μάθημα στους μαθητές, προτού φύγει από αυτούς, με μια όμορφη πράξη ταπεινοφροσύνης. «Πήρε μια πετσέτα και ζούσε και άρχισε να πλένει τα πόδια των μαθητών. και αμέσως μετά τη δήλωση του θέματος αυτού του αντικειμένου μαθήματος: «Με ονομάζετε Δάσκαλο και Κύριο, και καλά κάνετε, γιατί έτσι είμαι. ο ένας στα πόδια του άλλου· γιατί σας έδωσα ένα παράδειγμα ότι πρέπει να κάνετε όπως σας έκανα. Αλήθεια, αλήθεια, σας λέω, ο δούλος δεν είναι μεγαλύτερος από τον κύριό του, ούτε αυτός που έχει σταλεί μεγαλύτερο από αυτόν που έστειλε αυτόν».

«Αυτός που είναι ο μεγαλύτερος ανάμεσά σας, ας είναι υπηρέτης όλων». Αυτό είναι ένα δύσκολο μάθημα να κατακτηθεί. Λίγοι όμως εκτελούν πλήρως το έργο. Το να γίνεται ο σπουδαιότερος υπηρέτης όλων - το να παίρνει τη χαμηλότερη θέση - είναι πράγματι μια μεγάλη πράξη αυτο-απαρνήσεως. Αλλά ο Κύριός μας το έκανε. και δεν πρέπει να το θεωρούμε πολύ δύσκολο να γίνουμε σαν Αυτόν -- να ακολουθήσουμε τα βήματά Του. Ω, αν αυτό το μάθημα είχε μαθευτεί και εφαρμοστεί πλήρως, πώς θα έδειχνε η Εκκλησία τους επαίνους του Λυτρωτή της! Τότε όλοι θα αναζητούσαν όχι τη δική τους δόξα, αλλά του Χριστού. Τότε όλοι δεν θα κοιτούσαν τα δικά τους πράγματα, αλλά τα πράγματα των άλλων. Ο καθένας θα αγωνιζόταν να

then the laver. So, in the way of salvation the sinner first comes to Christ crucified, believing, repenting; then as a penitent believer in Jesus he is baptized, and enters the church. Now this order has been reversed by the introduction of infant baptism. This practice places the "laver of regeneration" before the cross of Christ, and has led to some terrible errors of doctrine; for, correctly recognizing the scriptural connection between baptism and remission of sins and the new birth, nearly all baptismal services for infants teach that the baby is regenerated in baptism. And so firm a hold has this doctrine on ministers and people, that the former often scruple to read their burial service over the dead infant who has died unbaptized; and the latter often imagine the infant in such a case LOST. Infant baptism must, in the nature of things, be wrong, as we have seen the word of God is meant to be present and operative in the heart of the person baptized. Baptism is not a mere bodily act. It is the baptism of the whole man, soul and body; it means death to sin, and resurrection to "newness of life;" it expresses inward faith and repentance by an outward symbol. Now as none of these things can be true of infants, it is certain that infant baptism is contrary to the word of God. What then? The order of the priests' consecration is the order of conversion to God. As the candidate for the priesthood first came with his sacrifice, and received atonement through the blood of the innocent victim, while full of faith and repentance; then was bathed in the laver; then was robed in the pure white robes; and then entered into the holy place to minister in the tabernacle; so in conversion the poor lost sinner must first come with faith and repentance to the crucified Savior--to the blood of his cross--and thus believing, be baptized in water into the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit, and thus "putting on Christ" he is robed in his spotless righteousness, and is fitted to enter the Church and become a lively member of the same.

And now in concluding this chapter let my kind reader ask, "Have I come to Christ in this way?" I ask you to search the New Testament and judge for yourself whether it is the "way of the Lord" or not. First come to Jesus--come to the Lamb of God--come to the blood of the new covenant, come and trust him, come and love him, come and surrender yourself wholly to him, and thus, and thus only, come to his baptism, be "buried with Christ," and "into Christ." Bury the old life--the old man, and rise from the symbolic grave to live for Christ, holiness and eternity. Then with joy enter His holy place--the Church, and devoutly serve the great King, and sweetly enjoy the "communion of saints."

CHAPTER XI

THE HOLY PLACE

THE priest duly consecrated, entered the Holy Place to do service therein. The Holy Place was the first compartment

ξοδεύει και να ξοδεύεται για το καλό της Εκκλησίας και για τη δόξα του Χριστού.

ΚΑΛΥΜΜΑ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ ΤΩΝ ΓΙΑΩΝ

Αυτό το κάλυμμα βρισκόταν δίπλα στο όμορφο πιο εσωτερικό κάλυμμα, και επομένως βρισκόταν κάτω από το κάλυμμα των δερμάτων των κριών. Προσφέρονταν αίγες για θυσία. Τη μεγάλη ημέρα όλου του ισραηλιτικού έτους, την ημέρα της εξιλέωσης, προσφέρθηκαν δύο τράγοι ως προσφορές. Ο ένας σκοτώθηκε ως προσφορά για την αμαρτία, και ο Ααρών πήρε το αίμα του στα Άγια των Αγίων και το ράντισε πάνω στο ιλαστήριο για να κάνει εξιλέωση για όλο τον λαό. Ο άλλος τράγος μεταφέρθηκε ζωντανός στην άκρη του στρατοπέδου, και ο Ααρών έβαλε τα δύο του χέρια στο κεφάλι του και ομολόγησε πάνω του όλες τις ανομίες των γιων Ισραήλ και όλες τις παραβάσεις τους, ακόμη και όλες τις αμαρτίες τους, και τα έβαλε πάνω στο κεφάλι του ζωντανού τράγου, και το έστειλε με το χέρι ενός ανθρώπου που ήταν έτοιμος στην έρημο, και ο τράγος έφερε πάνω του όλες τις ανομίες τους σε μια ερημική γη.

Ο αναγνώστης θα έχει υπόψη του τις εισαγωγικές παρατηρήσεις, εισάγοντας αυτή τη μελέτη των καλυμμάτων, ως προς τη σχέση μεταξύ κάλυψης και εξιλέωσης. Λοιπόν, μου φαίνεται ότι αυτό το κάλυμμα από τρίχες κασίικας μας θυμίζει ειδικά τη μεγάλη, εξιλέωσή μας. Και νομίζω, επίσης, ότι υπάρχει θεία διδασκαλία στη διάταξη αυτών των καλυμμάτων. Η συμβολική τους εφαρμογή έχει τη σειρά έτσι - υποβάθμιση, ταπεινοφοροσύνη, εξιλέωση, ομορφιά της αγιότητας, ειρήνη και ευλογία. Έτσι, ο Ιησούς έγινε με ανθρώπινη μορφή, με ομοίωση αμαρτωλής σάρκας, ταπεινώσε τον εαυτό Του, πέθανε για τις αμαρτίες μας και εισήλθε στη δόξα. Και έτσι ερχόμαστε επίσης με όλες τις αμαρτίες και την ντροπή μας, με βαθιά ταπείνωση πνεύματος, με εμπιστοσύνη στο εξιλεωτικό αίμα του Ιησού και λαμβάνουμε συγχώρεση, ειρήνη, την ομορφιά της αγιότητας και τη δόξα του Θεού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII

Ο ΘΡΑΛΛΑΚΟΣ ΒΩΜΟΣ

Θα είναι περισσότερο σε αρμονία με το σχέδιο αυτής της μικρής εργασίας να εξετάσουμε στη συνέχεια τα αντικείμενα στην αυλή της σκηνης.

Το πρώτο από αυτά ήταν το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος. Αυτό είχε σχήμα τετράγωνο και ήταν φτιαγμένο από ξύλο ακκαίας επικαλυμμένο με ορειχαλκο. Ήταν κούφιο, δεν είχε ούτε πάνω ούτε κάτω, αλλά μια ισχυρή ορειχάλκινη σχάρα ήταν στερεωμένη σχεδόν στο μέσον του δρόμου για να συγκρατεί τη φωτιά και τη θυσία. Αυτός ο βωμός είχε πλάτος περίπου εννέα πόδια και ύψος πέντε πόδια και η θέση του βρισκόταν στην αυλή, ακριβώς απέναντι από την «πύλη» της αυλής και την πόρτα της

of the tabernacle, divided from the "Holy of Holies," or inner compartment, by a thick veil of very rich material. This veil completely hid the Holy of Holies from view, and was only passed once a year by the high priest. The curtain at the door of the tabernacle was made of the same rich material as the veil, and was doubtless kept down so as to obscure the Holy Place from outside view. Now, this Holy place, with its furniture and divine service, is typical of the Church of Jesus Christ. By the term church I do not mean that universal, mystical nothing which so many now regard the Church to be, but the assembly of Christ's people, meeting regularly in any given place to worship God in spirit and in truth; or in other words, the Church of God as ordered and set before us in the New Testament. In this church all are priests--as we have seen--made such by blood and water--faith in Christ, and baptism. "Let us draw near (as priests) having had our hearts sprinkled from an evil conscience, and our body washed (bathed) in pure water." And as no one dare enter the tabernacle who was not a duly ordained priest, so no one should presume to enter the Church and partake in its privileges who has not been duly consecrated in the way of God's appointment.

Of the church when first established (Acts 2:42) it is said "They continued steadfastly in the apostles' teaching and fellowship; in the breaking of bread and the prayers." This passage indicates the principle things which engaged the devotion and worship of the church. And in our examination of the tabernacle, with its furniture and its services, we shall find that these things were the very things most prominently symbolized.

THE LAMPSTAND.

We begin with the golden lampstand. This was a very beautiful and costly piece of furniture. It was beaten out of one solid mass of gold, weighing a talent, which was equal to £5475 in our money. It had a central stand with upright lamp, and six branch-lamps, three on either side. The whole was tastefully and ornamentally designed, being worked throughout into shapes of flowers and fruits of the pomegranates. Oil extracted from olive berries was burnt in the lamps, which emitted an exceedingly bright flame. The lights were never allowed to go out, but it was the duty of the priests to keep them replenished with oil and trimmed continually. Golden snuffers were provided to assist in the trimming, but no extinguishers. The lampstand was placed on the left side of the holy place, and was ITS ONLY LIGHT.

Now what, in the Church of Christ, was this beautiful lampstand, with its burning flames, intended to foreshadow? The answer is the word of divine inspiration, or the "apostles' teaching." That teaching is the word of God, and

σκηνης, στο μέσον του δρόμου. Το πρώτο πράγμα που απαιτεί την προσοχή μας είναι

Η ΦΩΤΙΑ

Η φωτιά του βωμού της θυσίας άναψε για πρώτη φορά με μια άμεση πράξη του Θεού. «Και φάνηκε η δόξα του Κυρίου στον λαό, και βγήκε φωτιά μπροστά στον Κύριο— (πιθανόν από τη στήλη της φωτιάς και του σύννεφου)— και κατέφαγε πάνω στο θυσιαστήριο το ολοκαύτωμα και το λίπος, που όταν όλος ο λαός είδε φώναξε και έπεσε με τα μούτρα» (Λευιτ. 9:23-24). Αυτό έγινε για να εντυπωσιάσει τους ανθρώπους με τον πιο επίσημο τρόπο ότι η φωτιά σε εκείνο το βωμό ήταν η φωτιά του Θεού. και είχε μια απαίσια σημασία. Παρατηρούμε και εδώ ότι η φωτιά στο βωμό έπρεπε να μείνει αναμμένη για πάντα. «Και η φωτιά επάνω στο θυσιαστήριο θα ανάψει επ' αυτού.

Τώρα τι σημαίνει αυτή η φωτιά; Αυτό το κάψιμο στο θυσιαστήριο, το να στέκεται εμπόδιο στην προσέγγιση στη σκηνή και την ιερή παρουσία; Μου φαίνεται ότι αντιπροσωπεύει ένα πράγμα, και αυτό μόνο -- τη δικαιοσύνη του Θεού στην τιμωρία της αμαρτίας! Υποδεικνύει «η φωτιά που δεν θα σβήσει ποτέ». Λέει ότι «η αμαρτία δεν μπορεί να μείνει ατιμώρητη». Λέει ότι «ο Θεός μας --(να αμαρτάνεις και ό,τι έχει την αμαρτία πάνω του) -- είναι φωτιά που καταναλώνει». και ότι «Δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ξεκαθαρίσει τους ένοχους». Ο φτωχός αμαρτωλός καθώς έφερνε το αθώο θύμα του να σφαγιαστεί και να καταναλωθεί σε αυτό το βωμό αναγνώρισε τη δική του άξια τιμωρία σε όλη τη συναλλαγή, και η μόνη ιδέα που υπερέχει στο μυαλό του θα ήταν η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ. «Όπως υποφέρει αυτό το αθώο αρνί, έτσι να υποφέρω κι εγώ», αν ο Κύριος δεν είχε ορίσει με το μεγάλο Του έλεος λύτρα. Και έτσι ο αγαπητός μας Κύριος, όταν πέθανε για εμάς, «αμαρτήθηκε», «βάρωσε τις αμαρτίες μας στο ίδιο Του σώμα», «έκανε κατάρα για εμάς» και καταναλώθηκε από τη φωτιά του Θεού στο θυσιαστήριο της εξιλέωσης. «Τραυματίστηκε για τις παραβάσεις μας· μολωπίστηκε για τις ανομίες μας· η τιμωρία της ειρήνης μας ήταν πάνω του· και με τις ραβδώσεις Του θεραπευόμεσταν. Όλοι εμείς σαν πρόβατα έχουμε πλανηθεί· στραφήκαμε τον καθένα στον δικό του δρόμο· και ο Κύριος έβαλε επάνω Του την ανομία όλων μας». Όλοι εμείς όπως τα πρόβατα έχουμε παραστρατήσει. Έχουμε γυρίσει τον καθένα στον δικό του δρόμο. και ο Κύριος έβαλε επάνω Του την ανομία όλων μας». Όλοι εμείς όπως τα πρόβατα έχουμε παραστρατήσει. Έχουμε γυρίσει τον καθένα στον δικό του δρόμο. και ο Κύριος έβαλε επάνω Του την ανομία όλων μας».

ΟΙ ΘΥΣΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ.

Αυτά ήταν πολλά και διάφορα. Αναμφίβολα, όλοι έδειχναν, ή προανήγγειλαν, τον σταυρό του Χριστού - σε Αυτόν που «στο τέλος των αιώνων φάνηκε να απαλλάσσει την αμαρτία με τη θυσία του εαυτού Του». Εισερχόμαστε τώρα σε μια

nothing else. The following comparisons will show the truth of this conclusion:

1. The lampstand was of great value, being of pure solid gold. The word of God is pure and of inestimable value. Those who know anything of its worth fully endorse the saying of the Psalmist: "How precious also are thy thoughts unto me, O God!" The word of God is precious because it reveals God, heaven, eternity; shows the way of salvation, of holiness and eternal life. In a word because it is full of Christ.

2. Pure gold is the most enduring of substances. Here again the lampstand testifies to the word of God which "endureth forever."

3. It was exceedingly beautiful. The word of God is full of the beauty of holiness.

4. The seven branches point to perfection--completeness. The number seven was the perfect number. It has been suggested with considerable force and beauty (see Maston's Christ in the Tabernacle), that these seven lamps indicate the Bible, with its three great divisions--the law, the psalms, and the prophets on the one side; and three New Testament divisions--the Acts, the epistles, and the Revelation on the other hand; with Christ in the gospels as chief central stem. I am however disposed to regard these seven branches as intended to point to another matter. I take it that the old covenant institutions were typical of things which essentially belong to the new. The lamp-stand therefore represents NEW COVENANT TEACHING, i. e., the teaching of the apostles. Hence, I take the seven branches--the perfect number--to represent the "unity of the spirit" as summarized in Eph. 4:1-6: "I therefore, the prisoner in the Lord, beseech you to walk worthily of the calling wherewith ye were called, with all lowliness and meekness, with long-suffering, forbearing one another in love, giving diligence to keep the unity of the spirit in the bond of peace. There is one body and one spirit, even as also ye were called in one hope of your calling; one Lord, one faith, one baptism, one God and Father of all, who is over all, and through all, and in all."

The unity of the lampstand was not only seen in the perfect number of its branches, but also in the fact that it was all beaten out of one solid mass of gold. This is beautifully suggestive of the unity of the spirit as expounded by the "apostle's teaching." As we see in Eph. 4, there are seven units in the unity of the spirit, and all evolved out of one precious mass--the Lord Jesus Christ, and all inseparably joined to Him. To have removed any one of the branches of the lamp-stand would have disfigured it, and destroyed its perfectness. So, to remove any one of the things mentioned by Paul in the "unity of the spirit," were to destroy its completeness and render it deformed. Suppose we try its effect. Let us remove from Christianity (for that is what

μελέτη που διερευνά την καρδιά, που συγκινεί την ψυχή. Το μέρος όπου βρισκόμαστε είναι ιερό έδαφος. Ας πλησιάσουμε με ευλάβεια πνεύματος. Ας ακολουθήσουμε ταπεινά και ευλαβικά τον δρόμο μας, και οι κόποι μας να ανταμειφθούν πλουσιοπάροχα.

Το πρώτο πράγμα που αξίζει να σημειωθεί είναι ότι όλες αυτές οι θυσίες έπρεπε να είναι «χωρίς κηλίδα ή ψεγάδι». Αυτό αντιπροσωπεύει την πεντακάθαρη αγνότητα του Χριστού. Αυτός μέσω του αιώνιου πνεύματος «προσέφερε τον εαυτό Του χωρίς λεκέδες στον Θεό». Λυτρωθήκαμε «με το πολύτιμο αίμα του Χριστού, σαν αμνός άψογος και χωρίς κηλίδα». Η ανοξειδωτή και πεντακάθαρη αγνότητα του Χριστού μαρτυρείται σε πολλές Γραφές. Ήταν «άγιος, ακίνδυνος και χωρισμένος από τους αμαρτωλούς». «Δεν έκανε αμαρτία, ούτε δόλος βρέθηκε στο στόμα του». Ο Θεός «Τον έκανε αμαρτία για εμάς που δεν γνωρίζαμε αμαρτία, για να γίνουμε η δικαιοσύνη του Θεού σε Αυτόν». «Ήταν σε όλα τα σημεία πειρασμός σαν να είμαστε ακόμη χωρίς αμαρτία». «Πέθανε τον δίκαιο για τον άδικο για να μας φέρει στον Θεό». Ο Πιλάτος είπε: Ο Χριστός στέκεται μπροστά σε έναν ένοχο κόσμο μια τελείως άγια και αμόλυντη θυσία, προσφέροντας τον εαυτό Του στον Θεό ως ο παντοδύναμος Λυτρωτής μας. ένα όμορφο παράδειγμα για τη μίμησή μας. του οποίου ο πεντακάθαρος χαρακτήρας λειτουργεί ως γοητεία και έμπνευση στη φτωχή ψυχή που βαραίνει την αμαρτία. Και κάτω από αυτή τη γοητεία και αυτή την έμπνευση οι τάξεις:--"Καυτώματα", "προσφορές αμαρτίας", "προσφορές παραβίασης", "προσφορές ειρήνης", "προσφορές κρέατος", "προσφορές ποτών" και προσφορές για "αμαρτίες άγνοιας". "Θα έχουμε μόνο χώρο να παρατηρήσουμε μερικά από αυτά. Ο Χριστός στέκεται μπροστά σε έναν ένοχο κόσμο μια τελείως άγια και αμόλυντη θυσία, προσφέροντας τον εαυτό Του στον Θεό ως ο παντοδύναμος Λυτρωτής μας. ένα όμορφο παράδειγμα για τη μίμησή μας. του οποίου ο πεντακάθαρος χαρακτήρας λειτουργεί ως γοητεία και έμπνευση στη φτωχή ψυχή που βαραίνει την αμαρτία. Και κάτω από αυτή τη γοητεία και αυτή την έμπνευση οι τάξεις:--"Καυτώματα", "προσφορές αμαρτίας", "προσφορές παραβίασης", "προσφορές ειρήνης", "προσφορές κρέατος", "προσφορές ποτών" και προσφορές για "αμαρτίες άγνοιας". "Θα έχουμε μόνο χώρο να παρατηρήσουμε μερικά από αυτά. Και κάτω από αυτή τη γοητεία και αυτή την έμπνευση οι τάξεις:--"Καυτώματα", "προσφορές αμαρτίας", "προσφορές παραβίασης", "προσφορές ειρήνης", "προσφορές κρέατος", "προσφορές ποτών" και προσφορές για "αμαρτίες άγνοιας". "Θα έχουμε μόνο χώρο να παρατηρήσουμε μερικά από αυτά.

spirit" means) the "one Lord." How meaningless would all the rest become!

There would be a body with a spirit, but no head. Faith would have no attraction, no object; baptism would have no end and hope would have no incentive.

5. The light of the lamp-stand was the only light of the tabernacle. There were no windows. No light was borrowed from nature. By the light of the lamps the priest worked, and all the other objects in the tabernacle were distinctly seen. Its soft, clear light lit up the whole with great beauty. So in the Church of Christ. The teaching of the apostles is the only rule of faith and duty. It is of the utmost importance for all who desire to please God to understand this. Fearful and destructive have been the consequences of neglecting this in all the Christian ages. In a previous chapter we have seen that the apostles were invested with divine authority, and clothed with infallible power as the founders and organizers of the Church. If this great truth had always been recognized, human creeds, doctrines, and sects had been impossible. To this authority nature and reason must submit. In proportion as the "apostles' teaching" prevails in the Church, shall we as Christians discern our place and work, and behold the glory of Christ in all His ordinances.

6. The lamps were to be kept trimmed and burning by the priests. So, in the Church God's people are in duty bound to preserve the faith as at first delivered, and to keep it free from all interpolations and perversions.

Thus, the lamp-stand was indicative of the teaching of the inspired apostles of Christ. And as the stem and substance of that teaching was Christ, we see how perfectly the lamp-stand foreshadowed it. The reason for the presence of the lamp-stand in the tabernacle was that its light might shine. So, the reason for the apostles' teaching in the church is that Christ may be our light, that we may be filled with His light, and go forth into the world to be in our turn "The light of the world."

CHAPTER XII

THE TABLE OF SHEW-BREAD

THIS was a table made of accasia wood overlaid with gold, and had a golden crown. It was about 3½ feet long, 2 feet wide, and 2½ feet high. It had dishes, spoons, bowls and covers; all of pure gold. The use of this costly and beautiful table was to hold the "shew-bread." Full directions are given in Lev. 24:5-9. The "shew-bread" consisted of twelve unleavened cakes: one for each tribe. They were to be placed on the table in two rows--six in each "before the Lord." They were to be eaten only by the priests, every Sabbath; and fresh loaves placed in their stead as the old ones were removed.

1. Το ολοκαύτωμα--Αυτό μπορεί να είναι ένας ταύρος, ένας κριός, μια κατσίκια, ένα περιστέρι ή ένα περιστέρι, σύμφωνα με τα μέσα του προσφέροντος, όπως σημειώθηκε παραπάνω. Το ένα ήταν εξίσου αποδεκτό από τον Θεό με το άλλο, αν αντιπροσώπευε τα μέσα του προσφέροντος. Σε όλες τις περιπτώσεις πρέπει να είναι αρσενικό χωρίς ψεγάδι. Η προσφορά του ταύρου ήταν ίσως η πιο εντυπωσιακή. Επρόκειτο να θανατωθεί «στην πόρτα της σκηνής της συνάντησης», υποδεικνύοντας έτσι ότι ο μόνος τρόπος πρόσβασης στον Θεό είναι μέσω του σταυρωμένου Σωτήρα. Ο προσφέρων έπρεπε «να βάλει το χέρι του πάνω στο κεφάλι του ολοκαυτώματος», δηλώνοντας έτσι με τον πιο εκφραστικό τρόπο την πίστη του στον Θεό, την εγκάρδια μετάνοια και την προσευχή του να γίνει δεκτό το αθώο θύμα στη θέση του, του ένοχου αμαρτωλού. Έτσι με τον «νέο και ζωντανό τρόπο» στον Θεό ο καταδικασμένος αμαρτωλός βάζει το χέρι της πίστης του στην καθορισμένη θυσία του Θεού και γεμάτος μετάνοια πιστεύει ότι οι αγωνίες και ο θάνατος του Ιησού γίνονται δεκτοί στη θέση της καταδίκης που τόσο του αξίζει. Ο προσφέρων, όπως φαίνεται, έπρεπε να σκοτώσει το θύμα με τα ίδια του τα χέρια. Η μέθοδος θανάτωσης ενός θηρίου μεταξύ των Εβραίων, μέχρι σήμερα, είναι να τραβήξουν ένα μεγάλο και εξαιρετικά κοφτερό μαχαίρι στον λαιμό, έτσι ώστε να κόψουν τα κύρια αιμοφόρα αγγεία με ένα χτύπημα. Αυτή η μέθοδος εξασφαλίζει τον γρήγορο θάνατο του ζώου και την πλήρη αποστράγγιση του ζωτικού του αίματος. Αυτή η ελεύθερη έκχυση αίματος που πραγματοποιήθηκε με αυτόν τον τρόπο, μας θυμίζει με δύναμη τα λόγια του Ησαΐα, «Έχυσε την ψυχή (τη ζωή) Του μέχρι θανάτου». Ο προσφέρων που σκοτώνει το θηρίο με το δικό του χέρι δείχνει με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο, η σχέση μεταξύ του προσφέροντος και του θανάτου του αντικαταστάτη του. Η αλήθεια που επιδιώκεται είναι το γεγονός ότι ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΜΑΣ προκάλεσαν τον θάνατο του Χριστού τόσο πολύ σαν να ήμασταν οι πραγματικοί δολοφόνοι του. Είναι τρομερή αλήθεια ότι έχω εμπλακεί τόσο στην τραγωδία του σταυρού που είτε είμαι ένοχος για την απαίσια πράξη, είτε λυτρώνομαι από αυτήν. Αν απορρίνω τον Χριστό, παίρνω το μέρος με εκείνους που φώναζαν «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ Τον»· αλλά αν Τον δεχτώ, το πολύτιμο αίμα Του καθαρίζει την ένοχη ψυχή μου από όλους τους λεκέδες της.

Το επόμενο πράγμα που έπρεπε να γίνει ήταν να πάρουν οι γιοι του Ααρών το αίμα του θύματος και να το ραντίσουν γύρω από το θυσιαστήριο. Σε αυτό έχουμε μια απεικόνιση των λέξεων «Ηρθαμε... στο αίμα του ραντίσματος, που μιλάει καλύτερα από αυτό του Άβελ». Επίσης, «Έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση».

Ακολούθησε το ξεφλούδισμα του ζώου και το κόψιμο του σε κομμάτια, το πλύσιμο των έσω και των ποδιών και η τοποθέτηση του συνόλου στη φωτιά στο βωμό. Έχει ειλικρινά παρατηρηθεί ότι, ειδικά σε ζεστές εποχές, η θέα και η μυρωδιά από τόσο πολύ αίμα και τα σφαγμένα θηρία που ήταν ξαπλωμένα στον ήλιο, πρέπει να ήταν πιο

This table stood on the right side of the tabernacle, opposite the golden lamp-stand.

There is no doubt, I think, that this was intended to symbolize the "breaking of bread," the next thing noticed in Acts 2:42 among the things which the Church "steadfastly" observed. The points of comparison are as clear as the shadow to its substance. 1st. The table was covered all over with gold (we meet with gold everywhere in the tabernacle), which points to the precious things set forth in the Lord's supper. Gold is prized and sought after more than anything else. But to the hungry soul the spiritual feast of the Lord's table is valued far more than "gold which perisheth." 2nd. The bread was representative. The twelve loaves represented the twelve tribes of Israel. The bread of the Lord's table is also representative. There is but one loaf, and this represents the body of Christ: "This is my body." It also represents the oneness of "His body the Church": "We are one bread, and one body." 3rd. The priests alone partook of it; and in the Church only those who have been joined to the Christian priesthood partake of the Lord's supper. 4th. The loaves were eaten every Sabbath. So the Lord's supper is, by the true Church, eaten every first day of the week: the day now devoted to Christian worship. "On the first day of the week the disciples came together to break bread" (Acts 20:7). 5th. The loaves were called the shew-bread; and in the Lord's supper the death of Jesus is "shown forth till He come." 6th. The loaves were for a memorial. So the Lord's supper is a memorial feast: "Do this," said Jesus, "in remembrance of Me." Of course there are points where this comparison would break down, but the foregoing are sufficient to establish the intended resemblance of the table of shew-bread to the supper of the Lord.

Just here it may be well to notice that while the priest was occupied in the service of the tabernacle, the bread of the table, and parts of the animals offered in sacrifice, constituted (so far as we know) his only food. And how blessedly true it is that to the Christian CHRIST (as set forth in both sacrifice and bread) is the only food for his soul!

Just at this point it may be well to notice how minutely everything in the tabernacle is specified, even to the smallest and apparently most insignificant article. Now if the tabernacle and its services were intended to foreshadow the Church of Christ, what a dangerous work it is to alter, or dispense with, any of the Lord's appointments! Surely it is the duty of every Christian to insist upon the ordinances of the Lord being administered according to apostolic method. The Apostle Paul found it necessary to write to the Corinthian church to correct abuses concerning this very matter of the Lord's supper. They had departed from the order as delivered to them by himself, and had reduced the ordinance to a common meal, and so robbed it of all its beautiful significance. To impress upon them the necessity of observing the order intact, he informs them that the Lord

αδιαστικά και επαναστατικά, και αυτό που εξέπληξε την ανθρώπινη φύση δύσκολα θα μπορούσε να είχε δίνεται κάθε ευχαρίστηση στον Θεό. Και έτσι δηλώνεται: «Δεν απολαμβάνω τα ολοκαυτώματα» και «η θυσία και η προσφορά δεν σε ευχαριστεί». Γιατί, λοιπόν, διορίστηκαν; Η ΑΜΑΡΤΙΑ τους έκανε αναγκαία! Η αμαρτία απαιτούσε επαρκή και κατάλληλη θεραπεία. Πρέπει να εκτεθεί σε όλη του τη φρικτή. και ο ένοχος άνθρωπος έπρεπε να εντυπωσιαστεί βαθιά με τη φύση της αμαρτίας και την τιμωρία που της αξίζει.

Γυρίζοντας στον αντίτυπο - τον θάνατο του Ιησού - το ίδιο πράγμα που εντάθηκε συναντά την άποψή μας. Πόσο φρικτά αρρωστημένη και επαναστατική πρέπει να ήταν το θέαμα της σταύρωσης! Μερικοί άντρες μπορούν να θεωρηθούν αρκετά βάνουσοι -ίσως οι στρατιώτες και οι ηγεμόνες των Εβραίων-- να βρίσκουν ευχαρίστηση βλέποντας τέτοια αξιοθέατα, αλλά κανένας άλλος. Ο ίδιος ο Θεός τράβηξε ένα παχύ πέπλο σκότους πάνω από τη σκηνή, σαν να ήθελε να αποκλείσει το απαίσιο θέαμα από τους αγγέλους.

Το θέαμα του Ιησού να υποφέρει, να πεθαίνει, πρέπει να είχε λιποθυμήσει πολλές καρδιές. Ήδη η πλάτη του είχε οργωθεί από τη φοβερή μάστιγα. Το μέτωπό του τρυπήθηκε και σκίστηκε με το ακάθιστο στεφάνι. Το αίμα έβασε το ρούχο Του, το πρόσωπό Του, το σώμα Του. και τώρα, αδύναμος και λιποθυμημένος από τον πόνο και την απώλεια αίματος, τρέμοντας και αδυνατισμένος, ήρθε η αρχή του τέλους. Τον γυμνώνουν, εκθέτοντας τις ανοιχτές πληγές και το αιματοβαμμένο σώμα Του. Ρίχτηκε στη γη και τα χέρια και τα πόδια Του καρφώθηκαν στον αγενή σταυρό. Τώρα σηκώνεται μεταξύ γης και ουρανού, και εκεί κρέμεται για έξι ώρες, έως ότου οι σκιές του θανάτου σέρνονται στο πρόσωπο και σχηματίζονται. Το σώμα είναι τώρα φρικτό στην απαίσια αγκαλιά του θανάτου! Τι θέαμα! Ποιος στον ουρανό ή τη γη θα μπορούσε να το κοιτάξει χωρίς φρίκη! Ήταν ένα απαίσιο θέαμα. Ο Θεός φαινόταν να συνοφρυώνεται γλωμίζοντας τους ουραμούς. να γκρινιάζω, σχίζοντας τη γη και τους βράχους. Ήταν όμως απαραίτητο. Χωρίς το χύσιμο του αίματος Του δεν θα μπορούσε να υπάρξει άφεση. Για να μας κάνει δίκαιους πρέπει να είναι καταραμένος.

2. Η προσφορά αμαρτίας της άγνοιας.--Ο νόμος απαιτούσε μια προσφορά για το αμάρτημα της άγνοιας. Διέφερε από το ολοκαύτωμα στα ακόλουθα σημεία. Όλο το λίπος έπρεπε να αφαιρεθεί προσεκτικά από τα «μέσα» και να καεί πάνω στο βωμό. αλλά ολόκληρο το σφάγιο έπρεπε να μεταφερθεί χωρίς «σε καθαρό μέρος, όπου χύνεται η στάχτη, και (εκεί) καίγεται σε ξύλα με φωτιά». Αυτό φαίνεται να έχει σκοπό να δείξει πόσο έντονα αποτρόπαια είναι η αμαρτία για τον Θεό -- ακόμα και στην πιο ήπια μορφή της, δηλαδή όταν διαπράττεται από άγνοια. Ο συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής (κεφ. 13:11-13) αναφέρεται στη σταύρωση του Χριστού έξω από το τείχος της πόλης ως αντίτυπο αυτής της

had revealed it to him by special revelation. "I RECEIVED OF THE LORD that that which also I delivered unto you, how that the Lord Jesus in the night in which He was betrayed took bread, and when He had given thanks, He brake it and said, This is My body, which is for you; this do in remembrance of Me. In like manner the cup, after supper, saying, This cup is the new covenant in My blood; this do, as oft as ye drink it, in remembrance of Me. For as often as ye eat this bread and drink this cup, ye proclaim the Lord's death till He come." To attend to this beautiful and impressive ordinance, the first Christians came together every Lord's-day (Acts:20:7), thus uniting His death symbols with the day on which He rose from the dead: a most fitting and appropriate union. But how this divine ordinance rebukes the rashness of men, who think themselves wiser than God in tampering with this divine ordinance--some withholding the cup from the people; some cutting the loaf into a hundred pieces, thus destroying the figure of the "one body;" some attending to it only once a month, or even once a quarter, so destroying the union between death and resurrection; and some making it a mere after-service, instead of, as at the beginning, making it the centre and chief reason for meeting together, because of its wonderful teaching about Christ, who is the chief and centre in the assembly of the saints.

CHAPTER XIII

THE ALTAR OF INCENSE

THIS stood between the Lampstand and the Table of Shewbread, "before the veil."

Like the table, it was made of accasia wood, over laid with pure beaten gold. It was 21 inches broad, and 3½ feet in height; and square in shape. It had horns at each top corner, like the altar of burnt offering; and staves were fixed at its sides to bear it when on the move. The incense, which was burnt upon it every day by the priests, morning and evening, was a compound of sweet herbs. This compound was exclusively to be used on the altar of incense, and was not to be used in common by the people on pain of death. Seeing that it was a divine compound we may well believe that the odor emitted in burning it was delightfully fragrant. The times when the incense was burnt were the hours, morning and evening, when the people were assembled at the gate of the tabernacle for prayer. See Luke 1:8-10.

We are left in no degree of doubt, therefore, as to the figurative meaning of this incense. It foreshadows "THE PRAYERS" of the church; which the reader will recollect to be the remaining act of church worship, as, stated in Acts 2:42, which we have to consider. In Rev. 8:3-4 we read, "And another angel came and stood at the altar (of incense), and there was given unto him much incense, that he should add it unto the prayers of all the saints, upon the golden altar

θυσίας και αναγνωρίζει τη ντροπή που συνδέεται με αυτήν. «Για τα σώματα εκείνων των θηρίων, των οποίων το αίμα φέρεται στον άγιο τόπο από τον αρχιερέα ως προσφορά για την αμαρτία, καίγονται χωρίς το στρατόπεδο. Γι' αυτό και ο Ιησούς, για να μπορέσει να αγιάσει τους ανθρώπους μέσω του δικού Του αίματος, υπέφερε χωρίς την πύλη. Ας πάμε λοιπόν προς Αυτόν χωρίς το στρατόπεδο, σηκώνοντας την όνειδή Του." "Έγινε αμαρτία για μας", σηκώνοντας τη ντροπή και την τιμωρία της. Ας είμαστε λοιπόν πρόθυμοι να συμεριστούμε τη ντροπή και την όνειδή Του. Η ντροπή του σταυρού δεν έχει σταματήσει Όσοι ακολουθούν τον Κύριο τους σε όλα είναι τόσο περιφρονημένοι όσο ποτέ. Αλλά είναι ικανοποιημένοι να υπομένουν τον σταυρό τους, περιφρονώντας τη ντροπή, όπως ο θεϊκός τους Δάσκαλος, και περιμένουν υπομονετικά τη μεγάλη ημέρα της δικαίωσής τους. Η ντροπή είναι πραγματικά Έτσι, ο Πέτρος γράφει: «Κανείς από εσάς να μην υποφέρει ως δολοφόνος, ή κλέφτης, ή κακοποιός, ή ως ανακατεύοντας σε άλλους ανθρώπους». s θέματα? αλλά αν κάποιος υποφέρει ως χριστιανός ας μην ντρέπεται, αλλά ας δοξάζει τον Θεό με αυτό το όνομα».

Σε αυτή την προσφορά για το αμάρτημα της άγνοιας υπάρχει ένα σοβαρό μάθημα για τους απρόσεκτους και νωθούς που ομολογούν ότι πιστεύουν στον Χριστό. Ένας πολύ μεγάλος αριθμός από αυτούς παραμελούν εντελώς τη μελέτη του ιερού λόγου του Θεού και θεωρούν δεδομένη την απόλυτα ασφαλή θέση τους στον Χριστό. αλλά αν τους ζητούσαν «έναν λόγο για την ελπίδα που υπάρχει μέσα τους», θα μπερδεύονταν και θα χάνονταν μια ικανοποιητική απάντηση. Άκουσαν μια φωνή, ή ένιωσαν μια αλλαγή, ή οικειοποιήθηκαν ένα κείμενο, που ίσως δεν προοριζόταν ποτέ για αυτούς, ή «εμπιστεύτηκαν στον Χριστό». Δεν αμφέβαλλαν πια: ήταν αμαρτωλό να αμφιβάλλεις. Αλλά δεν έκαναν τον κόπο να ΔΟΚΙΜΑΣΟΥΝ τη θέση τους στις Γραφές της αλήθειας. δεν «έψαξαν και είδαν». Τι περίεργο που πολλοί συνεχίζουν στα τυφλά, με μια αίσθηση αυτοασφάλειας, ενώ ταυτόχρονα διαπράττουν το αμάρτημα της άγνοιας. Κάποτε ο συγγραφέας συνάντησε έναν κήρυκα του Ευαγγελίου που δήλωσε ότι ζούσε απολύτως χωρίς αμαρτία. είχε φτάσει στην εξυψωμένη κατάσταση του «τέλειου αγιασμού». Του έκανα μερικές ερωτήσεις σχετικά με μερικές από τις θετικές εντολές του Ιησού Χριστού. Αναγνώρισε ότι ζούσε στην απόλυτη παραμέλησή τους - δεν τους είχε σκεφτεί πολύ και τα θεωρούσε περιττά! Αυτός ο άνθρωπος διέπραττε το αμάρτημα της άγνοιας κάθε μέρα, μια αμαρτία πολύ πιο ειδηχθή και υπαίτια από οποιαδήποτε άλλη σύμφωνα με το νόμο του Μωσλή. Αυτή η αμαρτία χρειάζεται την εξιλέωση του Χριστού όσο κάθε άλλη μορφή κακίας. και για να το αφαιρέσετε είναι απαραίτητο να «ερευνησετε τις Γραφές». είχε φτάσει στην εξυψωμένη κατάσταση του «τέλειου αγιασμού». Του έκανα μερικές ερωτήσεις σχετικά με μερικές από τις θετικές εντολές του Ιησού Χριστού. Αναγνώρισε ότι ζούσε στην απόλυτη παραμέλησή τους - δεν τους είχε σκεφτεί πολύ και τα θεωρούσε περιττά! Αυτός ο άνθρωπος διέπραττε το

which was before the throne, and the smoke of the incense, with the prayers of the saints, went up before God out of the angel's hand." David prayed, showing his understanding of the meaning of the altar of incense, "Let my prayer be set forth as incense before thee." We need no further proof. The incense represented prayer; and as the whole foreshadows the Church of God in the gospel age the incense must mean "the prayers" which form an essential part of the order of divine worship in the church. It being made for the exclusive use of the tabernacle, indicates that no worship is acceptable to God from those who do not approach him in the new and living way, as before marked out in this work. To suppose that the sinner can simply pray his way into pardon and salvation, is to set aside the "way" of the Lord as we have seen it typified.

The fire on the altar of incense was taken from the altar of burnt offering. The fire for the "censer" was also taken from the same place. Nadab and Abihu were smitten with death for burning "strange fire" before the Lord, i. e., fire not taken from the altar of burnt offering. They thereby broke the connection between the two altars. The lesson this teaches is that however fervent our prayers and praises may be if we have not first come to Christ and "received the atonement" in God's own appointed way, our prayers will be an abomination to God.

Included in the prayers of the Church are praise and thanksgiving. All prayers must be mixed with gratitude to God for past mercies received. The incense was a delightful fragrance. This indicates how well pleased our God is when we worship before Him, and lay before Him our heart's requests.

Thus, we see that the first compartment of the tabernacle with its furniture fore-shadowed the worship of the Church of God in the gospel age. The reader is invited to study the first epistle of Paul to the Corinthians, wherein he will soon see that the things we have indicated were exactly those which Paul had, under divine direction, "set in order" for the worship of the Church when assembled together. In chap. 11 he begins by commending them for holding the "traditions," i.e., the ordinances of Christ. He then goes on to correct certain irregularities in which they had indulged, while in the main holding the "traditions" as delivered. Then references are made to the "teaching" in the Church. This was evidently of a mutual character, and many took part. Here we see a clear indication of the Church continuing in the "apostles' teaching." Then lower down in chap. 11 we see that they continued also in "the breaking of bread;" and in chap. 14 reference was also made to "the prayers" in which the Church constantly engaged.

Now before we leave the Holy Place, we may well consider the wisdom and love of God in ordering thus the worship of His Church. In coming together, the central attraction to the

αμάρτημα της άγνοιας κάθε μέρα, μια αμαρτία πολύ πιο ειδεχθή και υπαίτια από οποιαδήποτε άλλη σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή. Αυτή η αμαρτία χρειάζεται την εξιλέωση του Χριστού όσο κάθε άλλη μορφή κακίας. και για να το αφαιρέσετε είναι απαραίτητο να «ερευνήσετε τις Γραφές». είχε φτάσει στην εξυψωμένη κατάσταση του «τέλειου αγιασμού». Του έκανα μερικές ερωτήσεις σχετικά με μερικές από τις θετικές εντολές του Ιησού Χριστού. Αναγνώρισε ότι ζούσε στην απόλυτη παραμέλησή τους - δεν τους είχε σκεφτεί πολύ και τα θεωρούσε περιττά! Αυτός ο άνθρωπος διέπραττε το αμάρτημα της άγνοιας κάθε μέρα, μια αμαρτία πολύ πιο ειδεχθή και υπαίτια από οποιαδήποτε άλλη σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή. Αυτή η αμαρτία χρειάζεται την εξιλέωση του Χριστού όσο κάθε άλλη μορφή κακίας. και για να το αφαιρέσετε είναι απαραίτητο να «ερευνήσετε τις Γραφές». Αυτός ο άνθρωπος διέπραττε το αμάρτημα της άγνοιας κάθε μέρα, μια αμαρτία πολύ πιο ειδεχθή και υπαίτια από οποιαδήποτε άλλη σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή. Αυτή η αμαρτία χρειάζεται την εξιλέωση του Χριστού όσο κάθε άλλη μορφή κακίας. και για να το αφαιρέσετε είναι απαραίτητο να «ερευνήσετε τις Γραφές».

3. Η Θυσία της Κόκκινης Δαμαλίδας. Στο 19ο κεφ. των Αριθμών δίνονται πλήρεις λεπτομέρειες αυτής της θυσίας. Το ζώο έπρεπε να είναι κόκκινο παντού, και «χωρίς κηλίδες». Ο Ελεάζαρ ο ιερέας έπρεπε να την βγάλει έξω από το στρατόπεδο και να τη σκοτώσει. Τότε έπρεπε να πάρει από το αίμα της και με το δάχτυλό του να το ραντίσει μπροστά στην πόρτα της σκηνής επτά φορές. Στη συνέχεια, έπρεπε να κάνει ολόκληρο το σώμα της να καεί σε στάχτη, και στη μέση της φωτιάς θα ρίξει «ξύλο κέδρου και ύσσωπου και κόκκινη». Η στάχτη της δαμαλίδας έπρεπε να τοποθετηθεί σε καθαρό μέρος και, όταν χρειάζοταν να χρησιμοποιηθεί, έπρεπε να αναμειχθεί με πηγή ή τρεχούμενο νερό. Αυτό ήταν «το ύδωρ του εξαγνισμού», το οποίο χρησιμοποιήθηκε για να εξαγνίσει τα άτομα από κάθε είδους σαρκική μολύνσεις.

Αυτή η θυσία της κόκκινης δαμαλίδας μας προσφέρει ένα άλλο μεγάλο είδος της θυσίας του Χριστού. Το χρώμα του - το κόκκινο όλο πάνω- δείχνει την ένταση και την πληρότητα των παθημάτων Του για λογαριασμό μας. Ήταν βυθισμένος μέσα τους. Είπε: «Έχω ένα βάπτισμα με το οποίο να βαφτιστώ, και πώς στενοχωριέμαι μέχρι να γίνει αυτό!» Το βάπτισμα δεν είναι ποτέ ράντισμα. είναι μια εντελώς συντριπτική. Ο Χριστός κυριεύτηκε εντελώς στα βάσανα. «Όλα τα κύματα σου και οι φωνές σου έχουν περάσει από πάνω μου».

Church was the Lord's supper God had so ordained it, not because of the elements, but because of the things which they pointed to. They beautifully set forth the body and blood of Christ: they spoke of redemption, of pardon, of peace with God; they represented the source and sustenance of spiritual life, and they pointed onward to the glorious appearing of Jesus Christ. Could anything be more fitting and appropriate than the place which this ordinance holds in the Church? The "teaching" or unfolding of divine truth by those competent to instruct is also most essential to the growth of the Church. "Desire the sincere milk of the word" says Peter, "that ye may grow thereby." And lastly, "the prayers" (with which must be united praise) draw the soul near to God and keep it there. They bring the blessings of God down to us. By them we find grace to help in time of need. Indeed, in these divine appointments we have all that we can conceive to be necessary to the Church's upbuilding in the divine life.

CHAPTER XIV

THE HOLY OF HOLIES

THIS compartment was a square room, divided from the Holy place by the beautiful veil, of which we shall have something to say later on. The building was, of course, formed of the same materials as the Holy Place. The difference between the two compartments was in the furniture and light. The Most Holy Place contained:--(1) The Ark of the Covenant. This was a wooden chest, overlaid with gold. It contained a copy of the law, a golden pot of manna miraculously preserved, and Aaron's rod that budded. (2) The Mercy Seat. This formed the lid of the ark, and was of solid gold. A beautiful crown of gold adorned the sides, and two cherubims of gold stood, one at each end, with their wings extended towards each other and their faces bending towards the ark. The whole was beaten out of one mass of gold. Like the Holy Place, the Holy of Holies had no windows; nor had it a lampstand, and as the thick veil was kept close it would have been in total and perpetual darkness, but for the glorious light which illuminated it. What was that light? It was the light of God the shechinah. Directly above the Ark of the Covenant rose the wonderful symbol of the divine presence--the pillar of cloud by day and fire by night. This mysterious fire penetrated the thick coverings of the tabernacle and descended on the Mercy Seat, between the cherubims of glory, and thus lit up the Holy of Holies with a blaze of supernatural light. The reader may easily imagine how marvelously glorious this compartment must have been, with its golden walls, its beautiful covering and veil, its golden ark and mercy seat, and all illuminated so brilliantly with divine light from heaven!

What, then, does this Most Holy Place represent? There can be no doubt that it stands for the holy presence of Jehovah.

Η δαμαλίδα ήταν «χωρίς κηλίδα» και δεν υπήρχε ζυγός πάνω της. Ποτέ δεν ήταν στην υπηρεσία του ανθρώπου, αλλά αποκλειστικά προορίζεται για τον Θεό. Εδώ μπορεί να υποδεικνύεται ολόκληρη η αφοσίωση του Ιησού στην υπηρεσία του Θεού. Είπε: «Χαίρομαι να κάνω το θέλημά Σου, Θεέ». «Το κρέας και το ποτό μου είναι να κάνω το θέλημα Εκείνου που με έστειλε και να τελειώσω το έργο Του». Κάηκε ολόκληρη. ολόκληρο το σφάγιο έγινε στάχτη. Για τον Ιησού διαβάσουμε: «Ούτε ένα κόκκαλό Του δεν θα σπάσει». Ήταν, σαν να λέγαμε, ένα «ολοκαύτωμα». Πνεύμα, ψυχή, σώμα, όλα «καταναλωμένα» στην αγωνία και τον θάνατο. Το «ξύλο κέδρου, και ύσσωπος και ερυθρός» μπορεί να δείχνει την ακραία πικρία του ποτηριού που του έδωσε ο Πατέρας Του να πει. Μπορούμε να κρίνουμε την πικρία του από τη Γεθσημανή. Η πικρή κραυγή του, «Πατέρα μου, αν είναι δυνατόν, και χωρίστε μας στην υπηρεσία του Θεού. «Εάν», λέει ο θεόπνευστος γραφέας, «το αίμα των τράγων και των ταύρων, και η στάχτη μιας δαμαλίδας, που ραντίζει τα μολυσμένα, αγιάσει στην καθαρότητα της σάρκας, πόσο μάλλον το αίμα του Χριστού, που μέσω του αιώνιου Πνεύματος που προσέφερε τον εαυτό Του χωρίς ψεγάδι στον Θεό, καθαρίστε τη συνειδήσή σας από νεκρά έργα για να υπηρετήσετε τον ζωντανό Θεό». και χωρίστε μας στην υπηρεσία του Θεού. «Εάν», λέει ο θεόπνευστος γραφέας, «το αίμα των τράγων και των ταύρων, και η στάχτη μιας δαμαλίδας, που ραντίζει τα μολυσμένα, αγιάσει στην καθαρότητα της σάρκας, πόσο μάλλον το αίμα του Χριστού, που μέσω του αιώνιου Πνεύματος που προσέφερε τον εαυτό Του χωρίς ψεγάδι στον Θεό, καθαρίστε τη συνειδήσή σας από νεκρά έργα για να υπηρετήσετε τον ζωντανό Θεό».

Αυτό το ενδιαφέρον θέμα των θυσιαστικών τύπων και σκιών θα μπορούσε να επιδιωχθεί πολύ περισσότερο. αλλά έχουμε προχωρήσει αρκετά για τον χώρο μας και την υπομονή του αναγνώστη. Δεν υπάρχει αμφιβολία για τον τυπικό χαρακτήρα αυτών των προσφορών, που γίνονται χρόνο με το χρόνο και μέρα με τη μέρα. Όλοι υπέδειξαν τη μοναδική μεγάλη θυσία του Χριστού. Και τώρα, κοιτάζοντας πίσω από το πλεονέκτημά μας, πόσο γλυκό να τραγουδάμε:

Πριν από το χτίσιμο της σκηνής, ήταν νόμιμη η προσφορά θυσίας οπουδήποτε, αλλά μετά υπήρχε μόνο ένα σημείο και ένα θυσιαστήριο στο οποίο μπορούσαν να προσφερθούν θυσίες: αυτό βρισκόταν στο θυσιαστήριο ακριβώς μπροστά από την πόρτα της σκηνής. Υπάρχει λοιπόν ένα μέρος - ο Γολγοθάς και μια προσφορά - ο Χριστός σταυρωμένος, στον οποίο μπορούμε τώρα να έρθουμε και να βρούμε τη σωτηρία. «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή· κανένας δεν έρχεται προς τον Πατέρα παρά μόνο μέσω εμού». «Δεν υπάρχει κανένα άλλο όνομα που δόθηκε στους ανθρώπους με το οποίο πρέπει να σωθούμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΧ

HEAVEN, not a locality, but a state, as we read in Hebrews 9:24: "For Christ entered not into a holy place made with hands, like in pattern to the true, but into heaven itself, now to appear before the face of God for us." This is conclusive. Now let us examine the symbols in detail.

1st. The gold, rich hangings and covering, as before explained, point to riches, glory, honor, holiness, heavenliness. These things all belong to God and heaven, as their PRIMARY source.

2nd. The ark, with mercy seat and Shechinah combined, are symbolic of Jehovah enthroned on high. The ark was always regarded as identical with God's presence. That this was the divine intention regarding it is clear from many incidents connected with it in its after history. When it was captured by the Philistines, the dying daughter-in-law of Eli cried: "The glory is departed from Israel, because the ark is taken." And when it was taken into the temple of Dagon, the fish-god fell repeatedly before it. Wherever it was carried in its captivity, pestilence and plague destroyed the people. Uzzah was smitten dead for touching it, and fifty thousand men of Bethshemesh were slain for looking into it. On the other hand, the house of Obed-Edom was blessed all the while it rested beneath its roof. The Israelites spoke often of God dwelling "between the cherubim," and the Philistines said, referring to the ark, "God is come into the camp." From all this it is clear that the ark as a whole was a symbol of God's majestic and awful presence. Let us now consider its parts. (a) The ark contained a copy of the law. Paul says: "The law is holy, just, and good." It was the symbol of God's perfect holiness. It was the "law of the covenant," and hence its place in the ark denotes that God is "a covenant keeping God." "The word of the Lord cannot be broken," it "endureth forever," and what He hath promised He will most surely perform. When God was manifested in the flesh, in the person of His Son Jesus Christ, was fulfilled the words of David, "Thy law have I hid in my heart, that I might not sin against Thee," and Jesus "fulfilled the law and made it honorable." (b) The ark also contained the "golden pot of manna." The manna was the supernatural food with which God fed His people in the barren desert. It came down from heaven; it was mysterious--the people said, "What is it?" it was not the produce of earth, for the desert was barren. It was miraculously preserved in the ark. Now all this speaks plainly of the deep purpose of God, which was hidden for ages, but now revealed in Jesus Christ, concerning the bread of life, which, if a man eat, he shall live forever. "I am the bread of life," said Jesus. "Your fathers did eat manna in the wilderness, and are dead. This is the bread which cometh down out of heaven, that a man may eat thereof and not die." This is "the mystery of godliness: God manifest in the flesh." (c) In the ark was also deposited "Aaron's rod that budded." The history of this rod reveals its significance. Korah, Dathan and Abiram aspired to the priesthood, and led a rebellion against Moses and Aaron. To establish Aaron and

TO LABEP

ΑΝΑΜΕΣΑ στο θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος και στην πόρτα της Σκηνής του Μαρτυρίου βρισκόταν ο Λαβής. Κατασκευάστηκε από τους ορειχάλκινους καθρέφτες των «υπηρετούμενων γυναικών». Δεν αναφέρεται το μέγεθος και το σχήμα του. Πρέπει να είχε σημαντικές διαστάσεις, καθώς χρησιμοποιούνταν για το μάνιο των ιερέων. Το να προσπαθούσαν οι ιερείς να εισέλθουν στη σκηνή του μαντρί χωρίς να πλυθούν στη λεκάνη, θα επέφερε ακαριαίο θάνατο. Τι αντιπροσωπεύει αυτή η λεκάνη; Το ότι υποδηλώνει κάτι πολύ σημαντικό φαίνεται από την απαίσια ποινή που επιβλήθηκε στον ιερέα που το περιφρόνησε ή το παραμέλησε. Απαντώντας σε αυτό το ερώτημα, θα ήθελα να επιστήσω ιδιαίτερη προσοχή σε ένα απόσπασμα στο Επ. 6:25-27. «Οι σύζυγοι αγαπούν τις γυναίκες σας, όπως και ο Χριστός αγάπησε την εκκλησία, και παρέδωσε τον εαυτό Του για αυτήν· για να την αγιάσει, αφού την καθάρισε με το πλύσιμο του νερού με τον λόγο», κ.λπ. Εδώ γίνεται εμφανής αναφορά στον αγιασμό του ιερέα στον λεβήτη, που μας βοηθά να κατανοήσουμε σωστά τη σημασία του. Η λεκάνη αντιπροσωπεύει δύο πράγματα άρρηκτα ενωμένα μεταξύ τους - "Το Νερό με τον Λόγο".

1. Ο «Λόγος» υποδεικνύεται από την ουσία από την οποία σχηματίστηκε ο λεβιέ - οι καθρέφτες των γυναικών που υπηρετούν. Ο σκοπός ενός καθρέφτη είναι να αντανακλά την ομοιότητα κάποιου. Ο λόγος του Θεού παρομοιάζεται με καθρέφτη από τον Απόστολο Ιάκωβο. «Επειδή, αν κάποιος είναι ακροατής του λόγου και όχι εκτελεστής, μοιάζει με έναν άνθρωπο που βλέπει το φυσικό του πρόσωπο σε έναν καθρέφτη, γιατί βλέπει τον εαυτό του και φεύγει, και αμέσως ξεχνάει τι άνθρωπος ήταν. που κοιτάζει τον τέλειο νόμο, τον νόμο της ελευθερίας, και έτσι συνεχίζει, επειδή δεν είναι ακροατής που ξεχνά, αλλά πράττων που εργάζεται, αυτός ο άνθρωπος θα είναι ευλογημένος στις πράξεις του» Jam. 1:23-25. Αυτή είναι μια εντυπωσιακή και όμορφη απεικόνιση του λόγου του Θεού. Μας δείχνει τον εαυτό μας. εκθέτει τη γυμνή μας παραμόρφωση - τη διεφθαρμένη κατάσταση της καρδιάς μας - στα μάτια του Θεού, και έτσι μας οδηγεί στην αναζήτηση κάθαρσης και ανανέωσης. Ο λόγος του Θεού κατέχει μια πιο σημαντική θέση στη σωτηρία του αμαρτωλού. Είμαστε «γεννημένοι» από τη λέξη. Ο Δαβίδ είπε: «Ο λόγος σου με ζωντανεύει. «Η πίστη έρχεται με το άκουσμα του λόγου του Θεού». Είναι - «το ξίφος του πνεύματος» και «είναι ζωντανό και ενεργό, και πιο αιχμηρό από οποιοδήποτε δίκαιο μαχαίρι». Υπάρχουν μερικοί που λένε ότι ο λόγος του Θεού είναι ένα «νεκρό γράμμα», αλλά κανείς δεν μπορεί να πει τόσο ειλικρινά υπό το φως αυτών των γραφών.

2. Το «νερό» στην παραπάνω γραφή (Επ. 5) αναφέρεται στον χριστιανικό θεσμό του βαπτίσματος. Όλοι οι μελετητές συμφωνούν σε αυτό. Και πράγματι, είναι αδύνατο να αμφισβητηθεί όταν κατανοηθεί ο τόπος και ο σχεδιασμός

expose their rebellion, God ordered that a dry stick for each tribe, with the name of the head of each tribe written upon it, should be laid up in the tabernacle. "And it came to pass that on the morrow Moses went into the tabernacle of witness, and behold the rod of Aaron for the house of Levi was budded, and brought forth buds and blossoms and yielded almonds." Thus, Aaron and his house were fully and finally established in the priesthood; the rebellious party suffering a terrible death as the reward of their temerity. Now why was this rod placed in the ark? According to Numb. 11:10 it was "kept for a token against the children of rebellion." This was its immediate use. But while it served that purpose for Israel, it indicates also the secret purpose of God concerning the royal priesthood of Jesus Christ. Consider: it was a dry stick. Christ was "as a root out of a dry ground." But now it has blossomed and become fruitful as the great High Priest on His throne.

Thus, the contents of the ark speaks eloquently of the secret purpose of God hidden for ages, but now revealed in Jesus. "As it is written eye hath not seen, nor ear heard, nor hath it entered into the heart of man the things that God hath prepared for them that love Him, but God hath revealed them unto us by His spirit, for the spirit searcheth all things--yea, the deep things of God."

3rd. The mercy seat. The name of this beautiful covering of the ark is very suggestive. It is THE PROPITIATORY. It indicates the pitiful, merciful and loving nature of God. While the contents of the ark pointed to God's righteousness and faithfulness, and indicated the coming of Christ as our righteousness, and our Great King and Priest; the mercy seat tells us that God is propitious and desirous of saving us. It indicates that in the fulness of time God would provide a real mercy seat--Jesus Christ--of which this was a beautiful shadow. "He is THE propitiatory for our sins, and not for ours only but for the sins of the whole world." Here observe how truth and righteousness, with love and mercy are beautifully blended together; the former in the ark, and the latter in the mercy seat. So in Christ "mercy and truth have met together."

4th. The cherubims of glory. These were angelic images looking down on the mercy seat, with wings extended towards each other. Their attitude indicated their intense desire to understand the mysteries of the ark and mercy seat. They represent the angels and archangels that surround the throne of God in the heavens. We read of cherubims being placed at the entrance of Eden, to guard the tree of life, and prevent guilty man from eating thereof. This was a merciful prevention, as in this fallen sinful state no man would willingly "live always." Here again they guard the mercy seat; and as they are looking down so intently on the mercy seat and the ark we are reminded of the saying "which things (the things of our salvation) the angels desire to look into." There is no doubt at all that the angels of God take a deep

του βαπτίσματος, όπως διδάσκεται στην Καινή Διαθήκη. Ας δούμε. Η βάπτισμα είναι στο νερό. «Δες εδώ είναι το νερό, τι με εμποδίζει να βαπτιστώ», «Μπορεί κανείς να απαγορεύσει το νερό, να μην βαφτιστούν αυτά». Το βάπτισμα είναι πλύσιμο (ή λούσιμο). «Σήκω, και βαπτίσου, και πλύνε τις αμαρτίες σου, επικαλούμενος το όνομά Του». Το βάπτισμα πρέπει να χορηγείται μόνο στον μετανοημένο πιστό. «Αυτός που πιστεύει και βαπτίζεται θα σωθεί», «Μετανοείτε και βαπτισθείτε καθένας σας στο όνομα του Κυρίου Ιησού για την άφεση των αμαρτιών σας». Το βάπτισμα δέχεται στο «ένα σώμα», την εκκλησία. «Είστε όλοι βαπτισμένοι σε ένα σώμα». Το βάπτισμα είναι για «σωτηρία» ή «άφεση αμαρτιών». Βλέπε Μάρκος 16:15-16. Πράξεις 2:28.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι το νερό του λεβήθρα μπροστά από την πόρτα της σκηνης αντιπροσωπεύει το βάπτισμα. Το κάνουμε επειδή δεν μπορεί να αντιπροσωπεύει τίποτα άλλο και επειδή η αναλογία είναι πλήρης. Αυτό θα φανεί ακόμη πιο οριστικά στο επόμενο κεφάλαιο. Μόλις τώρα θέλω να δείξω τον διπλό τύπο--"Το νερό με τη λέξη". Στο Tit. 3:5 διαβάζουμε, «Σύμφωνα με το έλεός Του μας έσωσε μέσω του πλυσίματος (περιθώριο, λεκάνη) της αναγέννησης και της ανανέωσης του Αγίου Πνεύματος». Είδαμε ότι ο λόγος του Θεού είναι το «σπαθί του πνεύματος», δηλαδή είναι το μέσο που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα στη μεταστροφή. Εξ ου και αυτό που κάνει η λέξη κάνει το πνεύμα. Στο παραπάνω κείμενο τότε έχουμε τεκμηριώσει την αλήθεια ότι η λέξη και το νερό είναι αχώριστα στην αναγέννηση. Την ίδια αλήθεια διδάσκει ο Ιησούς, "

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ

ΤΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟ

Η Λευιτική Ιεροσύνη ήταν τυπική της Χριστιανικής Ιεροσύνης. «Και εσείς ως ζωντανό λίθοι χτίζετε πνευματικό σπίτι, για να είστε ιερό ιερατείο, για να προσφέρετε πνευματικές θυσίες, ευπρόσδεκτες στον Θεό μέσω του Ιησού Χριστού», Α΄ Πέτρου 2:5. Επίσης εδάφιο 9 «Εσείς όμως είστε εκλεκτή φυλή, βασιλικό ιερατείο, άγιο έθνος, λαός για την ιδιοκτησία του Θεού». «Άξιός είσαι να πάρεις το βιβλίο και να ανοίξεις τις σφραγίδες του, γιατί σκοτώθηκαν και αγόρασες στον Θεό με το αίμα σου, άνδρες από κάθε φυλή, και γλώσσα, και λαό, και έθνος, και τους έκανες να είναι Ο Θεός μας ένα βασίλειο και ιερείς, και βασιλεύουν στη γη» Αποκ. 5:9, 10. «Έχοντας λοιπόν, αδελφοί, τόλμη να εισέλθουμε στον άγιο τόπο με το αίμα του Ιησού, με την οδό που αφιέρωσε για εμάς, ένας νέος και ζωντανός τρόπος, μέσα από το πέπλο, δηλαδή η σάρκα του? και έχοντας έναν μεγάλο αρχιερέα στον οίκο του Θεού, ας πλησιάσουμε με αληθινή καρδιά, με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο με καθαρό νερό» Εβρ. 10:19, 20 «Έχουμε θυσιαστήριο από το οποίο δεν έχουν δικαίωμα να

interest in the destiny of the human race. Of the children Christ said, "THEIR angels do always behold the face of My Father which is in heaven." In Hebrews the question is asked, "Are they not all ministering spirits sent forth to minister to them who should be heirs of salvation?" Jesus represents them as rejoicing in the joy of God "over one sinner that repenteth more than over ninety and nine just persons that need no repentance." They play an important part throughout the Old Testament in ministering to man of the things of God; and in the great future--as seen in Revelation--they will join in the glorious triumphs of the King of kings and Lord of lords.

5th. The shechinah of glory. This, as we have seen, was the supernatural light that streamed down upon the mercy seat, and was the only light of the holy of holies. The inner tabernacle as before seen, was the symbol of heaven, and here we have a symbol of God Himself. Heaven needs no light of nature--God is its light. But THIS place and this light indicated that God had come down to dwell with man. As it is written, "He dwelleth between the cherubims." God also said to Moses, "There will I commune with thee from above the mercy seat from between the two cherubims, which are upon the ark of the testimony." It is thus a glorious forecast of the glory of God in relation to the Church of Jesus. But of this later on. Only let me here note the fact that in both compartments of the tabernacle there was no floor but the desert sand. In the next chapter we shall see that this was a point of great significance.

CHAPTER XV

THE HIGH PRIEST

THE consideration of the High Priest is our last but greatest theme. That the High Priest was intended to be a type of Christ the New Testament fully and abundantly proves. But, as we shall see, the glory and greatness of Christ require even more than the Jewish High Priest to illustrate it. As the subject is broad it will be most convenient to divide it into sections. Let us take first HIS GARMENTS.

These were rich and beautiful. The under garments were of pure white linen. We are reminded thereby of the purity and stainlessness of the character and life of Jesus, who was "holy, harmless, and undefiled, and separate from sinners." Next came the "robe of the ephod." This was a kind of tunic, of blue material, descending below the knees. "Upon the hem of it" were pomegranates of blue and purple and scarlet; alternated with golden bells, which sounded sweetly when the High Priest went into the Holy of Holies. It is noteworthy that the robes were of the same material and colors as the hangings and inner coverings of the tabernacle. The tunic of the High Priest seems to indicate the holy joy which is brought to us in the Gospel of Christ. Over this robe came the ephod. This was an elaborate and costly article of dress.

φάνε και που υπηρετούν τη σκηνή του Μαρτυρίου» Εβρ. 13:10. Επίσης εδάφιο 15:11 «Διαμέσου αυτού, λοιπόν, ας προσφέρουμε συνεχώς θυσία δοξολογίας στον Θεό, δηλαδή ο καρπός των χειλιών που ομολογούν το όνομά του».

Αυτές οι γραφές διδάσκουν:

1. Ότι όλοι οι Χριστιανοί είναι ιερείς του Θεού εν Χριστώ. Επομένως, δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα ως ταξικό ιερατείο, όπως αυτό που αποκτάται στην Εκκλησία της Ρώμης και στην Εκκλησία της Αγγλίας. Αυτό το λάθος υπήρξε, σε όλες τις εποχές από τότε που επιβλήθηκε στην Εκκλησία, μια γόνιμη πηγή λάθους. Είναι αναμφίβολα η ρίζα του δέντρου του αντίχριστου. Και πόσο δύσκολο είναι να ξεριζώσεις αυτό το κακό! Η διάκριση μεταξύ «κληρικού» και «λαϊκού», της μονοπρόσωπης διακονίας και, μάλιστα, κάθε μορφής απλού επισήμου εντοπίζονται σε αυτό το γιγάντιο κακό.

2. Ότι «η ιεροσύνη που αλλάζει υπάρχει και αλλαγή του νόμου». Οι θυσίες μας είναι «πνευματικές», και ως εκ τούτου ο βωμός μας είναι πνευματικός. «Η θυσία της λειτουργίας» και το «θυσιαστήριο» της Επισκοπικής Εκκλησίας, τα ιερατικά άμφια, η προσφορά θυμιάματος, είναι όλα εξίσου ξένα προς τον «νέο και ζωντανό τρόπο». Είτε ανήκουν στον νεκρό Ιουδαϊσμό είτε στην ειδωλολατρική ειδωλολατρία.

3. Ότι η καθιέρωση του ιερέα υπό το νόμο ήταν τυπική της αφιέρωσης του χριστιανού στον Χριστό.

Είδαμε σε προηγούμενα κεφάλαια ότι οι σχετικές θέσεις του θυσιαστηρίου του ολοκαυτώματος και του λεβιέ στην αυλή της σκηνής έδειχναν τον δρόμο της σωτηρίας. Γιατί όπως και οι δύο στέκονταν απέναντι από την πόρτα της σκηνής του Μαρτυρίου, έτσι και ο σταυρός του Χριστού και η διάταξη του βαπτίσματος στέκονται απέναντι από την εκκλησία και πρέπει να προσεγγιστούν για να μπουν σε αυτήν. Και πάλι, το πρώτο πράγμα που πλησίασε από την πύλη της αυλής ήταν ο βωμός και μετά ο λεβιέ. Έτσι, στον δρόμο της σωτηρίας ο αμαρτωλός έρχεται πρώτα στον Χριστό σταυρωμένος, πιστεύοντας, μετανοώντας, τότε ως μετανοημένος πιστός στον Ιησού βαπτίζεται και μπαίνει στην εκκλησία. Τώρα αυτή η σειρά έχει αντιστραφεί με την καθιέρωση του νηπιοβαπτισμού. Αυτή η πρακτική τοποθετεί τον «λευτήρα της αναγέννησης» μπροστά από τον σταυρό του Χριστού και έχει οδηγήσει σε μερικά τρομερά λάθη της διδασκαλίας. Για, αναγνωρίζοντας σωστά τη γραφική σύνδεση μεταξύ του βαπτίσματος και της άφεσης των αμαρτιών και της νέας γέννησης, σχεδόν όλες οι υπηρεσίες βάπτισης για βρέφη διδάσκουν ότι το μωρό αναγεννιέται στο βάπτισμα. Και είναι τόσο σταθερή αυτή η διδασκαλία για τους υπουργούς και τους ανθρώπους, που οι πρώτοι συχνά δυσκολεύονται να διαβάσουν την τελετή ταφής τους στο νεκρό βρέφος που πέθανε αβάπτιστο. και οι τελευταίοι συχνά φαντάζονται το βρέφος σε μια τέτοια περίπτωση ΧΑΜΕΝΟ. Το βάπτισμα των νηπίων πρέπει,

It was a short tunic, hung by shoulder pieces, and was made of gold, blue, purple, scarlet, and fine twined linen. Gold plates were beaten out thin and cut into threads, and worked artistically into the stuff. When visiting the Indian and Colonial Exhibition in London some time ago, I saw some Oriental needlework of gold, which struck me as strangely corresponding to the description of this ephod. The work surpassed in richness and beauty all that I had ever seen before. We have in this ephod a symbol of the divine glory and dignity of our great High Priest; not as He appeared on earth, but as He now appears in the presence of God for us. In the front of this beautiful ephod was placed the breastplate. This, too, was an article of glorious beauty. It was made square, and doubled, so as to form a pocket, covering the breast. Its groundwork was of the same material as the ephod; but its chief beauty consisted of twelve precious stones of different colors set in it, in four rows of three in each. On each stone was engraved one of the twelve tribes of Israel. Hence the whole twelve tribes were represented on this breastplate; and laid upon the heart of the High Priest as he appeared before God. This breastplate of twelve precious stones, representing the twelve tribes, is a beautiful symbol of Christ our great High Priest bearing the church, which He loves so much, on his heart; while interceding for her in His Father's presence.

The precious stones speak of the VALUE JESUS PUTS upon His church. Of His faithful people He says "They shall be Mine . . . when I come to number up My jewels." He never forgets them. They are beautiful with the beauty of heaven; they shine in the light of God. On each of the High Priest's shoulders was a plate of gold, also secured to the ephod. In each plate was set a large onyx stone, with six of the names of the tribes of Israel engraved therein. Here again the twelve tribes are represented, and the church is foreshadowed as being borne upon the shoulders of Christ. The shoulder is in Scripture a symbol of responsibility, and burden-bearing. Thus in Isaiah 9, "The government shall be upon His (Christ's) shoulder." The sheep that was lost and found was laid upon the good shepherd's shoulder, while he bore it home rejoicing. The shoulder plates are therefore intended to illustrate how Jesus, as our great High Priest, undertakes our cause, and bears the burden of our cares. "Having then a great High Priest, who has passed through the heavens, Jesus the Son of God, let us hold fast our confession. For we have not a High Priest that cannot be touched with the feeling of our infirmities; but one that hath been in all points tempted like as we are, yet without sin. Let us therefore draw near with boldness unto the throne of grace that we may receive mercy, and may find grace to help us in time of need" (He. 4:14-16). "For in that He Himself hath suffered, being tempted, he is able also to succour them that are tempted" (chap. 2:18). The CURIOUS GIRDLE, tied round the waist of the High Priest, was of the same rich and beautiful work as the ephod. Its symbolic significance may be gathered from the following Scriptures:--"God, that

από τη φύση των πραγμάτων, να είναι λάθος, καθώς είδαμε ότι ο λόγος του Θεού προορίζεται να είναι παρών και να λειτουργεί στην καρδιά του ατόμου που βαπτίζεται. Το βάπτισμα δεν είναι μια απλή σωματική πράξη. Είναι το βάπτισμα ολόκληρου του ανθρώπου, ψυχής και σώματος. Σημαίνει θάνατο στην αμαρτία και ανάσταση στην «νεότητα της ζωής». εκφράζει την εσωτερική πίστη και τη μετάνοια με ένα εξωτερικό σύμβολο. Τώρα, καθώς τίποτα από αυτά δεν μπορεί να ισχύει για τα βρέφη, είναι βέβαιο ότι ο νηπιοβαπτισμός είναι αντίθετος με τον λόγο του Θεού. Τι τότε? Η τάξη του αγιασμού των ιερέων είναι η τάξη της μεταστροφής στον Θεό. Καθώς ο υποψήφιος για την ιεροσύνη ήρθε πρώτος με τη θυσία του και έλαβε εξιλέωση μέσω του αίματος του αθώου θύματος, ενώ ήταν γεμάτος πίστη και μετάνοια. Στη συνέχεια λούστηκε στη λεκάνη. Τότε ήταν ντυμένος με τις καθαρές λευκές ρόμπες. και μετά μπήκε στον άγιο χώρο για να διακονήσει στη σκηνή του μαρτυρίου. έτσι σε μεταστροφή ο φτωχός χαμένος αμαρτωλός πρέπει πρώτα να έρθει με πίστη και μετάνοια στον σταυρωμένο Σωτήρα - στο αίμα του σταυρού του - και έτσι πιστεύοντας, να βαπτιστεί στο νερό στο όνομα του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, και έτσι «ενδύομενος τον Χριστό» ντύεται με την πεντακάθαρη δικαιοσύνη του, και είναι κατάλληλος να μπει στην Εκκλησία και να γίνει ζωντανό μέλος της.

Και τώρα ολοκληρώνοντας αυτό το κεφάλαιο, ας ρωτήσει ο ευγενικός αναγνώστης μου: "Εχω έρθει στον Χριστό με αυτόν τον τρόπο;" Σας ζητώ να ψάξετε την Καινή Διαθήκη και να κρίνετε μόνοι σας αν είναι η «οδός του Κυρίου» ή όχι. Πρώτα έλα στον Ιησού - έλα στον Αμνό του Θεού - έλα στο αίμα της νέας διαθήκης, έλα και εμπιστεύσου τον, έλα να τον αγαπήσεις, έλα να παραδοθείς ολοκληρωτικά σε αυτόν, και έτσι, και μόνο έτσι, έλα σε το βάπτισμά του, να «ταφτεί με τον Χριστό» και «εν Χριστώ». Θάψτε την παλιά ζωή - τον γέροντα, και σηκωθείτε από τον συμβολικό τάφο για να ζήσετε για τον Χριστό, την αγιότητα και την αιωνιότητα. Τότε με χαρά εισέλθετε στον άγιο τόπο Του - την Εκκλησία, και υπηρετήστε ευλαβικά τον μεγάλο Βασιλιά και απολαύστε γλυκά την «κοινωνία των αγίων».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΟΠΟΣ

Ο ιερέας που ήταν δεόντως αφιερωμένος, μπήκε στον Άγιο Τόπο για να λειτουργήσει εκεί. Ο Ιερός Τόπος ήταν το πρώτο διαμέρισμα της σκηνής, χωρισμένο από το «Άγιο των Αγίων», ή το εσωτερικό διαμέρισμα, με ένα παχύ πέπλο από πολύ πλούσιο υλικό. Αυτό το πέπλο έκρυβε εντελώς τα Άγια των Αγίων από τα μάτια, και περνούσε μόνο μια φορά το χρόνο από τον αρχιερέα. Η κουρτίνα στην πόρτα της σκηνής ήταν φτιαγμένη από το ίδιο πλούσιο υλικό με το πέπλο, και αναμφίβολα κρατήθηκε κάτω ώστε να κρύβεται ο Άγιος Τόπος από την εξωτερική θέα. Τώρα, αυτός ο Ιερός τόπος, με τα έπιπλα και τη θεία λειτουργία του, είναι

girded me with strength, and maketh my way perfect, He maketh my feet like hinds' feet" (Ps. 18:32-33). "Thou hast turned for me my mourning into dancing; thou hast loosed my sackcloth and girded me with gladness" (Ps. 30:11). "Let your loins be girded about, and your lamps burning, and be ye yourselves like unto men looking for your Lord . . . blessed are those servants whom the Lord when He cometh will be found watching. Verily I say unto you that he shall gird himself; and make them sit down to meat and come and serve them" (Le. 12:35-37). "Jesus took a towel and girded Himself and put water into a basin, and began to wash the disciples' feet" (John 13:3-5). Stand therefore, having girded your loins with truth (Ep. 6:14). From these Scriptures it appears the girdle is a very common figure in inspired writings, and means strength, swiftness, gladness, readiness to serve, truth. Now all these things are true of Jesus as our High Priest. He is mighty to save, quick to deliver, rejoices over his people, ever ready to serve them, and lead them in ways of truth. That this girdle is significant as applied to Christ appears from the appearance of Jesus in glory as revealed to John in Patmos: "And I saw seven golden candlesticks; and in the midst of the candlesticks one like unto a son of man, clothed with a garment down to the foot, and girt about the breasts with a golden girdle" (Rev. 1:12-13). The High Priest wore also a MITRE or turban on the head. This was of fine linen or more probably silk.

It had a blue band, and in the front, over the eyes, was a plate of burnished gold with the words "HOLINESS TO THE LORD" inscribed upon it. The word holiness means consecrated, or wholly set apart to the Lord's service. Jesus needs no such inscription, for all the Bible says about Him has this truth indelibly engraved upon it. His whole life on earth was consecrated, and His ministry above is wholly devoted to God and His church. The "URIM AND THUMMIM" were placed within the pocket of the breastplate. We are not informed what these were. Some suppose them to have been brilliant stones that increased or decreased in brightness, according as God intended them to guide in judgment. Their names signify "lights and perfections." The following references are interesting: "And of Levi he said, thy Thummim and thy Urim are with thy godly one" (Deut. 33:8). "And he (Joshua) shall stand before Eleazar the priest, who shall enquire for him by the judgment of the Urim before the Lord" (Num. 27:21). "And when Saul enquired of the Lord, the Lord answered him not, neither by dreams, nor by Urim, nor by prophets" (1 Sam. 28:6).

"And thou shalt put in the breastplate of judgment the Urim and the Thummim; and they shall be upon Aaron's heart, when he goeth in before the Lord; and Aaron shall bear the judgment of the children of Israel upon his heart before the Lord continually" (Ex. 28:30). The following extract from Fausset's Critical and Expository Bible Cyclopaedia will be read with interest: "Speaker's Comm. thinks that lots were

χαρακτηριστικό της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού. Με τον όρο εκκλησία δεν εννοώ αυτό το παγκόσμιο, μυστικιστικό τίποτα που τόσοι πολλοί θεωρούν τώρα ότι είναι η Εκκλησία, αλλά η συνέλευση του λαού του Χριστού, που συνέρχεται τακτικά σε οποιοδήποτε μέρος για να λατρεύει τον Θεό με πνεύμα και αλήθεια. ή με άλλα λόγια, η Εκκλησία του Θεού όπως διατάχθηκε και τέθηκε μπροστά μας στην Καινή Διαθήκη. Σε αυτήν την εκκλησία όλοι είναι ιερείς - όπως είδαμε - τέτοιοι με αίμα και νερό - πίστη στον Χριστό και βάπτισμα. «Ας πλησιάσουμε (ως ιερείς) έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο (λουσμένο) σε καθαρό νερό». Και όπως κανείς δεν τολμάει να εισέλθει στη σκηνή του μαρτυρού που δεν ήταν δεόντως χειροτονημένος ιερέας, έτσι κανείς δεν πρέπει να θεωρεί ότι εισέρχεται στην Εκκλησία και συμμετέχει στα προνόμιά της, όποιος δεν έχει καθιερωθεί δεόντως στον τρόπο του διορισμού του Θεού.

Για την εκκλησία όταν ιδρύθηκε για πρώτη φορά (Πράξεις 2:42) λέγεται: «Συνέχισαν σταθερά στη διδασκαλία και την κοινωνία των αποστόλων· στο σπάσιμο του άρτου και στις προσευχές». Αυτό το απόσπασμα δείχνει τα βασικά πράγματα που αφορούσαν την αφοσίωση και τη λατρεία της εκκλησίας. Και κατά την εξέταση της σκηνής της σκηνής, με τα έπιλά της και τις υπηρεσίες της, θα διαπιστώσουμε ότι αυτά τα πράγματα ήταν τα ίδια τα πράγματα που συμβολίζονταν περισσότερο.

ΤΟ ΛΑΜΠΙΑΝΙΣΤΟ.

Ξεκινάμε με το χρυσό λυχνοστάτη. Αυτό ήταν ένα πολύ όμορφο και ακριβό έπιπλο. Χτυπήθηκε από μια συμπαγή μάζα χρυσού, που ζύγιζε ένα ταλέντο, που ισοδυναμούσε με 5475 £ στα χρήματά μας. Είχε κεντρική βάση με όρθιο λύχνο και έξι κλαδίσκους, τρεις εκατέρωθεν. Το σύνολο ήταν καλαίσθητα και διακοσμητικά σχεδιασμένο, δουλεμένο σε σχήματα λουλουδιών και καρπών των ροδιών. Το λάδι που εξαγόταν από τα μούρα της ελιάς έκαιγε στις λάμπες, οι οποίες εξέπεμπαν μια εξαιρετικά λαμπερή φλόγα. Τα φώτα δεν επιτρεπόταν ποτέ να σβήσουν, αλλά ήταν καθήκον των ιερέων να τα κρατούν γεμάτα με λάδι και κουρεμένα συνεχώς. Δόθηκαν χρυσοί ταμπακιέρες για να βοηθήσουν στο κούρεμα, αλλά όχι πυροσβεστήρες. Ο λυχνοστάτης ήταν τοποθετημένος στην αριστερή πλευρά του ιερού τόπου, και ήταν ΤΟ ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΦΩΣ.

Τώρα, στην Εκκλησία του Χριστού, τι σκόπευε να προοιωνίσει αυτός ο όμορφος λυχνοστάτης, με τις φλεγόμενες φλόγες του; Η απάντηση είναι ο λόγος της θείας έμπνευσης, ή η «διδασκαλία των αποστόλων». Αυτή η διδασκαλία είναι ο λόγος του Θεού και τίποτα άλλο. Οι ακόλουθες συγκρίσεις θα δείξουν την αλήθεια αυτού του συμπεράσματος:

the mode of consultation, as in Acts 1:2-6; Prov. 16:26. More probably stones with Jehovah's name and attributes-- 'lights' and 'perfections' engraven on them were folded within the ephod. By gazing, the High Priest, with ephod on, before the Lord, was absorbed in heavenly ecstatic contemplation; and by God was enabled to declare the divine will . . . Philo says that the High Priest's breastplate was made strong in order that he might wear as an image the two virtues which his office needed. So, the Egyptian judge used to wear the two figures of Thanei (answering to Thummim) truth and justice." Over the heart of mummies of priests too was a symbol of light (answering to Urim). It is evident that, whatever Urim and Thummim were, their use was to indicate the perfect and unalterable will of God; and this they did by some unmistakable sign unknown to us. What a beautiful type of Christ we have here. He is the 'word of God,' 'the way the truth and the life,' the perfect revelation of the mind and will of God to man. And the word which he hath spoken shall judge us at the last day. "The word of the Lord is perfect." From it there is no appeal. Would that all who profess to love the Lord believed this. It would settle all controversy; exclude all adverse human opinions and lead us all in the "light of the Lord."

THE APPOINTMENT OF THE HIGH PRIEST

The Jewish priesthood was chosen from the tribe of Levi. Aaron was of that tribe, and all succeeding high priests were of his line. "The High Priest of our confession" was of the tribe of Judah according to the flesh. Thus, the priesthood of the Christian religion is entirely "changed," as is also "the law." But just here I want to point out a very important matter. Our blessed Lord was not our great High Priest in the flesh. His solemn consecration to that exalted office was by His death and resurrection. This appears clear from the following: "For every high priest being taken from among men, is appointed for men in things pertaining to God that he may offer both gifts and sacrifices for sins, who can bear gently with the ignorant and erring, for that he himself also is compassed with infirmities, and by reason thereof is bound, as for the people so also for himself, to offer for sins. And no man taketh this honor unto himself, but when he is called of God, as was Aaron. So, Christ also glorified not Himself to be made an High Priest, but He that spake unto Him, Thou art My Son, this day have I begotten Thee. As He saith also in another place, Thou art a Priest for ever after the order of Melchizedek." By comparing Ps. 2:7 and Acts 13:33, we see that the words "this day have I begotten Thee" were said of His resurrection, or birth from the grave. And it is evident that it is to this time that the above words quoted from Hebrews refer. God claimed Him from the dead as His only begotten Son, and raised him to His High-Priesthood in the heavens. This will become self-evident as we proceed to examine the nature of His priesthood still further. The above text says it was "after the order of Melchizedek," and in order to show the true nature of Christ's priesthood some

1. Ο λυχνοστάτης ήταν μεγάλης αξίας, καθώς ήταν από καθαρό μασίφ χρυσό. Ο λόγος του Θεού είναι αγνός και ανεκτίμητης αξίας. Όσοι γνωρίζουν οτιδήποτε έχει την αξία του, επικυρώνουν πλήρως το ρητό του Ψαλμωδού: «Πόσο πολύτιμες είναι και οι σκέψεις σου για μένα, Θεέ!» Ο λόγος του Θεού είναι πολύτιμος γιατί αποκαλύπτει τον Θεό, τον ουρανό, την αιωνιότητα. δείχνει τον δρόμο της σωτηρίας, της αγιότητας και της αιώνιας ζωής. Με μια λέξη γιατί είναι γεμάτο Χριστό.

2. Ο καθαρός χρυσός είναι η πιο ανθεκτική ουσία. Εδώ πάλι ο λυχνοστάτης μαρτυρεί τον λόγο του Θεού που «μένει στον αιώνα».

3. Ήταν εξαιρετικά όμορφο. Ο λόγος του Θεού είναι γεμάτος από την ομορφιά της αγιότητας.

4. Οι επτά κλάδοι δείχνουν την τελειότητα -- την πληρότητα. «Ο αριθμός επτά ήταν ο τέλειος αριθμός. Έχει προταθεί με μεγάλη ισχύ και ομορφιά (βλ. Maston's Christ in the Tabernacle), ότι αυτά τα επτά λυχνάρια υποδεικνύουν τη Βίβλο, με τις τρεις μεγάλες διαιρέσεις της -- τον νόμο, τους ψαλμούς και τους προφήτες στη μία πλευρά. Και τρία τμήματα της Καινής Διαθήκης - οι Πράξεις, οι επιστολές και η Αποκάλυψη από την άλλη πλευρά. με τον Χριστό στα ευαγγέλια ως κύριο κεντρικό στέλεχος. Ωστόσο, έχω τη διάθεση να θεωρήσω ότι αυτοί οι επτά κλάδοι προορίζονται να επισημάνουν ένα άλλο θέμα. Θεωρώ ότι οι θεσμοί της παλιάς διαθήκης ήταν τυπικοί για πράγματα που ανήκουν ουσιαστικά στο νέο. Το λυχνοστάτη λοιπόν αντιπροσωπεύει τη ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΝΕΑΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ, δηλ. τη διδασκαλία των αποστόλων. Ως εκ τούτου, παίρνω τους επτά κλάδους - τον τέλειο αριθμό - για να αντιπροσωπεύσω το " ενότητα του πνεύματος», όπως συνοψίζεται στην Εφεσ. 4:1-6: «Εγώ, λοιπόν, ο αιχμάλωτος στον Κύριο, σε παρακαλώ να περπατάς αντάξια της κλήσης με την οποία κληθήκατε, με κάθε ταπεινοφροσύνη και πραότητα, με μακροθυμία, ανέχοντας ο ένας τον άλλον με αγάπη, δίνοντας επιμέλεια για να διατηρήσουμε την ενότητα του πνεύματος στον δεσμό της ειρήνης. Υπάρχει ένα σώμα και ένα πνεύμα, όπως και εσείς κληθήκατε με μία ελπίδα της κλήσης σας. ένας Κύριος, μία πίστη, ένα βάπτισμα, ένας Θεός και Πατέρας όλων, που είναι πάνω από όλους, και μέσω όλων, και σε όλους». Υπάρχει ένα σώμα και ένα πνεύμα, όπως και εσείς κληθήκατε με μία ελπίδα της κλήσης σας. ένας Κύριος, μία πίστη, ένα βάπτισμα, ένας Θεός και Πατέρας όλων, που είναι πάνω από όλους, και μέσω όλων, και σε όλους». Υπάρχει ένα σώμα και ένα πνεύμα, όπως και εσείς κληθήκατε με μία ελπίδα της κλήσης σας. ένας Κύριος, μία πίστη, ένα βάπτισμα, ένας Θεός και Πατέρας όλων, που είναι πάνω από όλους, και μέσω όλων, και σε όλους».

Η ενότητα του λυχνοστάτη δεν φαινόταν μόνο στον τέλειο αριθμό των κλαδιών του, αλλά και στο γεγονός ότι ήταν όλα χτυπημένα από μια συμπαγή μάζα χρυσού. Αυτό υποδηλώνει όμορφα την ενότητα του πνεύματος όπως εξηγείται από τη «διδασκαλία του αποστόλου». Όπως βλέπουμε στην Εφ. 4, υπάρχουν επτά μονάδες στην ενότητα

remarkable things are said of this wonderful man of old. Melchizedek, we are told, was "without father, without mother, without genealogy, having neither beginning of days nor end of life, but made LIKE UNTO THE SON OF GOD, ABIDETH A PRIEST CONTINUALLY" (Heb. 7:3). Now it is not my intention to speculate about these statements as far as Melchizedek is concerned, but to point out that the writer intends to show that the priesthood of Christ is forever--that it was to be a continuous priesthood, unbroken by death. Hence it follows that Christ was not installed into His high office of High Priest till after His death.

Returning to Melchizedek, his name signifies "King of Righteousness," and he was in reality "King of Salem" (which means peace). He was therefore a king-priest; and these offices he held CONCURRENTLY. Now God says of Jesus, after His resurrection and ascension: "Yet have I set My King upon My holy hill of Zion . . . Thou art My Son, this day have I begotten Thee. Ask of Me, and I will give Thee the nations for Thine inheritance, and the uttermost parts of the earth for Thy possession. Thou shalt break them with a rod of iron. Thou shalt dash them in pieces like a potter's vessel" (Ps. 2:6-9). "David ascended not into the heavens; but he saith himself, The Lord said unto my Lord, sit Thou on My right hand till I make Thine enemies the footstool of Thy feet" (Acts 2:34-36). Christ is thus seen to be on the throne of God, reigning as King--"A PRIEST UPON HIS THRONE;" and not as Aaron before the throne. "He (HIMSELF) is the propitiation (mercy seat) for our sins."

THE OFFICE OF THE HIGH PRIEST

"Every High Priest is appointed to offer both gifts and sacrifices; wherefore it is necessary that this High Priest (Jesus) also have somewhat to offer." And this He had! But what an offering! He needeth not, like the high priest of the law, to offer for himself, but "He died the just for the unjust;" He "offered Himself without spot to God;" "for such a High Priest became us who was holy, harmless, undefiled and separate from sinners." And "Christ having come a High Priest of God things to come, through the greater and more perfect tabernacle, not made with hands, that is to say, not of this creation, nor yet through the blood of goats and calves, but through His own blood, entered in once for all into the holy place, having obtained eternal redemption."

As our High Priest, Jesus is full of sympathy for His suffering saints. For verily not of angels doth He take hold, but He taketh hold of the seed of Abraham. Wherefore it behoved Him in all things to be made like unto His brethren, that He might become a merciful and faithful High Priest in things pertaining to God, to make propitiation for the sins of the people, for in that He Himself hath suffered, being tempted, He is able to succour them that are tempted." "For

του πνεύματος, και όλες εξελίχθηκαν από μια πολύτιμη μάζα - τον Κύριο Ιησού Χριστό, και όλες συνδέονται αχώριστα μαζί Του. Το να είχε αφαιρεθεί οποιοδήποτε από τα κλαδιά του φανοστάτη θα το είχε παραμορφώσει και θα είχε καταστρέψει την τελειότητά του. Έτσι, για να αφαιρέσουμε οποιοδήποτε από τα πράγματα που αναφέρει ο Παύλος στην «ενότητα του πνεύματος», θα ήταν να καταστρέψουμε την πληρότητά του και να το παραμορφώσουμε. Ας υποθέσουμε ότι δοκιμάζουμε το αποτέλεσμα του. Ας αφαιρέσουμε από τον Χριστιανισμό (γιατί αυτό σημαίνει πνεύμα) τον «έναν Κύριο».

Θα υπήρχε ένα σώμα με πνεύμα, αλλά χωρίς κεφάλι. Η πίστη δεν θα είχε έλξη, κανένα αντικείμενο. το βάπτισμα δεν θα είχε τέλος και η ελπίδα δεν θα είχε κίνητρο.

5. Το φως του λυχνιού ήταν το μόνο φως της σκηνής. Δεν υπήρχαν παράθυρα. Κανένα φως δεν δανείστηκε από τη φύση. Στο φως των λυχνιών ο ιερέας δούλευε και όλα τα άλλα αντικείμενα στη σκηνή φαινόταν ευδιάκριτα. Το απαλό, καθαρό φως του φώτιζε το σύνολο με εξαιρετική ομορφιά. Έτσι και στην Εκκλησία του Χριστού. Η διδασκαλία των αποστόλων είναι ο μόνος κανόνας πίστεως και καθήκοντος. Είναι υψίστης σημασίας για όλους όσοι επιθυμούν να ευαρεστήσουν τον Θεό να το καταλάβουν αυτό. Φοβικές και καταστροφικές ήταν οι συνέπειες της παραμέλησης αυτού σε όλες τις χριστιανικές εποχές. Σε προηγούμενο κεφάλαιο είδαμε ότι οι απόστολοι είχαν επενδυθεί με θεϊκή εξουσία, και ντυμένοι με αλάνθαστη δύναμη ως ιδρυτές και οργανωτές της Εκκλησίας. Αν αυτή η μεγάλη αλήθεια ήταν πάντα αναγνωρισμένη, τα ανθρώπινα δόγματα, τα δόγματα και οι αιρέσεις ήταν αδύνατες. Στην αρχή αυτή η φύση και ο λόγος πρέπει να υποταχθούν. Ανάλογα με την επικράτηση της «διδασκαλίας των αποστόλων» στην Εκκλησία, εμείς ως Χριστιανοί θα διακρίνουμε τον τόπο και το έργο μας και θα δούμε τη δόξα του Χριστού σε όλες τις διατάξεις Του.

6. Τα λυχνάρια έπρεπε να διατηρούνται στολισμένα και αναμμένα από τους ιερείς. Έτσι, στην Εκκλησία ο λαός του Θεού είναι υποχρεωμένος να διατηρήσει την πίστη όπως αρχικά παραδόθηκε και να την κρατήσει απαλλαγμένη από κάθε παρεμβολή και διαστρέβλωση.

Έτσι, το λυχνοστάτη ήταν ενδεικτικό της διδασκαλίας των θεόπνευστων αποστόλων του Χριστού. Και καθώς το στέλεχος και η ουσία αυτής της διδασκαλίας ήταν ο Χριστός, βλέπουμε πόσο τέλεια το προήγγειλε το λυχνάρι. Ο λόγος για την παρουσία του λυχνιού στη σκηνή ήταν για να λάμπει το φως του. Ο λόγος λοιπόν της διδασκαλίας των αποστόλων στην εκκλησία είναι ότι ο Χριστός μπορεί να είναι το φως μας, να γεμίσουμε με το φως Του και να βγούμε στον κόσμο για να είμαστε με τη σειρά μας «Το φως του κόσμου».

we have not a High Priest that cannot be touched with a feeling of our infirmities, but one that hath been in all points tempted like as we are, yet without sin."

"Though He was a son, yet learned He obedience by the things which He suffered; and having been made perfect, He became unto all them that obey Him, the author of eternal salvation; named of God a High Priest for ever after the order of Melchizedek." Jesus was "made perfect" in the sense of being fully inducted into the office of High Priest and Saviour. For this high office He was fitted and prepared by being tempted and tried in all points as we are; and by offering Himself without spot to God as a sacrifice for our sins. In bringing this little treatise to a close, I wish now to direct special attention to.

THE VEIL

The high priest alone once a year on the great day of atonement entered into the holy of holies within the veil, with the blood of the slain victim, which he sprinkled on and before the mercy seat, to make atonement for the people. Now we are told that Christ entered once for all into the holy place, through the veil with His own blood. Let us carefully consider THE VEIL THROUGH WHICH JESUS PASSED. In Hebrews 10:19-21, we read that the veil through which Christ passed to His glorious throne was His own flesh. In exact accord with this we read that at the same moment that His sacred body was rent and torn on the cross "the veil of the temple was rent in twain from TOP TO BOTTOM." This was GOD'S ACT, and unfolds a glorious truth. The rending of the veil of the temple laid bare and open to view the holy of holies. Mysteries, hidden for ages, were then revealed. For the first time the ordinary priest could look upon that wonderful ark and mercy seat and see the blood stains of generations of sacrifices. What a revelation! The rending of that veil also made but one long compartment, without a veil between.

But let us turn from the shadow to the substance. Christ's precious body was that veil; or rather the real veil, which separated the holy from the most holy place, till it was rent in death upon the cross. To intercede for us, and enter upon His glorious reign, the veil of His flesh must be torn asunder - destroyed: that in His resurrection, spiritual body, He might enter the glorious presence of God with "His own blood" to sprinkle before the throne. And this rending of the body of Christ laid bare the mysteries of God in the gospel. What was hidden for ages then became plain. The glorious things that belong to our peace in Christ were then unfolded. Life and immortality were brought to light. But not only so. As the rending of the veil of the temple made one instead of two compartments, so by the death of Jesus the separation from the divine presence is taken away, and we "draw nigh to God." Let us suppose the veil of the tabernacle removed. What then? Why, there would have been just one long

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XII

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΨΩΜΙΟΥ

ΑΥΤΟ ήταν ένα τραπέζι από ξύλο ακκαίας επικαλυμμένο με χρυσό και είχε χρυσό στεφάνι. Ήταν περίπου 3 ½ πόδια μήκος, 2 πόδια πλάτος και 2 ½ πόδια ύψος. Είχε πιάτα, κουτάλια, μπουλ και καλύμματα. Όλο από καθαρό χρυσό. Η χρήση αυτού του πολυδάπανου και όμορφου τραπεζιού ήταν για να κρατήσει το «ψωμί του σιού». Οι πλήρεις οδηγίες δίνονται σε Lev. 24:5-9. Το «ψωμί του σιού» αποτελούνταν από δώδεκα άζυμα: ένα για κάθε φυλή. Έπρεπε να τοποθετηθούν στο τραπέζι σε δύο σειρές - έξι σε κάθε μια «ενώπιον του Κυρίου». Θα έπρεπε να τρώνε μόνο από τους ιερείς, κάθε Σάββατο. και στη θέση τους τοποθετήθηκαν φρέσκα ψωμιά καθώς αφαιρέθηκαν τα παλιά. Αυτό το τραπέζι βρισκόταν στη δεξιά πλευρά της σκηνής, απέναντι από το χρυσό φανοστάτη.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, νομίζω, ότι αυτό είχε σκοπό να συμβολίσει το «σπάσιμο του άρτου», το επόμενο πράγμα που παρατηρήθηκε στις Πράξεις 2:42 μεταξύ των πραγμάτων που η Εκκλησία τηρούσε «σταθερά». Τα σημεία σύγκρισης είναι τόσο ξεκάθαρα όσο η σκιά στην ουσία του. 1ος. Το τραπέζι ήταν καλυμμένο παντού με χρυσό (με χρυσό συναντάμε παντού στη σκηνή), που δείχνει τα πολύτιμα πράγματα που εκτίθενται στο δείπνο του Κυρίου. Ο χρυσός είναι πολύτιμος και περιζήτητος περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Αλλά για την πεινασμένη ψυχή η πνευματική γιορτή του τραπεζιού του Κυρίου εκτιμάται πολύ περισσότερο από το «χρυσό που χάνεται». 2ο. Το ψωμί ήταν αντιπροσωπευτικό. Τα δώδεκα ψωμιά αντιπροσώπευαν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Αντιπροσωπευτικό είναι και το ψωμί της τράπεζας του Κυρίου. Υπάρχει μόνο ένα καρβέλι, και αυτό αντιπροσωπεύει το σώμα του Χριστού: «Αυτό είναι το σώμα μου.

Ακριβώς εδώ, ίσως είναι καλό να παρατηρήσουμε ότι ενώ ο ιερέας ήταν απασχολημένος στην υπηρεσία της σκηνής του μαρτυρίου, το ψωμί του τραπεζιού και τα μέρη των ζώων που προσφέρονταν για θυσία, αποτελούσαν (από όσο γνωρίζουμε) τη μοναδική του τροφή. Και πόσο ευλογημένα είναι αλήθεια ότι για τον Χριστιανό ΧΡΙΣΤΟ (όπως αναφέρεται και στη θυσία και στο ψωμί) είναι η μόνη τροφή για την ψυχή του!

Ακριβώς σε αυτό το σημείο ίσως είναι καλό να παρατηρήσετε πόσο λεπτομερώς καθορίζονται τα πάντα στη σκηνή, ακόμη και στο πιο μικρό και φαινομενικά πιο ασήμαντο άρθρο. Τώρα, αν η σκηνή και οι υπηρεσίες της είχαν σκοπό να προοιωνίσουν την Εκκλησία του Χριστού, τι επικίνδυνο έργο είναι να αλλάξεις ή να απαλλάσσεισαι από οποιονδήποτε από τους διορισμούς του Κυρίου! Ασφαλώς είναι καθήκον κάθε Χριστιανού να επιμένει ώστε οι διατάξεις του Κυρίου να εφαρμόζονται σύμφωνα με την

compartment containing the lamp-stand, table, altar of incense, and the ark and mercy seat. Now that is just exactly the state of things in Christ to-day. There is NO VEIL NOW separating the royal priesthood from their King-Priest; NO VEIL separating the Church from God. In the Jewish tabernacle God dwelt with His people, but it was in the holy of holies--beyond the veil, and hidden from sight. But now Jehovah tabernacles or dwells with us. "We will come to you, and make our abode with you," said Jesus of Himself and His Father. There is no need to say, "Who shall ascend into heaven to bring Christ down from above?" for He is with us, in our very midst; as He said, "Lo, I am with you always, even unto the end of the world." Heaven is brought down to earth. The Holy of Holies on the very sand of the desert! And the Church is "seated in heavenly places in Christ Jesus"! What a blessed meaning, then, there is in the words of the inspired commentary on the tabernacle: "Having, therefore, brethren, BOLDNESS TO ENTER THE HOLIEST BY THE BLOOD OF JESUS, BY THE WAY WHICH HE DEDICATED FOR US, A NEW AND LIVING WAY, THROUGH THE VEIL, THAT IS TO SAY HIS FLESH; and having a great High Priest over the house of God: LET US DRAW NEAR with a true heart in fulness of faith, having our hearts sprinkled from an evil conscience, and our body washed with pure water." (Heb. 10:19-22.

CHAPTER XVI

CONCLUSION

IN drawing this little work to a close it may be well to summarize the points of comparison. We have seen that the Jewish system was a shadow of the Christian system. Moses was to the Israelites and the tabernacle what Christ is to His people and the Church as an institution. The inspired workmen on the tabernacle were types of the inspired Apostles of Jesus Christ; both working on a perfect pattern, without leaning to their own understanding. The voluntary offerings for the tabernacle spoke of the voluntary principle that pervades the whole of the religion of Christ. The materials of which the tabernacle was built, spoke of the divine excellence and preciousness of all that belongs to the Christian system. The court of the tabernacle indicated the fact that there is a line we must pass, separating the proud and worldly-wise from the humble and teachable, in order that we may rightly understand the things of God. The compactness and unity of the tabernacle pointed to the harmony and unity of the church. The coverings of the tabernacle reminded us of the human and divine nature of Jesus, his humiliation and redemptive work; and also of the way from the corruption and guilt of sin to the beauty of holiness. We also learned from these coverings how different the Church of God is as viewed by outsiders from what it appears to those who minister in holy things within. The brazen altar with its fire, and its great variety of sacrifices and offerings told of the punishment of sin and of

αποστολική μέθοδο. Ο Απόστολος Παύλος θεώρησε απαραίτητο να γράψει στην εκκλησία της Κορινθίας για να διορθώσει τις καταχρήσεις σχετικά με αυτό ακριβώς το θέμα του δείπνου του Κυρίου. Είχαν απομακρυνθεί από την παραγγελία που τους είχε παραδοθεί από τον ίδιο, και είχαν μειώσει το διάταγμα σε ένα κοινό γεύμα, και έτσι του έκλεψαν όλη την όμορφη σημασία του. Για να τους αποτυπώσει την ανάγκη να τηρούν ανέπαφη τη σειρά, τους πληροφορεί ότι ο Κύριος του το είχε αποκαλύψει με ειδική αποκάλυψη. «Έλαβα από τον Κύριο αυτό που σας παρέδωσα, πώς ο Κύριος Ιησούς τη νύχτα που τον πρόδωσαν πήρε ψωμί, και αφού ευχαρίστησε, το έσπασε και είπε: Αυτό είναι το σώμα μου, το οποίο είναι για σένα: αυτό κάνε σε ανάμνησή μου· με τον ίδιο τρόπο το ποτήρι, μετά το δείπνο, λέγοντας: Αυτό το ποτήρι είναι η νέα διαθήκη στο αίμα μου· αυτό κάντε, όσες φορές το πείτε, σε ανάμνησή μου· γιατί όσο συχνά καθώς τρώτε αυτό το ψωμί και πίνετε αυτό το ποτήρι, κηρύττετε τον θάνατο του Κυρίου μέχρι να έρθει». Για να παρακολουθήσουν αυτή την όμορφη και εντυπωσιακή διάταξη, οι πρώτοι Χριστιανοί συνέρχονταν κάθε ημέρα του Κυρίου (Πράξεις:20:7), ενώνοντας έτσι τα σύμβολα του θανάτου Του με την ημέρα κατά την οποία αναστήθηκε από τους νεκρούς: μια πιο κατάλληλη και κατάλληλη ένωση. Αλλά πώς αυτή η θεϊκή διάταξη επιπλήττει τη ραθυμία των ανθρώπων, που θεωρούν τους εαυτούς τους σοφότερους από τον Θεό στην παραβίαση αυτής της θείας διάταξης - κάποιιοι κρατούν το ποτήρι από τους ανθρώπους. Κάποιοι κόβουν το καρβέλι σε εκατό κομμάτια, καταστρέφοντας έτσι τη φιγούρα του «ενός σώματος». Κάποιοι το παρακολουθούν μόνο μία φορά το μήνα, ή ακόμα και μία φορά το τρίμηνο, καταστρέφοντας έτσι την ένωση μεταξύ θανάτου και ανάστασης, και κάποιιοι το κάνουν απλώς μετά την υπηρεσία, αντί, όπως στην αρχή, να το κάνουν το κέντρο και τον κύριο λόγο για να συναντηθούμε μαζί, λόγω της υπέροχης διδασκαλίας του για τον Χριστό, ο οποίος είναι ο αρχηγός και το κέντρο στη συνέλευση των αγίων. καταστρέφοντας έτσι τη φιγούρα του «ενός σώματος». Κάποιοι το παρακολουθούν μόνο μία φορά το μήνα, ή ακόμα και μία φορά το τρίμηνο, καταστρέφοντας έτσι την ένωση μεταξύ θανάτου και ανάστασης, και κάποιιοι το κάνουν απλώς μετά την υπηρεσία, αντί, όπως στην αρχή, να το κάνουν το κέντρο και τον κύριο λόγο για να συναντηθούμε μαζί, λόγω της υπέροχης διδασκαλίας του για τον Χριστό, ο οποίος είναι ο αρχηγός και το κέντρο στη συνέλευση των αγίων.

the gracious and abundant provision our God has made for the complete removal of our condemnation and guilt by the blood of Christ, who is the Lamb of God that beareth away the sin of the world. The laver, between the altar and the tabernacle, indicated the place and purpose of baptism in relation to the sinners coming into Christ and His church. The holy place, with its lamp-stand, its table of shewbread, and its altar of incense, was a type of the Church of Jesus assembled together for worship--observing "the apostles' teaching and fellowship, the breaking of bread and the prayers." The holy of holies, with its ark, its mercy seat and its wonderful shechinah, represented the holy presence of God--the heavenly state, together with the divine attributes and hidden purposes, the throne of grace and "the blood of sprinkling." The high priest was a type of Christ as our mediator, but the king-priest, Melchizedek is brought in to fill up the type that fully illustrates our Great High Priest upon the throne of God. And, lastly, the veil which obscured the holiest from view, and was passed once a year by the high priest, with blood of atonement, was a type of the "flesh" of Christ; that the rending of the veil when Jesus died was a divine act showing that through the offering of the body of Jesus, the veil which separated man from God was removed; that the saved can now not only see by faith, the glories of the heavenly state, but can also boldly draw near and commune with God in His holy presence.

Finally, let me seriously question my patient reader, WHERE DO YOU STAND? Is the blessed Savior, with all that appertains to Him, nothing to you? Do you stand afar off, and look with indifferent eyes on the mysteries of God? If so, the tabernacle which the Lord has pitched has no charms for you. Its beauties are "hidden from thine eyes" by your own pride; for God only "reveals them unto babes." But at least take warning from that smoke curling up to heaven from God's holy altar of burnt offering. It tells of the "fire that never shall be quenched," and that God "can by no means clear the guilty" apart from Christ.

Take heed to the crowns of silver rising above the curtain of the court--the price of the people's redemption. Look to Him whom that ransom-silver foreshadowed.

And if your heart is moved by the sight of that suffering, sorrowing, dying One, O come with thy burdened soul--come just as thou art--and accept thy substitute, the "Lamb of God," and make confession of faith over His dear head; and then come and offer thyself, in solemn consecration, to be buried with Christ by baptism into death, that like as He rose from the dead, thou also may rise to a new and blessed life.

Again, let me ask, dear reader, WHERE DO YOU STAND? Is it as a consecrated priest in the tabernacle of the new covenant? Look round, then, and behold the glories of the sanctuary. Consider the golden lampstand of the new

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIII

Ο ΒΩΜΟΣ ΤΟΥ ΘΥΜΙΑΜΑΤΟΣ

ΑΥΤΟ βρισκόταν ανάμεσα στο Λυχνοδρόμιο και στο Τραπέζι του Ψωμιού, «μπροστά από το πέλλο».

Όπως και το τραπέζι, ήταν φτιαγμένο από ξύλο ακκαίας, στρωμένο με καθαρό χρυσό. Είχε πλάτος 21 ίντσες και ύψος 3 ½ πόδια. και σε τετράγωνο σχήμα. Είχε κέρατα σε κάθε πάνω γωνία, σαν το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος. και στα πλαϊνά του ήταν στερεωμένα ραβδιά για να το αντέχουν όταν ήταν σε κίνηση. Το θυμιάμα, που έκαιγαν πάνω του κάθε μέρα οι ιερείς, πρωί και βράδυ, ήταν ένα σύνθετο από γλυκά βότανα. Αυτή η ένωση επρόκειτο αποκλειστικά να χρησιμοποιηθεί στον βωμό του θυμιάματος και δεν επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί από κοινού από τον λαό που πονούσε για θάνατο. Βλέποντας ότι ήταν μια θεϊκή ένωση, μπορούμε κάλλιστα να πιστέψουμε ότι η μυρωδιά που εκπέμπεται κατά την καύση του ήταν απολαυστικά αρωματική. Οι ώρες που έκαιγαν το θυμιάμα ήταν οι ώρες, πρωί και βράδυ, που ο κόσμος συγκεντρωνόταν στην πύλη της σκηνής για προσευχή. Βλέπε Λουκάς 1:8-10.

Επομένως, δεν έχουμε καμία αμφιβολία ως προς το μεταφορικό νόημα αυτού του θυμιάματος. Προοιωνίζει «ΟΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ» της εκκλησίας, που ο αναγνώστης θα θυμάται ότι είναι η υπόλοιπη πράξη της εκκλησιαστικής λατρείας, όπως αναφέρεται στις Πράξεις 2:42, την οποία πρέπει να εξετάσουμε. Στην Αποκ. 8:3-4 διαβάζουμε: «Και ένας άλλος άγγελος ήρθε και στάθηκε στο θυσιαστήριο (του θυμιάματος), και του δόθηκε πολύ θυμιάμα, για να το προσθέσει στις προσευχές όλων των αγίων, Το χρυσό θυσιαστήριο που ήταν μπροστά στον θρόνο, και ο καπνός του θυμιάματος, με τις προσευχές των αγίων, ανέβηκε μπροστά στον Θεό από το χέρι του αγγέλου». Ο Δαβίδ προσευχήθηκε, δείχνοντας την κατανόησή του για το νόημα του θυσιαστηρίου του θυμιάματος, «Ας εκτεθεί η προσευχή μου ως θυμιάμα μπροστά σου». Δεν χρειαζόμαστε άλλες αποδείξεις. Το θυμιάμα αντιπροσώπευε την προσευχή. Και καθώς το σύνολο προοιωνίζει την Εκκλησία του Θεού στην εποχή του Ευαγγελίου, το θυμιάμα πρέπει να σημαίνει «τις προσευχές» που αποτελούν ουσιαστικό μέρος της τάξης της θείας λατρείας στην εκκλησία. Το γεγονός ότι κατασκευάστηκε για την αποκλειστική χρήση της σκηνής του Μαρτυρίου, δείχνει ότι καμία λατρεία δεν είναι αποδεκτή στον Θεό από εκείνους που δεν τον πλησιάζουν με τον νέο και ζωντανό τρόπο, όπως επισημάνθηκε προηγουμένως σε αυτό το έργο. Το να υποθέσουμε ότι ο αμαρτωλός μπορεί απλώς να προσευχηθεί για χάρη και σωτηρία, σημαίνει ότι παραμερίζει την «οδό» του Κυρίου όπως την είδαμε να χαρακτηρίζεται. όπως επισημάνθηκε προηγουμένως σε αυτό το έργο. Το να υποθέσουμε ότι ο αμαρτωλός μπορεί απλώς να προσευχηθεί για χάρη και σωτηρία, σημαίνει ότι παραμερίζει την «οδό» του Κυρίου όπως την είδαμε να χαρακτηρίζεται. όπως επισημάνθηκε

tabernacle--the inspired teaching of the apostles of Jesus Christ. Behold its beauties; bask in its clear light, till it illuminates thy whole soul, and be content to serve God by its guidance alone. Consider the "table of shew bread"--the precious memorials of your dear Lord's body and blood; and "neglect not the assembling of yourselves together." Again, reflect on that golden altar of incense as its pale smoke ascends silently, and its fragrance fills the holy place; and let it win thee to a closer communion with God in prayer. Then see before thee the ark of the covenant, the mercy seat, the cherubim, the Shechinah! and know of a truth that "God is with us!" His presence fills the holy place. The King in His beauty is here. Grace, mercy and truth are here. Heaven is here. "Consider," lastly, "the Apostle and High Priest of our confession." Not before the throne, merely, as a suppliant, but "a priest upon his throne," "high and lifted up." "Let us draw near," we are precious in His sight. See, our names are on his breast and shoulders. How dear His people are to him! How sweet to know it!

May God enable us to be faithful ministers in His sanctuary, that the blessed "fore-taste of glory divine" may end in full and eternal fruition.

Prophecies about Christ and their fulfillment
Modern Science and Christian Faith
 by Dr. Hawley O. Taylor

There are over a hundred prophecies concerning Jesus in the Old Testament but what were the possibilities of making just 25 predictions about someone who was to be born many years later and having these predictions come true?

Dr. Hawley O. Taylor has provided this answer: "Regarding these n cases of events foretold for Israel's Messiah who was to come, if the chances of success were even in the case of each one, that is p (probability) equals n in every case, then the overall probability that all n events would find their fulfillment in one person would be p^n equals $(1/2)^n$? Thus, there would be but one chance in 2^n (33 million, where n equals 25) of all these foretold events coming true if they were mere guesses. Now a glance at these prophecies concerning Christ reveals that they do not all have an even chance of success, for in some instances it is highly improbable that the event could occur at all (as for a child to be born without a human father). A very conservative compromise would be p equals 1/5; and the overall probability for the n prophecies coming true would be p^n equals $(1/5)^n$? or one chance out of a thousand trillion if n equals 25. (Modern Science and Christian Faith, p. 178.) Even if the prophecy regarding the virgin birth be excluded, the number remains astronomically large. Too large to assume that this accidentally happened! Dr. Hawley O. Taylor; Modern Science and Christian Faith pp. 179-183.

Prophecy	Where Prophesied	Where Fulfilled
Of the tribe of Judah.	Gen. 49:10	Luke 3:23-33
Of the Royal line of David	Jer. 23:5	Matt. 1:1

προηγουμένως σε αυτό το έργο. Το να υποθέσουμε ότι ο αμαρτωλός μπορεί απλώς να προσευχηθεί για χάρη και σωτηρία, σημαίνει ότι παραμερίζει την «οδό» του Κυρίου όπως την είδαμε να χαρακτηρίζεται.

Η φωτιά στο θυσιαστήριο του θυμιάματος ελήφθη από το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος. Από το ίδιο σημείο λήφθηκε και η φωτιά για το «θυμιατήρι». Ο Nadab και ο Abihu χτυπήθηκαν με θάνατο επειδή έκαψαν «περιεργή φωτιά» ενώπιον του Κυρίου, δηλ. φωτιά που δεν ελήφθη από το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος. Έσπασαν έτσι τη σύνδεση μεταξύ των δύο βωμών. Το μάθημα που διδάσκει αυτό είναι ότι όσο θερμές κι αν είναι οι προσευχές και οι έπαινοι μας, εάν δεν έχουμε έρθει πρώτα στον Χριστό και δεν «λάβουμε την εξιλέωση» με τον τρόπο που έχει ορίσει ο Θεός, οι προσευχές μας θα είναι βδέλυγμα στον Θεό.

Στις προσευχές της Εκκλησίας περιλαμβάνονται ο έπαινος και η ευχαριστία. Όλες οι προσευχές πρέπει να αναμειγνύονται με ευγνωμοσύνη προς τον Θεό για τα προηγούμενα ελέη που ελήφθησαν. Το θυμίαμα ήταν ένα ευχάριστο άρωμα. Αυτό δείχνει πόσο ευχαριστημένος είναι ο Θεός μας όταν λατρεύουμε ενώπιόν Του και θέτουμε μπροστά Του τα αιτήματα της καρδιάς μας.

Έτσι, βλέπουμε ότι το πρώτο διαμέρισμα της σκηνής με τα έπιπλα του προμήνυε τη λατρεία της Εκκλησίας του Θεού στην εποχή του Ευαγγελίου. Ο αναγνώστης καλείται να μελετήσει την πρώτη προς Κορινθίους επιστολή του Παύλου, όπου σύντομα θα δει ότι τα πράγματα που υποδείξαμε ήταν ακριβώς αυτά που ο Παύλος είχε, υπό θεϊκή καθοδήγηση, «τάξει» για τη λατρεία της Εκκλησίας όταν συγκεντρώθηκε. μαζί. Στο κεφ. 11 ξεκινάει επαινώντας τους επειδή τηρούν τις «παραδόσεις», δηλαδή τις διατάξεις του Χριστού. Στη συνέχεια προχωρά στη διόρθωση ορισμένων ατασθαλιών στις οποίες είχαν επιδοθεί, ενώ κατά κύριο λόγο κρατούσε τις «παραδόσεις» όπως παραδόθηκαν. Στη συνέχεια γίνονται αναφορές στη «διδασκαλία» στην Εκκλησία. Αυτό είχε προφανώς αμοιβαίο χαρακτήρα και συμμετείχαν πολλοί. Εδώ βλέπουμε μια σαφή ένδειξη ότι η Εκκλησία συνεχίζει στη «διδασκαλία των αποστόλων». Στη συνέχεια, χαμηλώστε στο κεφ. 11 βλέπουμε ότι συνέχισαν επίσης στο «σπάσιμο του ψωμιού». και στο κεφ. 14 έγινε επίσης αναφορά στις «προσευχές» στις οποίες η Εκκλησία ασχολούνταν συνεχώς.

Τώρα, πριν φύγουμε από τον Άγιο Τόπο, μπορούμε κάλλιστα να σκεφτούμε τη σοφία και την αγάπη του Θεού για να διατάξουμε έτσι τη λατρεία της Εκκλησίας Του. Κατά τη συνένωση, η κεντρική έλξη για την Εκκλησία ήταν το δείπνο του Κυρίου που το είχε ορίσει έτσι ο Θεός, όχι λόγω των στοιχείων, αλλά λόγω των πραγμάτων στα οποία έδειχναν. Έκαναν όμορφα το σώμα και το αίμα του Χριστού: μίλησαν για λύτρωση, για συγχώρεση, για ειρήνη με τον Θεό. αντιπροσώπευαν την πηγή και τη διατροφή της

Born of a virgin	Isa. 7:14	Matt. 1:18
Born in Bethlehem	Micah 5:2	Matt. 2:1,2
A forerunner shall prepare the way	Mal. 3:1	Mark 1:6,7
He shall enter Jerusalem riding upon an ass	Zech. 9:9	Matt. 21:6,7
He shall be betrayed by a disciple	Zech. 13:6	Matt. 26:49,50
Betrayal price stated	Zech. 11:1,2	Matt. 26:14,15
Betrayal money to be returned	Zech. 11:13	Matt. 27:5,7
His disciples shall forsake him	Zech. 13:7	Matt. 26:56
False witnesses shall accuse him	Psa. 35:11	Matt. 26:59,60
He shall suffer, abuse	Isa. 50:6	Matt. 26:67
He shall suffer in silence	Isa. 53:7	Matt. 27:12-14
He shall be whipped	Isa. 53:5	Matt. 27:26,29
Hands and feet pierced	Psa. 22:16	Luke 23:33
Numbered with criminals	Isa. 53:12	Mark 15:2
To divide garments	Psa. 22:18	John 19:23,24
Gall and vinegar to be offered	Psa. 69:21	John 19:28,29
Gall and vinegar to be offered	Psa. 69:21	John 19:28,29
No bones to be broken	Psa. 34:20	John 19:33
He shall be pierced	Zech. 12:10	John 19
The crowds shall rebuke him	Psa. 109:29	Matt. 27:39
Darkness in daytime to signal crucifixion	Amos 8:9	Matt. 27:45
To be buried with the rich	Isa. 53:9	Matt. 27:57-60
To arise from the dead!	Psa. 16:10	Matt. 28:6
To ascend	Psa. 68:18a	Luke 24:51

Hermeneutics by D. R. Duncan. Cincinnati, n.d. pp. 395-99.

Prophecy	Where Prophesied	Where Fulfilled
He was to be the seed of the woman	Gen. 3:15	Matt.1:18
He would be the Son of God	Psa. 2:7	Luke 1:32-35
He would overcome the serpent	Gen.3:15	Heb. 2:14
The seed of Abraham	Gen.12:1-3; 17:7; 22:18	Gal. 3:16
The seed of Isaac	Gen. 21:12	Heb. 11:18
The seed of Judah	Gen. 49:10	Heb. 7:14
The seed of David	Psa. 132:11; Jer. 23:5	Acts 13:23; Rom. 1:3
The time of His coming and death	Dan. 9:24-27	Luke 2:1
Born of a virgin	Isa. 7:14	Matt. 1:18; Luke 2:7
He was called Immanuel	Isa. 7:14	Matt. 1:22-23
Born in Bethlehem of Judea	Mic. 5:2	Matt. 2:1; Luke 2:4-6
Great men shall come and bow down to Him	Psa. 72:10-15	Matt. 2:1-11
Children slaughtered, that He might be killed	Jer. 31:15;	Matt. 2:16-18
Introduced by John the Baptist	Isa. 40:3; Mal. 3:1	Matt. 3:1-3; Luke 1:17
Was anointed by the Holy Spirit	Psa. 45:7; Isa. 11:2; 41:1	Matt. 3:16-17; John 3:34; Acts 10:38
He was a prophet like unto Moses	Deut.18:15-18	Acts 3:20-22
He was sent as a deliverer to the people	Isa. 41:1-3	Luke 4:16-21; Luke 4:43
He is the light to Zebulun and Naphtali	Isa. 9:1-3	Matt. 4:12-16

πνευματικής ζωής και έδειχναν προς τα εμπρός τη ένδοξη εμφάνιση του Ιησού Χριστού. Θα μπορούσε κάτι πιο κατάλληλο και κατάλληλο από τη θέση που κατέχει αυτή η διάταξη στην Εκκλησία; Η «διδασκαλία» ή το ξεδίπλωμα της θείας αλήθειας από εκείνους που είναι αρμόδιοι να διδάξουν είναι επίσης το πιο ουσιαστικό για την ανάπτυξη της Εκκλησίας. «Επιθυμήστε το ειλικρινές γάλα του λόγου» λέει ο Πέτρος, «για να μπορέσετε να μεγαλώσετε με αυτό». Και τέλος, «οι προσευχές» (με τις οποίες πρέπει να ενωθεί ο έπαινος) φέρνουν την ψυχή κοντά στον Θεό και την κρατούν εκεί. Μας φέρνουν τις ευλογίες του Θεού. Μέσω αυτών βρίσκουμε τη χάρη να βοηθάμε σε ώρα ανάγκης. Πράγματι, σε αυτά τα θεία ραντεβού έχουμε όλα όσα μπορούμε να συλλάβουμε ότι είναι απαραίτητα για την εποικοδόμηση της Εκκλησίας στη θεία ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIV

ΤΑ ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΑΥΤΟ το διαμέρισμα ήταν ένα τετράγωνο δωμάτιο, χωρισμένο από τον Ιερό χώρο με το όμορφο πέπλο, για το οποίο θα έχουμε κάτι να πούμε αργότερα. Το κτήριο διαμορφώθηκε φυσικά από τα ίδια υλικά με τον Ιερό Τόπο. Η διαφορά μεταξύ των δύο διαμερισμάτων ήταν στα έπιπλα και το φως. Τα Άγια των Αγίων περιείχαν:--(1) Την Κιβωτό της Διαθήκης. Αυτό ήταν ένα ξύλινο σεντούκι, επικαλυμμένο με χρυσό. Περιείχε ένα αντίγραφο του νόμου, ένα χρυσό δοχείο με μάννα που διατηρήθηκε ως εκ θαύματος, και τη ράβδο του Ααρών που φύτρωσε. (2) Το Mercy Seat. Αυτό σχημάτιζε το καπάκι της κιβωτού και ήταν από μασίφ χρυσό. Ένα όμορφο χρυσό στεφάνι στόλιζε τις πλευρές, και δύο χερουβίμ χρυσά στέκονταν, ένα σε κάθε άκρο, με τα φτερά τους απλωμένα το ένα προς το άλλο και τα πρόσωπά τους λυγισμένα προς την κιβωτό. Το σύνολο χτυπήθηκε από μια μάζα χρυσού. Όπως ο Άγιος Τόπος, Τα Άγια των Αγίων δεν είχαν παράθυρα. ούτε είχε λυχνοστάτη, και καθώς το παχύ πέπλο κρατιόταν κοντά θα ήταν στο απόλυτο και αέναο σκοτάδι, αλλά για το ένδοξο φως που το φώτιζε. Τι ήταν αυτό το φως; Ήταν το φως του Θεού το σεχίνα. Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβείμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό! ούτε είχε λυχνοστάτη, και καθώς το παχύ πέπλο κρατιόταν κοντά θα ήταν στο απόλυτο και αέναο σκοτάδι, αλλά για το ένδοξο φως που το φώτιζε. Τι ήταν αυτό το φως; Ήταν το φως του Θεού το σεχίνα. Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το

He comes to the temple and cleanses it	Hag. 2:7-9; Mal. 3:1	Luke 19:45; John 2:13-16
His poverty	Isa. 53:2	Mark 6:3; Luke 9:58
He was meek and with ostentation	Isa. 42:1-2	Phil. 2:7-9
His compassion	Isa. 40:11; 42:3	Matt. 12:15-20; Heb. 4:15
Was without guile	Isa. 53:9	Pet. 2:22
Great zeal for the house of God	Psa. 69:9	John 2:17
He taught by the use of parables	Psa. 78:2	Matt. 13:34-35
He wrought miracles	Isa. 35:5-6	Luke 7:18-23
Rejected by His brethren	Psa. 69:8; Isa. 53:3	John 1:11; John 7:5
Hated by the Jews	Psa. 59:4; Isa. 49:7	John 15:24-25
Rejected by their rulers	Psa. 118:22	John 7:48; Matt. 21:4
A stone of stumbling and rock of offense	Isa. 8:14	Rom. 9:32; 1 Pet. 2:8
. Betrayed by a friend	Psa. 41:9; 55:12-14	John 13:18-21
Forsaken by His disciples	Zech. 13:7	Matt. 26:31-56
. Was sold for thirty pieces of silver	Zech. 11:12	Matt. 26:15
This money was given to buy the potter's field	Zech. 11:13	Matt. 27:7
He was patient and silent in all His sufferings	Isa. 53:7	Matt. 26:63; 27:12-14
Smitten on the cheek	Mic. 5:1	Matt. 27:30
. His sufferings were intense	Psa. 22:14-15	Luke 22:42-44
Was scourged and spit upon	Psa. 35:15; Isa. 1:6	Mark 14:65; John 19:1
His visage was greatly marred	Isa. 52:14; 53:3	John 19:1-5
He suffered that He might bear away our sins	Isa. 53:4; Dan. 9:26	Matt. 20:28; 26:28
The rulers, Jews and Gentiles, combine against Him to put Him to death	Psa. 2:1-4	Luke 23:12; Acts 4:27-28
He was extended upon the cross and His hands and His feet were nailed to the wood	Isa. 25:10-11; Psa. 22:16	John 19:18; 20-25
This agony was increased by being numbered among thieves	Isa. 53:12	Mark 15:28
They gave Him gall and vinegar	Psa. 69:21	Matt. 27:39-44
He was cruelly mocked	Psa. 22:7-8; 35:15-21	Matt. 27:39-44
He suffered alone; even the Father's presence was withdrawn	Isa. 63:1-3; Psa. 22:1	Matt. 27:46
They parted His garments among them and cast lots for His vesture	Psa. 22:18	Matt. 27:35
He thus became a curse for us, bore our reproach	Psa. 22:6; 79:7; 9:20	Rom. 15:3; Heb. 13:13; Gal. 3:13
He made intercession for the murderers	Isa. 53:12	Luke 23:34
After His death they pierced Him	Zech. 12:10	John 19:34-37
But did not break a bone of His body	Ex. 12:46; Psa. 34:20	John 19:33-36
He was buried with the rich	Isa. 53:9	Matt. 27:57-60
His flesh did not see corruption	Psa. 16:8-10	Acts 2:31
He rose from death the third day, according to the Scriptures	Psa. 16:8-10	Luke 24:6; 24:31; 24:34

υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβείμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό! ούτε είχε λυγροστάτη, και καθώς το παχύ πέπλο κρατιόταν κοντά θα ήταν στο απόλυτο και αέναο σκοτάδι, αλλά για το ένδοξο φως που το φώτιζε. Τι ήταν αυτό το φως; Ήταν το φως του Θεού το σεχίνα. Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβείμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό! και καθώς το παχύ πέπλο κρατήθηκε κοντά θα ήταν σε απόλυτο και αέναο σκοτάδι, αλλά για το ένδοξο φως που το φώτιζε. Τι ήταν αυτό το φως; Ήταν το φως του Θεού το σεχίνα. Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβείμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό! και καθώς το παχύ πέπλο κρατήθηκε κοντά θα ήταν σε απόλυτο και αέναο σκοτάδι, αλλά για το ένδοξο φως που το φώτιζε. Τι ήταν αυτό το φως; Ήταν το φως του Θεού το σεχίνα. Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβείμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό! αλλά για το ένδοξο φως που το φώτισε. Τι ήταν αυτό το φως; Ήταν το φως του Θεού το σεχίνα. Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβείμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό! αλλά για το ένδοξο φως που το φώτισε. Τι ήταν αυτό το φως; Ήταν το φως του Θεού το σεχίνα. Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβείμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό!

He ascended into the heavens	Psa. 68:18; 24:7-9	Luke 24:51; Acts 1:9
He became a priest after the order of Melchizedek, who was king and priest at the same time	Psa. 110:4; Zech. 6:12-13	Heb. 5:5-6
He received for Himself a kingdom that embraces the whole world	Psa. 2:6; Dan. 2:44; 7:13-14;	Luke 1:32; John 18:33-37; Matt. 28:18-19; Phil. 2:9-10
His law went forth from Zion and His word from Jerusalem	Isa. 2:1-3; Mic. 4:12	Luke 24:46-49; Acts 2:1-40
The Gentiles should be admitted into His service	Isa. 11:10; 42:1; Psa. 2:8	John 10:16; Acts 10:44-48; Rom. 15:9-12
The righteousness of His reign	Isa. 9:6-7; Psa. 45:6-7	John 5:30; Rev.19:11

Conclusion

There are several conclusions that can be drawn from this study even if some of the opinions and interpretations are rejected.

1. God had implemented plan to reconcile man to his former relationship with Him following man's rebellion. That plan is the central theme through the Bible. Laws and regulations were given to make man aware that any of his actions not in accord were displeasing to God and considered to be sin or transgressions of His law. With Christ, man's actions of obeying requirements and prohibitions were changed to actions based upon love, action from one's heart.

2. Many writers over a long period of time recorded types, shadows and prophecies, all pointing the person of Christ. His sin-offering allowed obedient man to be forgiven and made righteous by Christ's sin-offering.

3. Shadows and types were not the real thing. They only provided a veiled glimpse of forgiveness and redemption sometime in the future. Jesus' life, death, burial, resurrection and ascension often referred to as the Gospel or Gospel of Christ is the reality of all the types and shadows. With trust and obedience man can receive the free gift of salvation by making a u-turn in life calling upon God to forgive by being buried In Christ's death, immersed in water most often called baptism, allowing God to raise him a new spiritual life cleansed of all past sins.

Sources

Modern Science and Christian Faith, pp. 179-183.
Hermeneutics by D. R. Duncan. Cincinnati, n.d. pp. 395-99.
Shadow and Substance - The Tabernacle, Unknown writer
The Biblical Types and Shadows, Mark Dunagan, Beaverton Church of Christ, Beaverton, Oregon
The Shadow of Heavenly Things by Joseph Pittman, Austral Publishing Co., Melbourne, Australia, 1893
The Unfolding Pattern by Ray C. Stedman, pastor of Peninsula Bible Church in Palo Alto, California
Typology, A Study of New Testament Terms, Unknown writer
wikipedia.org/wiki/Prophecy

παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβεϊμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό! αλλά για το ένδοξο φως που το φώτισε. Τι ήταν αυτό το φως; Ήταν το φως του Θεού το σεχίνα. Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβεϊμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό! Ακριβώς πάνω από την Κιβωτό της Διαθήκης υψωνόταν το υπέροχο σύμβολο της θεϊκής παρουσίας - η κολόνα του σύννεφου τη μέρα και της φωτιάς τη νύχτα. Αυτή η μυστηριώδης φωτιά διαπέρασε τα παχιά καλύμματα της σκηνής και κατέβηκε στο Ελεήμονας, ανάμεσα στα χερουβεϊμ της δόξας, και έτσι φώτισε τα Άγια των Αγίων με μια φλόγα υπερφυσικού φωτός. Ο αναγνώστης μπορεί εύκολα να φανταστεί πόσο υπέροχα ένδοξο πρέπει να ήταν αυτό το διαμέρισμα, με τους χρυσούς τοίχους του, το όμορφο κάλυμμα και το πέπλο του, τη χρυσή κιβωτό και το ελέητό του, και όλα φωτισμένα τόσο λαμπρά με θεϊκό φως από τον ουρανό!

Τι αντιπροσωπεύει, λοιπόν, αυτός ο Άγιος Τόπος; Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αντιπροσωπεύει την ιερή παρουσία του Ιεχωβά. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ, όχι μια τοποθεσία, αλλά μια κατάσταση, όπως διαβάζουμε στο εδάφιο Εβραϊούς 9:24: «Ο Χριστός δεν μπήκε σε ιερό τόπο φτιαγμένο με χέρια, όπως στο πρότυπο του αληθινού, αλλά στον ίδιο τον ουρανό, για να εμφανιστεί τώρα στο πρόσωπο του Θεού για μας». Αυτό είναι καθοριστικό. Ας εξετάσουμε τώρα τα σύμβολα λεπτομερώς.

1ος. Ο χρυσός, τα πλούσια κρεμαστά και το κάλυμμα, όπως εξηγήθηκε προηγουμένως, δείχνουν πλούτη, δόξα, τιμή, αγιότητα, παραδεισένια. Όλα αυτά τα πράγματα ανήκουν στον Θεό και στον ουρανό, ως ΠΡΩΤΗ Πηγή τους.

2ο. Η κιβωτός, με το κάθισμα του ελέους και τη Σεχίνα σε συνδυασμό, συμβολίζουν τον Ιεχωβά ενθρονισμένο ψηλά. Η κιβωτός θεωρούνταν πάντα ταυτόσημη με την παρουσία του Θεού. Ότι αυτή ήταν η θεϊκή πρόθεση σχετικά με αυτό είναι σαφές από πολλά περιστατικά που συνδέονται με αυτήν στη μετέπειτα ιστορία της. Όταν καταλήφθηκε από τους Φιλισταίους, η ετοιμοθάνατη νύφη του Ηλεί φώναξε: «Η δόξα έφυγε από τον Ισραήλ, επειδή η κιβωτός ελήφθη». Και όταν μεταφέρθηκε στο ναό του Dagon, ο θεός των ψαριών έπεσε επανειλημμένα μπροστά του. Όπου μεταφέρθηκε στην αιχμαλωσία του, ο λοιμός και η πανούκλα κατέστρεψαν τους ανθρώπους. Ο Ουζά χτυπήθηκε νεκρός επειδή το άγγιξε, και πενήντα χιλιάδες άνδρες της Βηθσεμέσ σκοτώθηκαν επειδή το κοίταζαν. Από την άλλη πλευρά, ο οίκος του Ωβήδ-Εδώμ ευλογούνταν όλη την ώρα που αναπαύοταν κάτω από τη στέγη του. Οι Ισραηλίτες μιλούσαν συχνά για τον Θεό που κατοικούσε «ανάμεσα στα χερουβείμ», και οι Φιλισταίοι είπαν, αναφερόμενοι στην κιβωτό, «Ο Θεός ήρθε στο στρατόπεδο». Από όλα αυτά είναι σαφές ότι η κιβωτός στο σύνολό της ήταν σύμβολο της μεγαλειώδους και απαίσιας παρουσίας του Θεού. Ας εξετάσουμε τώρα τα μέρη του. (α) Η κιβωτός περιείχε αντίγραφο του νόμου. Ο Παύλος λέει: «Ο νόμος είναι άγιος, δίκαιος και καλός». Ήταν το σύμβολο της τέλει αγιότητας του Θεού. Ήταν ο «νόμος της διαθήκης», και ως εκ τούτου η θέση του στην κιβωτό υποδηλώνει ότι ο Θεός είναι «μια διαθήκη που τηρεί τον Θεό». «Ο λόγος του Κυρίου δεν μπορεί να παραβιαστεί», «υπομένει για πάντα», και ό,τι έχει υποσχεθεί, σίγουρα θα εκτελέσει. Όταν ο Θεός φανερώθηκε στη σάρκα, στο πρόσωπο του Υιού Του Ιησού Χριστού, εκπληρώθηκαν τα λόγια του Δαβίδ: Το νόμο σου έκρυψα στην καρδιά μου, για να μην αμαρτήσω εναντίον σου», και ο Ιησούς «εκπλήρωσε τον νόμο και τον έκανε ικανό.» (β) Η κιβωτός περιείχε επίσης το «χρυσό δοχείο του μάννα». Το μάννα ήταν το υπερφυσική τροφή με την οποία ο Θεός τάιζε τον λαό Του στην άγονη έρημο. Κατέβηκε από τον ουρανό· ήταν μυστηριώδης - οι άνθρωποι είπαν, «Τι είναι;» δεν ήταν προϊόν γης, γιατί η έρημος ήταν άγονη. φυλάσσεται θαυματουργικά στην κιβωτό. Τώρα όλα αυτά μιλούν ξεκάθαρα για τον βαθύ σκοπό του Θεού, που ήταν κρυμμένος για αιώνες, αλλά τώρα αποκαλύφθηκε στον Ιησού Χριστό, σχετικά με τον άρτο της ζωής, τον οποίο, αν κάποιος φάει, θα ζήσει για πάντα." Εγώ είμαι το ψωμί της ζωής», είπε ο Ιησούς. «Οι πατέρες σας έφαγαν μάννα στην έρημο και πέθαναν. Αυτό είναι το ψωμί που κατεβαίνει από τον ουρανό, το εξεγερμένο κόμμα που υπέστη έναν τρομερό θάνατο ως ανταμοιβή της ταπεινοφροσύνης τους. Τώρα γιατί τοποθετήθηκε αυτή η ράβδος στην κιβωτό; Σύμφωνα με το Numb. 11:10 «φυλάχθηκε ως ένδειξη ενάντια στα παιδιά της εξέγερσης». Αυτή ήταν η άμεση χρήση του.

Αλλά ενώ εξυπηρετούσε αυτόν τον σκοπό για τον Ισραήλ, υποδεικνύει επίσης τον μυστικό σκοπό του Θεού σχετικά με το βασιλικό ιερατείο του Ιησού Χριστού. Σκεφτείτε: ήταν ένα στεγνό ραβδί. Ο Χριστός ήταν «ως ρίζα από ξηρό έδαφος». Τώρα όμως άνθισε και καρποφόρησε ως ο μεγάλος Αρχιερέας στον θρόνο Του. δείχνει επίσης τον μυστικό σκοπό του Θεού σχετικά με το βασιλικό ιερατείο του Ιησού Χριστού. Σκεφτείτε: ήταν ένα στεγνό ραβδί. Ο Χριστός ήταν «ως ρίζα από ξηρό έδαφος». Τώρα όμως άνθισε και καρποφόρησε ως ο μεγάλος Αρχιερέας στον θρόνο Του.

Έτσι, το περιεχόμενο της κιβωτού μιλάει εύγλωττα για τον μυστικό σκοπό του Θεού που ήταν κρυμμένος για αιώνες, αλλά τώρα αποκαλύφθηκε στον Ιησού. «Όπως είναι γραμμένο το μάτι δεν είδε, ούτε το αυτί άκουσε, ούτε μπήκε στην καρδιά του ανθρώπου τα πράγματα που ο Θεός ετοίμασε για εκείνους που τον αγαπούν, αλλά ο Θεός μας τα αποκάλυψε με το πνεύμα Του, γιατί το πνεύμα ερευνά όλα τα πράγματα -- ναι, τα βαθιά πράγματα του Θεού».

3η. Το έλεος. Το όνομα αυτού του όμορφου καλύμματος της κιβωτού είναι πολύ υποβλητικό. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ. Υποδηλώνει την αξιολύπητη, ελεήμονα και στοργική φύση του Θεού. Ενώ το περιεχόμενο της κιβωτού έδειχνε τη δικαιοσύνη και την πίστη του Θεού, και υποδήλωνε τον ερχομό του Χριστού ως δικαιοσύνη μας, και του Μεγάλου Βασιλιά και Ιερέα μας. το κάθισμα του ελέους μας λέει ότι ο Θεός είναι ευνοϊκός και επιθυμεί να μας σώσει. Δείχνει ότι στο πλήρωμα του χρόνου ο Θεός θα παρείχε ένα πραγματικό έλεος - τον Ιησού Χριστό - του οποίου αυτή ήταν μια όμορφη σκιά. «Είναι ο εξιλεωτικός για τις αμαρτίες μας, και όχι μόνο για τις αμαρτίες μας, αλλά για τις αμαρτίες όλου του κόσμου». Εδώ παρατηρήστε πώς η αλήθεια και η δικαιοσύνη, με την αγάπη και το έλεος συνδυάζονται όμορφα μεταξύ τους. ο πρώτος στην κιβωτό και ο δεύτερος στο έλεος. Έτσι εν Χριστώ"

4η. Τα χερουβείμ της δόξας. Αυτές ήταν αγγελικές εικόνες που κοιτούσαν προς τα κάτω στο έλεος, με τα φτερά απλωμένα το ένα προς το άλλο. Η στάση τους έδειχνε την έντονη επιθυμία τους να κατανοήσουν τα μυστήρια της κιβωτού και του ελέους. Αντιπροσωπεύουν τους αγγέλους και τους αρχαγγέλους που περιβάλλουν τον θρόνο του Θεού στους ουρανούς. Διαβάζουμε για χερουβίμ που τοποθετήθηκαν στην είσοδο της Εδέμ, για να φυλάζουν το δέντρο της ζωής και να εμποδίσουν τον ένοχο άνθρωπο να το φάει. Αυτή ήταν μια ελεήμονα πρόληψη, καθώς σε αυτή την έκπτωτη αμαρτωλή κατάσταση κανένας άνθρωπος δεν θα «ζούσε πάντα». Εδώ πάλι φυλάνε το έλεος. και καθώς κοιτάζουν προς τα κάτω με τόση προσήλωση στο ελεήθρο και την κιβωτό, θυμόμαστε το ρητό "τα οποία (τα πράγματα

της σωτηρίας μας) οι άγγελοι επιθυμούν να κοιτάξουν." Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι οι άγγελοι του Θεού ενδιαφέρονται βαθιά για το πεπρωμένο του ανθρώπινου γένους. Για τα παιδιά ο Χριστός είπε: «Οι άγγελοι ΤΟΥΣ βλέπουν πάντα το πρόσωπο του Πατέρα Μου που είναι στους ουρανούς». Στους Εβραίους τίθεται το ερώτημα: "Δεν στέλνονται όλα αυτά διακονούντα πνεύματα για να υπηρετήσουν αυτούς που θα έπρεπε να είναι κληρονόμοι της σωτηρίας;" Ο Ιησούς τους αντιπροσωπεύει σαν να χαίρονται για τη χαρά του Θεού «για έναν αμαρτωλό που μετανοεί περισσότερο από τους ενενήντα εννέα δίκαιους που δεν χρειάζονται μετάνοια». Παίζουν σημαντικό ρόλο σε όλη την Παλαιά Διαθήκη στη διακονία στον άνθρωπο των πραγμάτων του Θεού. και στο μεγάλο μέλλον - όπως φαίνεται στην Αποκάλυψη - θα συμμετάσχουν στους ένδοξους θριάμβους του Βασιλιά των βασιλιάδων και του Κυρίου των κυρίων. Ο Ιησούς τους αντιπροσωπεύει σαν να χαίρονται για τη χαρά του Θεού «για έναν αμαρτωλό που μετανοεί περισσότερο από τους ενενήντα εννέα δίκαιους που δεν χρειάζονται μετάνοια». Παίζουν σημαντικό ρόλο σε όλη την Παλαιά Διαθήκη στη διακονία στον άνθρωπο των πραγμάτων του Θεού. και στο μεγάλο μέλλον - όπως φαίνεται στην Αποκάλυψη - θα συμμετάσχουν στους ένδοξους θριάμβους του Βασιλιά των βασιλιάδων και του Κυρίου των κυρίων.

5η. Η σεχίνα της δόξας. Αυτό, όπως είδαμε, ήταν το υπερφυσικό φως που κατέβαινε πάνω στο ελέησμα και ήταν το μόνο φως των αγίων των αγίων. Η εσωτερική σκηνή, όπως είδαμε προηγουμένως, ήταν το σύμβολο του ουρανού, και εδώ έχουμε ένα σύμβολο του ίδιου του Θεού. Ο ουρανός δεν χρειάζεται φως της φύσης - ο Θεός είναι το φως του. Αλλά ΑΥΤΟ το μέρος και αυτό το φως έδειχναν ότι ο Θεός είχε κατέβει για να κατοικήσει με τον άνθρωπο. Όπως είναι γραμμένο, «κατοικεί ανάμεσα στα χερουβείμ». Ο Θεός είπε επίσης στον Μωυσή: «Εκεί θα κοινωνήσω μαζί σου από ψηλά το ελέησμα ανάμεσα στα δύο χερουβίμ, που βρίσκονται πάνω στην κιβωτό της μαρτυρίας». Είναι λοιπόν μια ένδοξη πρόβλεψη της δόξας του Θεού σε σχέση με την Εκκλησία του Ιησού. Αλλά από αυτό αργότερα. Επιτρέψτε μου να σημειώσω εδώ μόνο το γεγονός ότι και στα δύο διαμερίσματα της σκηνής δεν υπήρχε πάτωμα παρά η άμμος της ερήμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XV

Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ

Η θεώρηση του Αρχιερέα είναι το τελευταίο αλλά σπουδαιότερο θέμα μας. Ότι ο Αρχιερέας προοριζόταν να είναι τύπος του Χριστού της Καινής Διαθήκης αποδεικνύει πλήρως και άφθονα. Αλλά, όπως θα δούμε, η δόξα και το μεγαλείο του Χριστού απαιτούν ακόμη περισσότερα από τον Εβραίο Αρχιερέα για να το απεικονίσει. Καθώς το θέμα είναι ευρύ, θα είναι πιο βολικό να το χωρίσουμε σε ενότητες. Ας πάρουμε πρώτα ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΤΟΥ.

Αυτά ήταν πλούσια και όμορφα. Τα κάτω ενδύματα ήταν από καθαρό λευκό λινό. Μας υπενθυμίζεται έτσι η αγνότητα και η ανοξείδωτη φύση του χαρακτήρα και της ζωής του Ιησού, ο οποίος ήταν «άγιος, ακίνδυνος και αμόλυντος και χωρισμένος από τους αμαρτωλούς». Ακολούθησε το «χιτώνα του εφόδ». Αυτό ήταν ένα είδος χιτώνα, από μπλε υλικό, που κατέβαινε κάτω από τα γόνατα. "Επάνω στο στρίφωμα του" ήταν ρόδια από μπλε και μοβ και κόκκινο. εναλλάσσονταν με χρυσές καμπάνες, που ηχούσαν γλυκά όταν ο Αρχιερέας έμπαινε στα Άγια των Αγίων. Αξιοσημείωτο είναι ότι τα άμφια ήταν από το ίδιο υλικό και τα ίδια χρώματα με τα κρεμαστά και τα εσωτερικά καλύμματα της σκηνής. Ο χιτώνας του Αρχιερέα φαίνεται να υποδηλώνει την ιερή χαρά που μας φέρνει στο Ευαγγέλιο του Χριστού. Πάνω από αυτό το χιτώνα ήρθε το εφόδ. Αυτό ήταν ένα περίτεχνο και δαπανηρό ένδυμα. Ήταν ένας κοντός χιτώνας, κρεμασμένος στους ώμους και ήταν φτιαγμένος από χρυσό, μπλε, μοβ, κόκκινο και λεπτό πλεγμένο λινό. Οι χρυσές πλάκες χτυπήθηκαν λεπτές και κόπηκαν σε κλωστές και επεξεργάστηκαν καλλιτεχνικά το υλικό. Όταν επισκέφτηκα την έκθεση Indian and Colonial στο Λονδίνο πριν από λίγο καιρό, είδα κάποια ανατολίτικα κεντήματα από χρυσό, που μου φάνηκε παράξενα αντίστοιχη με την περιγραφή αυτής της εφόδου. Το έργο ξεπέρασε σε πλούτο και ομορφιά όλα όσα είχα δει ποτέ πριν. Έχουμε σε αυτή την εφοδία ένα σύμβολο της θείας δόξας και αξιοπρέπειας του μεγάλου Αρχιερέα μας, όχι όπως εμφανίστηκε στη γη, αλλά όπως εμφανίζεται τώρα στην παρουσία του Θεού για εμάς. Στο μπροστινό μέρος αυτής της όμορφης εφόδου ήταν τοποθετημένος ο θώρακας. Ήταν κι αυτό ένα άρθρο ένδοξης ομορφιάς. Έγινε τετράγωνο και διπλασιάστηκε, ώστε να σχηματίζει μια τσέπη, που καλύπτει το στήθος. Η βάση του ήταν από το ίδιο υλικό με το εφόδ. αλλά η κύρια ομορφιά του αποτελούνταν από δώδεκα πολύτιμους λίθους διαφορετικών χρωμάτων, σε τέσσερις σειρές των τριών σε κάθε μία. Σε κάθε πέτρα ήταν χαραγμένη μια από τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Ως εκ τούτου, ολόκληρες οι δώδεκα φυλές εκπροσωπούσαν σε αυτόν τον θώρακα. και έπεσε στην καρδιά του Αρχιερέα καθώς εμφανιζόταν ενώπιον του Θεού. Αυτός ο θώρακας από δώδεκα πολύτιμους λίθους, που αντιπροσωπεύει τις δώδεκα φυλές, είναι ένα όμορφο σύμβολο του Χριστού του μεγάλου Αρχιερέα μας που φέρει την εκκλησία, την οποία τόσο αγαπά, στην καρδιά του. ενώ μεσολαβούσε γι' αυτήν στην παρουσία του Πατέρα Του. Ως εκ τούτου, ολόκληρες οι δώδεκα φυλές εκπροσωπούσαν σε αυτόν τον θώρακα. και

έπεσε στην καρδιά του Αρχιερέα καθώς εμφανιζόταν ενώπιον του Θεού. Αυτός ο θώρακας από δώδεκα πολύτιμους λίθους, που αντιπροσωπεύει τις δώδεκα φυλές, είναι ένα όμορφο σύμβολο του Χριστού του μεγάλου Αρχιερέα μας που φέρει την εκκλησία, την οποία τόσο αγαπά, στην καρδιά του. ενώ μεσολαβούσε γι' αυτήν στην παρουσία του Πατέρα Του. Ως εκ τούτου, ολόκληρες οι δώδεκα φυλές εκπροσωπούσαν σε αυτόν τον θώρακα. και έπεσε στην καρδιά του Αρχιερέα καθώς εμφανιζόταν ενώπιον του Θεού. Αυτός ο θώρακας από δώδεκα πολύτιμους λίθους, που αντιπροσωπεύει τις δώδεκα φυλές, είναι ένα όμορφο σύμβολο του Χριστού του μεγάλου Αρχιερέα μας που φέρει την εκκλησία, την οποία τόσο αγαπά, στην καρδιά του. ενώ μεσολαβούσε γι' αυτήν στην παρουσία του Πατέρα Του.

Οι πολύτιμοι λίθοι μιλούν για την ΑΞΙΑ ΠΟΥ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΒΑΖΕΙ στην εκκλησία Του. Για τον πιστό λαό Του λέει «Θα είναι Δικοί Μου... όταν έρθω να αριθμήσω τα κοσμήματά Μου». Δεν τους ξεχνά ποτέ. Είναι όμορφα με την ομορφιά του ουρανού. λάμπουν στο φως του Θεού. Σε καθέναν από τους ώμους του Αρχιερέα υπήρχε ένα πιάτο από χρυσό, στερεωμένο επίσης στο εφόδ. Σε κάθε πιάτο ήταν τοποθετημένη μια μεγάλη πέτρα όνυχα, με έξι από τα ονόματα των φυλών του Ισραήλ χαραγμένα. Εδώ πάλι αντιπροσωπεύονται οι δώδεκα φυλές και η εκκλησία προοιωνίζεται ότι φέρεται στους ώμους του Χριστού. Ο ώμος είναι στη Γραφή σύμβολο ευθύνης και φέρουσας βάρους. Έτσι στον Ησαΐα 9, «Η κυβέρνηση θα είναι στον ώμο Του (του Χριστού). Το πρόβατο που χάθηκε και βρέθηκε το έβαλαν στον ώμο του καλού βοσκού, ενώ το κουβαλούσε στο σπίτι αγαλλιασμένος. Ως εκ τούτου, οι πλάκες των ώμων προορίζονται να απεικονίσουν πώς ο Ιησούς, ως ο μεγάλος Αρχιερέας μας, αναλαμβάνει την υπόθεση μας και φέρει το βάρος των φροντίδων μας. «Έχοντας λοιπόν έναν μεγάλο Αρχιερέα, που πέρασε από τους ουρανούς, τον Ιησού τον Υιό του Θεού, ας κρατήσουμε γερά την ομολογία μας. Πειραστήκαμε σε όλα τα σημεία όπως κι εμείς, αλλά χωρίς αμαρτία. Ας πλησιάσουμε λοιπόν με τόλμη στον θρόνο της χάριτος για να λάβουμε έλεος και να βρούμε τη χάρη για να μας βοηθήσει σε ώρα ανάγκης» (Αυτ. 4:14 -16). «Επειδή, επειδή υπέφερε ο ίδιος, πειραζόμενος, μπορεί και να υποστηρίξει τους πειρασθέντες» (κεφ. 2:18). Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΖΩΝΗ, δεμένη στη μέση του Αρχιερέα, είχε το ίδιο πλούσιο και όμορφο έργο με το εφόδιο. Η συμβολική του σημασία μπορεί να συγκεντρωθεί από τις ακόλουθες Γραφές: -- «Ο Θεός, που με ζούσε με δύναμη, και τελειοποιεί τον δρόμο μου, κάνει τα πόδια μου σαν πόδια οπισθίων» (Ψαλμ. 18:32-33). «Με μετέτρεψες το πένθος μου σε χορό· έλυσες τον σάκο μου και με περιζώσας με χαρά» (Ψαλμ. 30:11). "Ας είναι ζωσμένες οι οσφύ σας και ας αναμμένα τα λυχνάρια σας, και να είστε οι ίδιοι σαν ανθρώπους που αναζητούν τον Κύριό σας... μακάριοι είναι εκείνοι οι δούλοι τους οποίους ο Κύριος, όταν έρθει, θα βρεθεί να παρακολουθεί. Αλήθεια σας λέω ότι θα ζωστήτε· και βάλτε τους να καθίσουν να

φάγουν και ελάτε να τους σερβίρετε» (Λευ. 12:35-37). «Ο Ιησούς πήρε μια πετσέτα και ζούσε και έβαλε νερό σε μια λεκάνη και άρχισε να πλένει τα πόδια των μαθητών» (Ιωάννης 13:3-5). Σταθείτε λοιπόν, έχοντας περιζώσει την οσφύ σας με την αλήθεια (Επ. 6:14). Από αυτές τις Γραφές φαίνεται ότι η ζώνη είναι μια πολύ κοινή φιγούρα στα εμπνευσμένα γραπτά και σημαίνει δύναμη, ταχύτητα, χαρά, ετοιμότητα για υπηρεσία, αλήθεια. Τώρα όλα αυτά ισχύουν για τον Ιησού ως Αρχιερέα μας. Είναι δυνατός να σώσει, γρήγορος να ελευθερώσει, χαίρεται για τον λαό του, πάντα έτοιμος να τον υπηρετήσει και να τον οδηγήσει σε δρόμους αλήθειας. Το ότι αυτή η ζώνη είναι σημαντική καθώς εφαρμόζεται στον Χριστό φαίνεται από την εμφάνιση του Ιησού σε δόξα όπως αποκαλύφθηκε στον Ιωάννη στην Πάτμο: «Και είδα επτά χρυσά κηροπήγια· και εν μέσω των κηροπήγιας ένα σαν γιο ανθρώπου, ντυμένο με ένδυμα μέχρι το πόδι, και γύρω από τους μαστούς με χρυσή ζώνη» (Αποκ. 1:12-13). Ο Αρχιερέας φορούσε επίσης ΜΙΤΡΑ ή τουρμπάνι στο κεφάλι. Αυτό ήταν από λεπτό λινό ή πιθανότερα μετάξι.

Είχε μια μπλε ταινία και στο μπροστινό μέρος, πάνω από τα μάτια, ήταν ένα πιάτο από λαμπερό χρυσό με τις λέξεις "ΑΓΙΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ" πάνω του. Η λέξη αγιότητα σημαίνει αφιερωμένος ή εξ ολοκλήρου διαχωρισμένος στην υπηρεσία του Κυρίου. Ο Ιησούς δεν χρειάζεται τέτοια επιγραφή, γιατί όλα όσα λέει η Βίβλος γι' Αυτόν έχουν αυτή την αλήθεια ανεξίτηλα χαραγμένη πάνω του. Ολόκληρη η ζωή Του στη γη αφιερώθηκε και η παραπάνω διακονία Του είναι εξ ολοκλήρου αφιερωμένη στον Θεό και την εκκλησία Του. Τα "URIM AND THUMMIM" τοποθετήθηκαν μέσα στην τσέπη του θώρακα. Δεν έχουμε πληροφορηθεί ποια ήταν αυτά. Μερικοί υποθέτουν ότι ήταν λαμπρές πέτρες που αυξάνονταν ή μειώνονταν σε φωτεινότητα, σύμφωνα με την πρόθεση του Θεού να τους καθοδηγήσει στην κρίση. Τα ονόματά τους δηλώνουν «φώτα και τελειότητες». Οι ακόλουθες αναφορές είναι ενδιαφέρουσες: «Και για τον Λεβί είπε:

«Και θα βάλεις στο θώρακα της κρίσης το Ουρίμ και το Θουμίμ· και θα είναι πάνω στην καρδιά του Ααρών, όταν μπει μπροστά στον Κύριο· και ο Ααρών θα φέρει την κρίση των γιων Ισραήλ στην καρδιά του ενώπιον του Κυρίου συνεχώς » (Εξ. 28:30). Το ακόλουθο απόσπασμα από την Critical and Expository Bible Cyclopaedia του Fausset θα διαβαστεί με ενδιαφέρον: «Το Speaker's Comm. πιστεύει ότι οι κλήροι ήταν ο τρόπος διαβούλευσης, όπως στις Πράξεις 1:2-6· Παρ. 16:26. Πιθανότατα πέτρες με το όνομα του Ιεχωβά και χαρακτηριστικά -- «φώτα» και «τελειότητες» που ήταν χαραγμένα πάνω τους διπλώθηκαν μέσα στο εφόδ. Κοιτάζοντας, ο Αρχιερέας, με εφόδ, ενώπιον του Κυρίου, απορροφήθηκε από ουράνια εκστατική ενατένιση· και από τον Θεό δόθηκε η δυνατότητα να δηλώσει θείο θέλημα... Ο Φίλων λέει ότι ο Αρχιερέας» Ο θώρακας έγινε δυνατός για να φορέσει ως εικόνα τις δύο αρετές που χρειαζόταν το γραφείο του. Έτσι, ο Αιγύπτιος

δικαστής συνήθιζε να φοράει τις δύο φιγούρες του Thanei (απαντώντας στο Thummim) αλήθεια και δικαιοσύνη." Πάνω από την καρδιά των μούμιων των ιερέων ήταν επίσης ένα σύμβολο φωτός (απαντώντας στον Urim). Είναι προφανές ότι, ανεξάρτητα από το Urim και Thummim ήταν, η χρήση τους ήταν να υποδείξουν το τέλειο και αναλλοίωτο θέλημα του Θεού· και αυτό το έκαναν με κάποιο αλάνθαστο σημάδι άγνωστο σε εμάς. Τι όμορφος τύπος Χριστού έχουμε εδώ. Είναι ο «λόγος του Θεού», «ο τρόπος η αλήθεια και η ζωή», η τέλεια αποκάλυψη του νου και του θελήματος του Θεού στον άνθρωπο. Και ο λόγος που είπε θα μας κρίνει την έσχατη ημέρα. «Ο λόγος του Κυρίου είναι τέλειος.» Από αυτόν δεν υπάρχει Μακάρι να το πίστευαν αυτό όλοι όσοι δηλώνουν ότι αγαπούν τον Κύριο. Θα έλυνε κάθε διαμάχη. αποκλείστε όλες τις αρνητικές ανθρώπινες απόψεις και οδηγήστε μας όλους στο «φως του Κυρίου».

Ο ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΑ

Το εβραϊκό ιερατείο επιλέχθηκε από τη φυλή του Λευί. Ο Ααρών ήταν από εκείνη τη φυλή, και όλοι οι διάδοχοι αρχιερείς ήταν της γραμμής του. «Ο Αρχιερέας της ομολογίας μας» ήταν κατά σάρκα από τη φυλή του Ιούδα. Έτσι, το ιερατείο της χριστιανικής θρησκείας «αλλάζει» εντελώς, όπως και «ο νόμος». Εδώ όμως θέλω να επισημάνω ένα πολύ σημαντικό θέμα. Ο μακάριος Κύριός μας δεν ήταν ο μεγάλος μας Αρχιερέας κατά τη σάρκα. Η επίσημη αφιέρωσή Του σε αυτό το ύψιστο αξίωμα έγινε με τον θάνατο και την ανάστασή Του. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από τα ακόλουθα: «Για κάθε αρχιερέα που λαμβάνεται από ανθρώπους, διορίζεται για ανθρώπους σε πράγματα που αφορούν τον Θεό, ώστε να μπορεί να προσφέρει και δώρα και θυσίες για αμαρτίες, ο οποίος μπορεί να αντέξει ήπια με τους αδαείς και τους λανθασμένους, γι' αυτό και ο ίδιος περιβάλλεται από αδυναμίες, και λόγω αυτού είναι δεσμευμένος, όπως για τους ανθρώπους, έτσι και για τον εαυτό του, να προσφέρει για αμαρτίες. Και κανείς δεν παίρνει αυτή την τιμή στον εαυτό του, παρά μόνο όταν καλείται από τον Θεό, όπως ήταν ο Ααρών. Έτσι, και ο Χριστός δεν δόξασε τον εαυτό Του για να γίνει Αρχιερέας, αλλά Αυτός που Του μίλησε: Εσύ είσαι ο Υιός Μου, σήμερα σε γέννησα. Όπως λέει επίσης σε άλλο μέρος, Εσύ είσαι ιερέας για πάντα σύμφωνα με το τάγμα του Μελχισεδέκ." Συγκρίνοντας το Ψαλμ. 2:7 και το Πράξεις 13:33, βλέπουμε ότι οι λέξεις "σήμερα σε γέννησα" ειπώθηκαν για Η ανάστασή Του, ή η γέννηση από τον τάφο. Και είναι προφανές ότι σε αυτήν την εποχή αναφέρονται τα παραπάνω λόγια που παρατίθενται από τους Εβραίους. Ο Θεός Τον αξίωσε από τους νεκρούς ως τον μονογενή Του Υιό, και τον ανέστησε στην Αρχιεροσύνη Του στο ουράνια. Αυτό θα γίνει αυτονόητο καθώς προχωράμε στην εξέταση της φύσης της ιεροσύνης Του ακόμη περαιτέρω. Το παραπάνω κείμενο λέει ότι ήταν «κατόπιν της τάξης του Μελχισεδέκ», και για να φανεί η αληθινή φύση της ιεροσύνης του Χριστού λέγονται μερικά αξιοσημείωτα πράγματα για αυτόν τον υπέροχο άνθρωπο της παλιάς

εποχής. Ο Μελχισεδέκ, μας λένε, ήταν «χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα, χωρίς γενεαλογία, χωρίς αρχή ημερών ούτε τέλος ζωής, αλλά έγινε ΟΜΩΣ ΜΕ ΤΟΝ ΥΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΔΙΑΜΕΝΕΙ ΙΕΡΕΑΣ ΣΥΝΕΧΩΣ» (Εβρ. 7:3). Τώρα δεν είναι πρόθεσή μου να κάνω εικασίες για αυτές τις δηλώσεις όσον αφορά τον Μελχισεδέκ, αλλά να επισημάνω ότι ο συγγραφέας σκοπεύει να δείξει ότι η ιεροσύνη του Χριστού είναι αιώνια -- ότι επρόκειτο να είναι μια συνεχής ιεροσύνη, αδιάσπαστη από το θάνατο.

Επιστρέφοντας στο Μελχισεδέκ, το όνομά του σημαίνει «Βασιλιάς της Δικαιοσύνης» και στην πραγματικότητα ήταν «Βασιλιάς του Σαλέμ» (που σημαίνει ειρήνη). Ήταν λοιπόν βασιλιάς-ιερέας, και αυτά τα αξιώματα κατείχε ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ. Τώρα ο Θεός λέει για τον Ιησού, μετά την ανάστασή Του και την ανάληψή Του: "Αλλά έβαλα τον Βασιλιά Μου στον άγιο λόφο Μου τη Σιών... Εσύ είσαι ο Υιός Μου, σήμερα σε γέννησα. Ζήτα από μένα και θα σου δώσω το έθνη για την κληρονομιά σου, και τα άκρα της γης στην κατοχή σου, θα τα συντρίψεις με σιδερένια ράβδο, θα τα συντρίψεις σαν αγγείο αγγειοπλάστη» (Ψαλμ. 2:6-9). «Ο Δαβίδ δεν ανέβηκε στους ουρανούς, αλλά λέει ο ίδιος: Ο Κύριος είπε στον Κύριό μου, κάθισε στα δεξιά μου μέχρι να κάνω τους εχθρούς σου υποπόδιο των ποδιών σου» (Πράξεις 2:34-36). Έτσι, ο Χριστός φαίνεται να βρίσκεται στον θρόνο του Θεού, βασιλεύοντας ως Βασιλιάς - «ΙΕΡΕΑΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ». και όχι ως ο Ααρών ενώπιον του θρόνου. "Αυτός (Ο ΙΔΙΟΣ) είναι το εξιλασμό (έλεος) για τις αμαρτίες μας."

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΑ

«Κάθε Αρχιερέας διορίζεται να προσφέρει και δώρα και θυσίες· γι' αυτό είναι απαραίτητο και αυτός ο Αρχιερέας (ο Ιησούς) να έχει κάτι να προσφέρει». Και αυτό είχε! Μα τι προσφορά! Δεν χρειάζεται, όπως ο αρχιερέας του νόμου, να προσφέρει για τον εαυτό του, αλλά «Πέθανε ο δίκαιος για τον άδικο». «Προσφέρθηκε χωρίς λεκέδες στον Θεό. «γιατί τέτοιος Αρχιερέας γίναμε εμείς που ήμασταν άγιοι, ακίνδυνοι, αμόλυντοι και χωρισμένοι από τους αμαρτωλούς». Και «ο Χριστός, αφού ήρθε Αρχιερέας του Θεού, θα έρθουν τα μελλοντικά, μέσω της μεγαλύτερης και τελειότερης σκηνής, που δεν έγινε χειροποίητα, δηλαδή, όχι από αυτή τη δημιουργία, ούτε ακόμη μέσω του αίματος των τράγων και των μόσχων, αλλά μέσω του το ίδιο το αίμα, μπήκε μια για πάντα στον άγιο τόπο, έχοντας αποκτήσει την αιώνια λύτρωση».

Ως Αρχιερέας μας, ο Ιησούς είναι γεμάτος συμπάθεια για τους πάσχοντες αγίους Του. Διότι αληθώς δεν πιάνει από αγγέλου, αλλά από το σπέρμα του Αβραάμ. Γι' αυτό Του έπρεπε σε όλα να γίνει όμοιος με τους αδελφούς Του, για να μπορέσει να γίνει ένας ελεήμων και πιστός Αρχιερέας σε πράγματα που σχετίζονται με τον Θεό, για να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες των ανθρώπων, επειδή ο ίδιος υπέφερε, όντας πειραζόμενος, είναι ικανός να υποστηρίξει αυτούς που

δοκιμάζονται.» «Διότι δεν έχουμε Αρχιερέα που να μην μπορεί να τον αγγίξει η αίσθηση των αδυναμιών μας, αλλά κάποιον που έχει πειραστεί σε όλα τα σημεία όπως εμείς, αλλά χωρίς αμαρτία. "

«Αν και ήταν γιος, όμως έμαθε την υπακοή με τα πράγματα που υπέφερε· και αφού έγινε τέλειος, έγινε σε όλους εκείνους που τον υπακούουν, ο συγγραφέας της αιώνιας σωτηρίας· ονομάστηκε του Θεού Αρχιερέας για πάντα σύμφωνα με την εντολή του Μελχισεδέκ». Ο Ιησούς «τελειώθηκε» με την έννοια ότι εισήχθη πλήρως στο αξίωμα του Αρχιερέα και του Σωτήρα. Για αυτό το υψηλό αξίωμα ήταν κατάλληλος και προετοιμασμένος με τον πειρασμό και τη δοκιμασία σε όλα τα σημεία όπως είμαστε. και προσφέροντας τον εαυτό Του χωρίς λεκέδες στον Θεό ως θυσία για τις αμαρτίες μας. Τελειώνοντας αυτή τη μικρή πραγματεία, θα ήθελα τώρα να δώσω ιδιαίτερη προσοχή.

ΤΟ ΠΕΠΛΟ

Ο αρχιερέας μόνος μια φορά το χρόνο, τη μεγάλη ημέρα της εξιλέωσης, έμπαινε στα ιερά των αγίων μέσα στο πέπλο, με το αίμα του φονευμένου θύματος, το οποίο ράντιζε πάνω και μπροστά στο ιλαστήριο, για να κάνει εξιλέωση για τον λαό. Τώρα μας λένε ότι ο Χριστός μπήκε μια για πάντα στον άγιο τόπο, μέσω του πέπλου με το δικό Του αίμα. Ας εξετάσουμε προσεκτικά ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΠΕΡΑΣΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ. Στο Εβραϊούς 10:19-21, διαβάζουμε ότι το πέπλο μέσω του οποίου πέρασε ο Χριστός στον ένδοξο θρόνο Του ήταν η ίδια Του σάρκα. Ακριβώς σύμφωνα με αυτό διαβάζουμε ότι την ίδια στιγμή που το ιερό σώμα Του σχίστηκε και σχίστηκε στον σταυρό «το πέπλο του ναού σκίστηκε σε δύο από την κορυφή ως το βυθό». Αυτή ήταν η ΠΡΑΞΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, και ξεδιπλώνει μια ένδοξη αλήθεια. Το σχίσιμο του πέπλου του ναού ήταν γυμνό και ανοιχτό για να δεις τα ιερά των αγίων. μυστήρια, κρυμμένα για αιώνες, στη συνέχεια αποκαλύφθηκαν. Για πρώτη φορά ο απλός ιερέας μπόρεσε να κοιτάξει πάνω σε αυτή την υπέροχη κιβωτό και το έλεος και να δει τις κηλίδες αίματος γενεών θυσιών. Τι αποκάλυψη! Το σχίσιμο αυτού του πέπλου έκανε επίσης μόνο ένα μακρύ διαμέρισμα, χωρίς πέπλο ανάμεσα.

Ας στραφούμε όμως από τη σκιά στην ουσία. Το πολύτιμο σώμα του Χριστού ήταν αυτό το πέπλο. ή μάλλον το πραγματικό πέπλο, που χώριζε τον ιερό από τον ιερότερο τόπο, ώσπου να σκιστεί στο θάνατο πάνω στον σταυρό. Για να μεσολαβήσει για εμάς και να μπει στη λαμπρή βασιλεία Του, το πέπλο της σάρκας Του πρέπει να σχιστεί - να καταστραφεί: για να μπορέσει στην ανάστασή Του, πνευματικό σώμα, να μπει στη λαμπρή παρουσία του Θεού με «το δικό Του αίμα» για να ραντίσει πριν ο θρόνος. Και αυτή η διάσπαση του σώματος του Χριστού αποκάλυψε τα μυστήρια του Θεού στο ευαγγέλιο. Αυτό που ήταν κρυμμένο για αιώνες τότε έγινε απλό. Τότε ξεδιπλώθηκαν τα ένδοξα πράγματα που ανήκουν στην εν Χριστώ ειρήνη μας. Η ζωή και η αθανασία ήρθαν στο φως. Αλλά όχι μόνο.

Καθώς το σχίσμα του πέπλου του ναού έκανε ένα αντί για δύο διαμερίσματα, Έτσι, με το θάνατο του Ιησού, ο διαχωρισμός από τη θεία παρουσία αφαιρείται, και «πλησιάζουμε προς τον Θεό». Ας υποθέσουμε ότι το πέπλο της σκηνής έχει αφαιρεθεί. Τι τότε? Γιατί, θα υπήρχε μόνο ένα μακρύ διαμέρισμα που περιέχει το λυχνοστάτη, το τραπέζι, τον βωμό του θυμιάματος και την κιβωτό και το κάθισμα του ελέους. Τώρα αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση των πραγμάτων εν Χριστώ σήμερα. ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΕΠΛΟ που να χωρίζει το βασιλικό ιερατείο από τον Βασιλιά-Ιερέα τους. ΚΑΝΕΝΑ ΠΕΠΛΟ που χωρίζει την Εκκλησία από τον Θεό. Στην Ιουδαϊκή σκηνή κατοικούσε ο Θεός με τον λαό Του, αλλά ήταν στα άγια των αγίων--πέρα από το πέπλο και κρυμμένο από τα μάτια. Αλλά τώρα ο Ιεχωβά σκηνοθετεί ή κατοικεί μαζί μας. «Θα έρθουμε σε εσάς και θα κάνουμε την κατοικία μας μαζί σας», είπε ο Ιησούς για τον εαυτό Του και τον Πατέρα Του. Δεν χρειάζεται να πούμε, " Ποιος θα ανέβει στον ουρανό για να κατεβάσει τον Χριστό από ψηλά;" γιατί είναι μαζί μας, ανάμεσά μας· όπως είπε, «Ιδού, εγώ είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου.» Ο ουρανός κατεδαφίστηκε στη γη. Τα Άγια των Αγίων στην ίδια την άμμο της ερήμου! Και η Εκκλησία είναι "καθισμένη στους ουράνιους τόπους εν Χριστώ Ιησού"! Τι ευλογημένο νόημα, λοιπόν, υπάρχει στα λόγια του θεόπνευστου σχολίου για τη σκηνή του Μαρτυρίου: " Έχοντας, λοιπόν, αδέρφια, ΤΟΛΜΗΝΗ ΝΑ ΕΙΣΕΛΘΟΥΜΕ ΣΤΑ ΑΓΙΑ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ, ΕΝΑΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΡΟΠΟ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΛΕΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΤΟΥ. και έχοντας έναν μεγάλο Αρχιερέα στον οίκο του Θεού: ΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο με καθαρό νερό.» (Εβρ. 10:19- 22. γιατί είναι μαζί μας, ανάμεσά μας. όπως είπε, «Ιδού, είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου.» Ο παράδεισος κατεβαίνει στη γη. Τα Άγια των Αγίων στην ίδια την άμμο της ερήμου! Και η Εκκλησία είναι «εν ουράνια καθήμενη εν Χριστώ Ιησού»! Τι ευλογημένο νόημα, λοιπόν, υπάρχει στα λόγια του θεόπνευστου σχολίου για τη σκηνή του

Μαρτυρίου: «Έχοντας, λοιπόν, αδελφοί, Τόλμη ΝΑ ΕΙΣΟΔΟΥΜΕ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ, ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΝΤΑΣ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΛΕΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΤΟΥ· και έχοντας έναν μεγάλο Αρχιερέα στον οίκο του Θεού: ΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από μια κακή συνείδηση, και σώμα πλυμένο με καθαρό νερό». (Εβρ. 10:19-22. Είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου." Ο ουρανός κατεβαίνει στη γη. Τα Άγια των Αγίων στην ίδια την άμμο της ερήμου! Και η Εκκλησία είναι "καθισμένη στους ουράνιους τόπους εν Χριστώ Ιησού"! Τι ευλογημένο νόημα, λοιπόν, υπάρχει στα λόγια του θεόπνευστου σχολίου για τη σκηνή του Μαρτυρίου: «Έχοντας, λοιπόν, αδελφοί, Τόλμη ΝΑ ΕΙΣΟΔΟΥΜΕ ΣΤΟ ΑΓΙΩΤΕΡΟ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΕ ΓΙΑ ΜΑΣ, ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΡΟΠΟ , ΜΕΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΠΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΤΟΥ? και έχοντας έναν μεγάλο Αρχιερέα στον οίκο του Θεού: ΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο με καθαρό νερό.» (Εβρ. 10:19-22. Είμαι μαζί σας πάντα, ακόμη και μέχρι το τέλος του κόσμου." Ο ουρανός κατεβαίνει στη γη. Τα Άγια των Αγίων στην ίδια την άμμο της ερήμου! Και η Εκκλησία είναι "καθισμένη στους ουράνιους τόπους εν Χριστώ Ιησού"! Τι ευλογημένο νόημα, λοιπόν, υπάρχει στα λόγια του θεόπνευστου σχολίου για τη σκηνή του Μαρτυρίου: «Έχοντας, λοιπόν, αδελφοί, Τόλμη ΝΑ ΕΙΣΟΔΟΥΜΕ ΣΤΟ ΑΓΙΩΤΕΡΟ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΕ ΓΙΑ ΜΑΣ, ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΡΟΠΟ , ΜΕΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΠΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΤΟΥ? και έχοντας έναν μεγάλο Αρχιερέα στον οίκο του Θεού: ΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο με καθαρό νερό.» (Εβρ. 10:19-22. Τα Άγια των Αγίων στην ίδια την άμμο της ερήμου! Και η Εκκλησία είναι «εν ουράνια καθήμενη εν Χριστώ Ιησού»! Τι ευλογημένο νόημα, λοιπόν, υπάρχει στα λόγια του θεόπνευστου σχολίου για τη σκηνή του Μαρτυρίου: «Έχοντας, λοιπόν, αδελφοί, Τόλμη ΝΑ ΕΙΣΟΔΟΥΜΕ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ, ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΝΤΑΣ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΛΕΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΤΟΥ· και έχοντας έναν μεγάλο Αρχιερέα στον οίκο του Θεού: ΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από μια κακή συνείδηση, και σώμα πλυμένο με καθαρό νερό». (Εβρ. 10:19-22. Τα Άγια των Αγίων στην ίδια την άμμο της ερήμου! Και η Εκκλησία είναι «εν ουράνια καθήμενη εν Χριστώ Ιησού»! Τι ευλογημένο νόημα, λοιπόν, υπάρχει στα λόγια του θεόπνευστου σχολίου για τη σκηνή του Μαρτυρίου:

«Έχοντας, λοιπόν, αδελφοί, Τόλμη ΝΑ ΕΙΣΟΔΟΥΜΕ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ, ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΝΤΑΣ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΛΕΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΤΟΥ· και έχοντας έναν μεγάλο Αρχιερέα στον οίκο του Θεού: ΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από μια κακή συνείδηση, και σώμα πλυμένο με καθαρό νερό». (Εβρ. 10:19-22. ΤΟΛΜΗ ΝΑ ΕΙΣΟΔΟΥΜΕ ΣΤΟ ΠΙΟ ΑΓΙΟ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ, ΕΝΑΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΡΟΠΟ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΠΕΠΛΑΣ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΛΕΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΗ ΤΟΥ. και έχοντας έναν μεγάλο Αρχιερέα στον οίκο του Θεού: ΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο με καθαρό νερό.» (Εβρ. 10:19-22. ΤΟΛΜΗ ΝΑ ΕΙΣΟΔΟΥΜΕ ΣΤΟ ΠΙΟ ΑΓΙΟ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΑΦΙΕΡΩΣΕ ΓΙΑ ΕΜΑΣ, ΕΝΑΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΡΟΠΟ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΠΕΠΛΑΣ, ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΛΕΕΙ ΤΗ ΣΑΡΚΗ ΤΟΥ. και έχοντας έναν μεγάλο Αρχιερέα στον οίκο του Θεού: ΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ με αληθινή καρδιά με πληρότητα πίστης, έχοντας τις καρδιές μας ραντισμένες από κακή συνείδηση και το σώμα μας πλυμένο με καθαρό νερό.» (Εβρ. 10:19- 22.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧVI

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

ΤΕΛΕΙΩΝΟΝΤΑΣ αυτή τη μικρή εργασία, ίσως είναι καλό να συνοψίσουμε τα σημεία σύγκρισης. Είδαμε ότι το εβραϊκό σύστημα ήταν μια σκιά του χριστιανικού συστήματος. Ο Μωυσής ήταν για τους Ισραηλίτες και τη σκηνή ό,τι είναι ο Χριστός για τον λαό Του και την Εκκλησία ως θεσμός. Οι θεόπνευστοι εργάτες στη σκηνή του Μαρτυρίου ήταν τύποι των θεόπνευστων Αποστόλων του Ιησού Χριστού. και οι δύο δουλεύουν σε ένα τέλειο μοτίβο, χωρίς να κλίνουν στη δική τους κατανόηση. Οι εθελοντικές προσφορές για τη σκηνή του Μαρτυρίου μιλούσαν για την εθελοντική αρχή που διαπερνά ολόκληρη τη θρησκεία του Χριστού. Τα υλικά από τα οποία κατασκευάστηκε η σκηνή, μιλούσαν για τη θεϊκή υπεροχή και την πολυτιμότητα όλων όσων ανήκουν στο χριστιανικό σύστημα. Η αυλή της σκηνής έδειξε το γεγονός ότι υπάρχει μια γραμμή που πρέπει να περάσουμε, διαχωρίζοντας τους υπερήφανους και κοσμικούς σοφούς από τους ταπεινούς και διδάσκοντες, για να κατανοήσουμε σωστά τα πράγματα του Θεού. Η συμπαγής και ενότητα της σκηνής του μαρτυρίου έδειχνε την αρμονία και την ενότητα της εκκλησίας. Τα καλύμματα της σκηνής μας θύμισαν την ανθρώπινη και θεϊκή φύση του Ιησού, την ταπείνωση και το λυτρωτικό έργο του. και επίσης του δρόμου από τη διαφθορά και την ενοχή της αμαρτίας στην ομορφιά της αγιότητας. Μάθαμε επίσης από αυτά τα καλύμματα πόσο διαφορετική είναι η Εκκλησία του Θεού

όπως τη βλέπουν οι ξένοι από αυτό που φαίνεται σε εκείνους που διακονούν τα ιερά πράγματα μέσα τους. Το χάλκινο θυσιαστήριο με τη φωτιά του και η μεγάλη του ποικιλία από θυσίες και προσφορές μίλησε για την τιμωρία της αμαρτίας και για τη χάρη και άφθονη προμήθεια που έχει κάνει ο Θεός μας για την πλήρη άρση της καταδίκης και της ενοχής μας με το αίμα του Χριστού, ποιος είναι ο Αμνός του Θεού που σηκώνει την αμαρτία του κόσμου. Ο αυλός, μεταξύ του θυσιαστηρίου και της σκηνής του Μαρτυρίου, έδειχνε τον τόπο και τον σκοπό του βαπτίσματος σε σχέση με τους αμαρτωλούς που εισέρχονταν στον Χριστό και την εκκλησία Του. Ο άγιος τόπος, με το λυχνοστάτη του, το τραπέζι του άρτου του και το θυσιαστήριο του θυμιάματός του, ήταν ένας τύπος της Εκκλησίας του Ιησού που συγκεντρώθηκε για λατρεία - τηρώντας «τη διδασκαλία και τη κοινωνία των αποστόλων, το σπάσιμο του άρτου και την προσευχές». Το ιερό των αγίων, με την κιβωτό του, το ελέητό του και το υπέροχο σεχίνα του, αντιπροσώπευε την ιερή παρουσία του Θεού - την ουράνια πολιτεία, μαζί με τις θεϊκές ιδιότητες και τους κρυφούς σκοπούς, τον θρόνο της χάριτος και το «αίμα του ραντίσματος». Ο αρχιερέας ήταν τύπος του Χριστού ως μεσολαβητής μας, αλλά ο βασιλιάς-ιερέας, Ο Μελχισεδέκ φέρεται για να γεμίσει τον τύπο που απεικονίζει πλήρως τον Μέγα Αρχιερέα μας στον θρόνο του Θεού. Και, τέλος, το πέπλο που απέκρυπτε τους αγίους από τα μάτια, και περνούσε μια φορά το χρόνο από τον αρχιερέα, με αίμα εξιλέωσης, ήταν τύπος της «σάρκας» του Χριστού. ότι το σχίσμο του πέπλου όταν πέθανε ο Ιησούς ήταν μια θεϊκή πράξη που δείχνει ότι μέσω της προσφοράς του σώματος του Ιησού, αφαιρέθηκε το πέπλο που χώριζε τον άνθρωπο από τον Θεό. ότι οι σωσμένοι μπορούν τώρα όχι μόνο να δουν με πίστη, τις δόξες της ουράνιας πολιτείας, αλλά μπορούν επίσης με τόλμη να πλησιάσουν και να κοινωνήσουν με τον Θεό στην άγια παρουσία Του. ότι το σχίσμο του πέπλου όταν πέθανε ο Ιησούς ήταν μια θεϊκή πράξη που δείχνει ότι μέσω της προσφοράς του σώματος του Ιησού, αφαιρέθηκε το πέπλο που χώριζε τον άνθρωπο από τον Θεό. ότι οι σωσμένοι μπορούν τώρα όχι μόνο να δουν με πίστη, τις δόξες της ουράνιας πολιτείας, αλλά μπορούν επίσης με τόλμη να πλησιάσουν και να κοινωνήσουν με τον Θεό στην άγια παρουσία Του.

Τέλος, επιτρέψτε μου να ρωτήσω σοβαρά τον υπομονετικό αναγνώστη μου, ΠΟΥ ΕΙΣΤΕ; Ο ευλογημένος Σωτήρας, με όλα όσα Του ανήκουν, δεν είναι τίποτα για εσάς; Στέκεσαι μακριά και κοιτάς με αδιάφορα μάτια τα μυστήρια του Θεού; Αν ναι, η σκηνή που έχει στήσει ο Κύριος δεν έχει γοητεία για εσάς. Οι ομορφιές του είναι «κρυμμένες από τα

μάτια σου» από τη δική σου υπερηφάνεια. γιατί ο Θεός μόνο «τα αποκαλύπτει στα μωρά». Αλλά τουλάχιστον λάβετε προειδοποίηση από αυτόν τον καπνό που κουλουριάζεται στον ουρανό από το ιερό θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος του Θεού. Λέει για τη «φωτιά που δεν θα σβήσει ποτέ» και ότι ο Θεός «δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να καθαρίσει τους ένοχους» εκτός από τον Χριστό.

Προσέξτε τα ασημένια στέφανα που υψώνονται πάνω από το παραπέτασμα του δικαστηρίου -- το τίμημα της λύτρωσης του λαού. Κοιτάξτε σε Εκείνον τον οποίο προεικόνιζε αυτό το λύτρο.

Και αν η καρδιά σου συγκινείται από τη θέα αυτού του πονεμένου, λυπημένου, ετοιμοθάνατου, έλα με τη φορτωμένη ψυχή σου--έλα όπως είσαι-και αποδέξου τον αντικαταστάτη σου, τον «Αμνό του Θεού», και κάνε ομολογία πίστης πάνω από το αγαπημένο Του κεφάλι. και μετά έλα και προσφέρου τον εαυτό σου, με πανηγυρική αφιέρωση, για να ταφεί μαζί με τον Χριστό με το βάπτισμα στο θάνατο, ώστε όπως όπως Αυτός αναστήθηκε από τους νεκρούς, έτσι και εσύ να αναστηθείς σε μια νέα και ευλογημένη ζωή.

Και πάλι, να ρωτήσω, αγαπητέ αναγνώστη, ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ; Είναι ως αφιερωμένος ιερέας στη σκηνή της νέας διαθήκης; Κοιτάξτε γύρω σας, λοιπόν, και δείτε τις δόξες του ιερού. Σκεφτείτε το χρυσό λυχνοστάτη της νέας σκηνής του Μαρτυρίου -- την εμπνευσμένη διδασκαλία των αποστόλων του Ιησού Χριστού. Δείτε τις ομορφιές του. απολαύστε το καθαρό φως του, έως ότου φωτίσει ολόκληρη την ψυχή σας και αρκεστείτε στο να υπηρετείτε τον Θεό μόνο με την καθοδήγησή του. Σκεφτείτε το «τραπέζι του ψωμιού επίδειξης» -- τα πολύτιμα μνημεία του σώματος και του αίματος του αγαπητού Κυρίου σας. και «μη παραμελείτε τη συνάθροιση των εαυτών σας». Και πάλι, σκεφτείτε αυτόν τον χρυσό βωμό του θυμιάματος καθώς ο γλωμός καπνός του ανεβαίνει σιωπηλά και η ευωδία του γεμίζει τον ιερό τόπο. και ας σε κερδίσει σε μια στενότερη κοινωνία με τον Θεό στην προσευχή. Τότε δεξ μπροστά σου την κιβωτό της διαθήκης, το κάθισμα του ελέους, τα χερουβίμ, η Σελίνα! και ξέρετε μια αλήθεια ότι «ο Θεός είναι μαζί μας!» Η παρουσία Του γεμίζει τον άγιο τόπο. Ο Βασιλιάς με την ομορφιά Του είναι εδώ. Η χάρη, το έλεος και η αλήθεια είναι εδώ. Ο παράδεισος είναι εδώ. «Σκεφτείτε», τέλος, «τον Απόστολο και Αρχιερέα της ομολογίας μας». Όχι ενώπιον του θρόνου, απλώς ως παρακλήτρια, αλλά «ιερέας επί θρόνον αυτού», «υψηλός και υψωμένος». «Ας πλησιάσουμε», είμαστε πολύτιμοι στα μάτια Του. Βλέπετε, τα ονόματά μας είναι στο στήθος και στους ώμους του. Πόσο αγαπητοί του είναι οι λαοί Του! Τι γλυκό να το ξέρεις! ως ικέτης, αλλά «ιερέας επί θρόνον αυτού», «υψηλός και υψωμένος». «Ας πλησιάσουμε», είμαστε πολύτιμοι στα μάτια Του. Βλέπετε, τα ονόματά μας είναι στο στήθος και στους ώμους του. Πόσο αγαπητοί του είναι οι λαοί Του! Τι γλυκό να το ξέρεις! ως ικέτης, αλλά «ιερέας επί θρόνον

αυτού», «υψηλός και υψωμένος». «Ας πλησιάσουμε», είμαστε πολύτιμοι στα μάτια Του. Βλέπετε, τα ονόματά μας είναι στο στήθος και στους ώμους του. Πόσο αγαπητοί του είναι οι λαοί Του! Τι γλυκό να το ξέρεις!

Είθε ο Θεός να μας δώσει τη δυνατότητα να είμαστε πιστοί λειτουργοί στο αγιαστήριό Του, ώστε η ευλογημένη «προγενύση της θείας δόξης» να καταλήξει σε πλήρη και αιώνια καρποφορία.

Προφητείες για τον Χριστό και την εκπλήρωσή τους
Σύγχρονη Επιστήμη και Χριστιανική Πίστη
 από τον Δρ Hawley O. Taylor

Υπάρχουν πάνω από εκατό προφητείες σχετικά με τον Ιησού στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά ποιες ήταν οι δυνατότητες να γίνουν μόνο 25 προβλέψεις για κάποιον που επρόκειτο να γεννηθεί πολλά χρόνια αργότερα και να πραγματοποιηθούν αυτές οι προβλέψεις;

και η συνολική πιθανότητα να πραγματοποιηθούν οι n προφητείες θα ήταν pn ίση με (1/5); ή μία ευκαιρία στα χίλια τρισεκατομμύρια αν το n ισούται με 25. (Modern Science and Christian Faith, σελ. 178.) Ακόμα κι αν εξαιρεθεί η προφητεία σχετικά με την παρθενική γέννηση, ο αριθμός παραμένει αστρονομικά μεγάλος. Πολύ μεγάλο για να υποθέσουμε ότι αυτό συνέβη κατά λάθος! Hawley O. Taylor; Modern Science and Christian Faith σελ. 179-183.

Προφητεία	Όπου Προφητεύτηκε	Όπου Εκπληρώνεται
Της φυλής του Ιούδα.	Γεν. 49:10	Λουκάς 3:23-33
Της βασιλικής γραμμής του Δαβίδ	Jer. 23:5	Matt. 1:1
Γεννημένος από παρθένο	Είναι ένα. 7:14	Matt. 1:18
Γεννήθηκε στη Βηθλεέμ	Μιχαίας 5:2	Matt. 2:1,2
Ένας πρόδρομος θα προετοιμάσει το δρόμο	Mal. 3:1	Μάρκος 1:6,7
Θα μπει στην Ιερουσαλήμ καβάλα σε ένα γαϊδούρι	Zech. 9:9	Matt. 21:6,7
Θα προδοθεί από έναν μαθητή	Zech. 13:6	Matt. 26:49,50
Δηλώθηκε τιμή προδοσίας	Zech. 11:1,2	Matt. 26:14,15
Χρήματα προδοσίας να επιστραφούν	Zech. 11:13	Matt. 27:5,7
Οι μαθητές του θα τον εγκαταλείψουν	Zech. 13:7	Ματ . 26:56
Οι ψευδομάρτυρες θα τον κατηγορήσουν	Ψα. 35:11	Matt. 26:59,60
Θα υποφέρει, θα καταχραστεί	Είναι ένα. 50:6	Matt. 26:67
Θα υποφέρει στη σιωπή	Είναι ένα. 53:7	Matt. 27:12-14
Θα μαστιγωθεί	Είναι ένα. 53:5	Matt. 27:26,29
Χέρια και πόδια τρυπημένα	Ψα. 22:16	Λουκάς 23:33
Αριθμημένος με εγκληματίες	Είναι ένα. 53:12	Μάρκος 15:2
Να μοιράζεις ρούχα	Ψα. 22:18	Ιωάννης 19:23,24
Να προσφερθεί χολή και ξύδι	Ψα. 69:21	Ιωάννης 19:28,29
Να προσφερθεί χολή και ξύδι	Ψα. 69:21	Ιωάννης 19:28,29
Κανένα κόκαλο για να σπάσει	Ψα. 34:20	Ιωάννης 19:33
Θα τρυπηθεί	Zech. 12:10	Ιωάννης 19
Τα πλήθη θα τον επιπλήξουν	Ψα. 109:29	Matt. 27:39

Σκοτάδι την ημέρα για να σηματοδοτήσει τη σταύρωση	Αμώς 8:9	Matt. 27:45
Να ταφούν με τους πλούσιους	Είναι ένα. 53:9	Matt. 27:57-60
Να αναστηθεί από τους νεκρούς!	Ψα. 16:10	Matt. 28:6
Να ανέβει	Ψα. 68:18α	Λουκάς 24:51

Ερμηνευτική του DR Duncan. Cincinnati, nd σελ. 395-99.

Προφητεία	Όπου Προφητεύτηκε	Όπου Εκπληρώνεται
Έπρεπε να είναι ο σπόρος της γυναίκας	Γεν. 3:15	Ματθ.1:18
Θα ήταν ο Υιός του Θεού	Ψα. 2:7	Λουκάς 1:32-35
Θα νικούσε το φίδι	Γεν.3:15	Εβρ. 2:14
Ο σπόρος του Αβραάμ	Γεν.12:1-3; 17:7; 22:18	Gal. 3:16
Ο σπόρος του Ισαάκ	Γεν. 21:12	Εβρ. 11:18
Ο σπόρος του Ιούδα	Γεν. 49:10	Εβρ. 7:14
Ο σπόρος του Δαβίδ	Ψα. 132:11; Jer. 23:5	Πράξεις 13:23. Rom. 1:3
Η ώρα του ερχομού και του θανάτου Του	Dan. 9:24-27	Λουκάς 2:1
Γεννημένος από παρθένο	Είναι ένα. 7:14	Matt. 1:18; Λουκάς 2:7
Τον έλεγαν Εμμανουήλ	Είναι ένα. 7:14	Matt. 1:22-23
Γεννήθηκε στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας	Μικρόφωνο. 5:2	Matt. 2:1; Λουκάς 2:4-6
Μεγάλοι άντρες θα έρθουν και θα Του προσκυνήσουν	Ψα. 72:10-15	Matt. 2:1-11
Παιδιά σφάζονται, για να τον σκοτώσουν	Jer. 31:15;	Matt. 2:16-18
Παρουσιάστηκε από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή	Είναι ένα. 40:3; Mal. 3:1	Matt. 3:1-3; Λουκάς 1:17
Χρίστηκε από το Άγιο Πνεύμα	Ψα. 45:7; Είναι ένα. 11:2; 41:1	Matt. 3:16-17; Ιωάννης 3:34; Πράξεις 10:38
Ήταν ένας προφήτης σαν τον Μωυσή	Δευτ.18:15-18	Πράξεις 3:20-22
Στάλθηκε ως ελευθερωτής στο λαό	Είναι ένα. 41:1-3	Λουκάς 4:16-21. Λουκάς 4:43
Είναι το φως του Ζαβουλών και του Νεφθαλί	Είναι ένα. 9:1-3	Matt. 4:12-16
Έρχεται στον ναό και τον καθαρίζει	Στρίγγλα. 2:7-9; Mal. 3:1	Λουκάς 19:45. Ιωάννης 2:13-16
Η φτώχεια του Ισα. 53:2	Μάρκος 6:3.	Λουκάς 9:58
Ήταν πρῶος και με επιδεικτικό	Είναι ένα. 42:1-2	Phil. 2:7-9
Η συμπόνια του	Είναι ένα. 40:11; 42:3	Matt. 12:15-20; Εβρ. 4:15
Ήταν χωρίς δόλο	Είναι ένα. 53:9	Κατοικίδιο ζωο. 2:22
Μεγάλος ζήλος για τον οίκο του Θεού	Ψα. 69:9	Ιωάννης 2:17
Δίδασκε με τη χρήση παραβολών	Ψα. 78:2	Matt. 13:34-35
Έκανε θαύματα	Είναι ένα. 35:5-6	Λουκάς 7:18-23
Απορρίφθηκε από τους αδελφούς Του	Ψα. 69:8; Είναι ένα. 53:3	Ιωάννης 1:11. Ιωάννης 7:5
Μισημένο από τους Εβραίους	Ψα. 59:4; Είναι ένα. 49:7	Ιωάννης 15:24-25
Απορρίπτονται από τους κυβερνώντες τους	Ψα. 118:22	Ιωάννης 7:48; Matt. 21:4
Μια πέτρα παραπάτημα και βράχος προσβολής	Είναι ένα. 8:14	Rom. 9:32; 1 Pet. 2:8
Προδομένος από φίλο	Ψα. 41:9; 55:12-14	Ιωάννης 13:18-21

Εγκαταλειμμένος από τους μαθητές Του	Zech. 13:7	Matt. 26:31-56
. Πουλήθηκε για τριάντα κομμάτια ασήμι	Zech. 11:12	Matt. 26:15
Αυτά τα χρήματα δόθηκαν για να αγοραστεί το χωράφι του αγγειοπλάστη	Zech. 11:13	Ματθ.27:7
Ήταν υπομονετικός και σιωπηλός σε όλα Του τα βάσανα	Είναι ένα. 53:7	Ματθ.26:63; 27:12-14
Χτυπημένο στο μάγουλο	Μικρόφωνο. 5:1	Matt. 27:30
. Τα βάσανά του ήταν έντονα	Ψαλμός, 22:14-15	Λουκάς 22:42-44
Μαστιγώθηκε και φτύθηκε	Ψα. 35:15; Είναι ένα. 1:6	Μάρκος 14:65; Ιωάννης 19:1
Το πρόσωπό του είχε αμαυρωθεί πολύ	Είναι ένα. 52:14; 53:3	Ιωάννης 19:1-5
Υπέφερε για να σηκώσει τις αμαρτίες μας	Είναι ένα. 53:4; Dan. 9:26	Ματθ.20:28; 26:28
Οι άρχοντες, Εβραίοι και Εθνικοί, συνενώνονται εναντίον Του για να Τον θανατώσουν	Ψα. 2:1-4	Λουκάς 23:12. Πράξεις 4:27-28
Τεντώθηκε πάνω στο σταυρό και τα χέρια και τα πόδια Του καρφώθηκαν στο ξύλο	Είναι ένα. 25:10-11; Ψα. 22:16	Ιωάννης 19:18; 20-25
Αυτή η αγωνία αυξήθηκε με τον αριθμό των κλεφτών	Είναι ένα. 53:12	Μάρκος 15:28
Του έδωσαν χολή και ζύδι	Ψα. 69:21	Matt. 27:39-44
Τον κορόιδευαν σκληρά	Ψα. 22:7-8; 35:15-21	Matt. 27:39-44
Υπέφερε μόνος του. ακόμη και η παρουσία του Πατέρα αποσύρθηκε	Είναι ένα. 63:1-3; Ψα. 22:1	Matt. 27:46
Μοίρασαν τα ενδύματά Του ανάμεσά τους και έριξαν κλήρο για το ρούχο Του	Ψα. 22:18	Matt. 27:35
Έγινε έτσι κατάρα για εμάς, έφερε την κατάκρισή μας	Ψα. 22:6; 79:7; 9:20	Rom. 15:3; Εβρ. 13:13; Gal. 3:13
Έκανε μεσολάβηση για τους δολοφόνους	Είναι ένα. 53:12	Λουκάς 23:24
Μετά τον θάνατό Του τον τρύπησαν	Zech. 12:10	Ιωάννης 19:34-37
Αλλά δεν έσπασε ούτε ένα οστό από το σώμα Του	Πρόην. 12:46; Ψα. 34:20	Ιωάννης 19:33-36
Τον έθαψαν μαζί με τους πλούσιους	Είναι ένα. 53:9	Matt. 27:57-60
Η σάρκα του δεν είδε διαφθορά	Ψα. 16:8-10	Πράξεις 2:31
Αναστήθηκε από τον θάνατο την τρίτη ημέρα, σύμφωνα με τις Γραφές	Ψα. 16:8-10	Λουκάς 24:6. 24:31; 24:34
Ανέβηκε στους ουρανούς	Ψα. 68:18; 24:7-9	Λουκάς 24:51. Πράξεις 1:9
Έγινε ιερέας μετά το τάγμα του Μελχισεδέκ, ο οποίος ήταν βασιλιάς και ιερέας ταυτόχρονα	Ψα. 110:4; Zech. 6:12-13	Εβρ. 5:5-6
Έλαβε για τον εαυτό Του ένα βασίλειο που αγκαλιάζει ολόκληρο τον κόσμο	Ψα. 2:6; Dan. 2:44; 7:13-14;	Λουκάς 1:32. Ιωάννης 18:33-37; Matt. 28:18-19; Phil. 2:9-10
Ο νόμος του βγήκε από τη Σιών και ο λόγος Του από την Ιερουσαλήμ	Ησ 2:1-3; Μικρόφωνο. 4:12	Λουκάς 24:46-49. Πράξεις 2:1-40
Οι Εθνικοί πρέπει να γίνουν δεκτοί στην υπηρεσία Του	Είναι ένα. 11:10; 42:1; Ψα. 2:8	Ιωάννης 10:16; Πράξεις 10:44-48. Rom. 15:9-12
Η δικαιοσύνη της βασιλείας Του	Είναι ένα. 9:6-7; Ψα. 45:6-7	Ιωάννης 5:30; Αποκ. 19:11

Συμπέρασμα Υπάρχουν αρκετά συμπεράσματα που μπορούν να εξαχθούν από αυτή τη μελέτη, ακόμη και αν ορισμένες από τις απόψεις και ερμηνείες απορριφθούν.

1. Ο Θεός είχε εφαρμόσει σχέδιο για να συμφιλιώσει τον άνθρωπο με την προηγούμενη σχέση του μαζί Του μετά την εξέγερση του ανθρώπου. Αυτό το σχέδιο είναι το κεντρικό θέμα μέσα από τη Βίβλο. Δόθηκαν νόμοι και κανονισμοί για να συνειδητοποιήσουν τον άνθρωπο ότι οποιαδήποτε από τις πράξεις του που δεν συμφωνούσαν ήταν δυσάρεστη στον Θεό και θεωρούνταν αμαρτία ή παραβάσεις του νόμου Του. Με τον Χριστό, οι πράξεις του ανθρώπου για υπακοή στις απαιτήσεις και τις απαγορεύσεις μετατράπηκαν σε πράξεις βασισμένες στην αγάπη, σε πράξεις από την καρδιά του.

2. Πολλοί συγγραφείς για μεγάλο χρονικό διάστημα κατέγραψαν τύπους, σκιές και προφητείες, όλα δείχνοντας το πρόσωπο του Χριστού. Η προσφορά του για την αμαρτία επέτρεψε στον υπάκουο άνθρωπο να συγχωρηθεί και να γίνει δίκαιος με την προσφορά του Χριστού για την αμαρτία.

3. Οι σκιές και οι τύποι δεν ήταν το πραγματικό πράγμα. Έδωσαν μόνο μια καλυμμένη ματιά συγχώρεσης και λύτρωσης κάποια στιγμή στο μέλλον. Η ζωή, ο θάνατος, η ταφή, η ανάσταση και η ανάληψη του Ιησού που συχνά αναφέρονται ως Ευαγγέλιο ή Ευαγγέλιο του Χριστού είναι η πραγματικότητα όλων των τύπων και των σκιών. Με εμπιστοσύνη και υπακοή ο άνθρωπος μπορεί να λάβει το δωρεάν δώρο της σωτηρίας κάνοντας μια στροφή στη ζωή καλώντας τον Θεό να συγχωρήσει με το να ταφεί στον θάνατο του Χριστού, βυθισμένος στο νερό που συνήθως ονομάζεται βάπτισμα, επιτρέποντας στον Θεό να τον αναστήσει μια νέα πνευματική ζωή καθαρό όλων των προηγούμενων αμαρτιών.

Πηγές

Modern Science and Christian Faith, σσ. 179-183. Ερμηνευτική του DR Duncan. Cincinnati, nd σελ. 395-99. Shadow and Substance - The Tabernacle, Άγνωστος συγγραφέας The Biblical Types and Shadows, Mark Dunagan, Beverton Church of Christ, Beaverton, Oregon The Shadow of Heavenly Things του Joseph Pittman, Austral Publishing Co., Μελβούρνη, Αυστραλία, 1893 The Unfolding Pattern by Ray C. , πάστορας της Βιβλικής Εκκλησίας της Χερσονήσου στο Palo Alto, CaliforniaTypology, A Study of New Testament Terms, Unknown writerwikipedia.org/wiki/Prophecy

--	--